

Hảo Một Ngài Quốc Cữu Gia

Contents

Hảo Một Ngài Quốc Cữu Gia	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	37
6. Chương 6	46
7. Chương 7	56
8. Chương 8	67
9. Chương 9	77
10. Chương 10	85
11. Chương 11: Vĩ Thanh	93
12. Chương 12: Phiên Ngoại	96

Hảo Một Ngài Quốc Cữu Gia

Giới thiệu

Thiên triều có Bàng Hà, trong cung ai cũng biết là tiểu quốc cữu, là Thiên triều đệ nhất kiêu ngạo q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mot-ngai-quoc-cuu-gia>

1. Chương 1

Thiên triều lịch sử xa xưa, sản vật dồi dào, nhân dân an khang, nam tuần nữ mỹ, tiểu quốc khắp nơi không dám mơ ước, hàng năm cống phẩm liêu minh đưa vào trong hoàng cung. Mỗi người đều nghĩ, Thiên triều còn tồn tại một ngày, thế gian liền như vậy mưa thuận gió hoà, nhân dân cứ như vậy an cư lạc nghiệp.....

Nào biết, trong hoàng cung hoàng đế bỗng nhiên băng hà, tiểu hài tử bốn tuổi dưới sự phụ chính của Ung thân vương cùng Cung thân vương, sửa niên hiệu thành “An khang”, từ đó đi lên ngôi vị hoàng đế.

Nói là nhậm vị hoàng thúc phụ chính, không bằng nói, đại bộ phận chính quyền đều do Ung thân vương nắm giữ, này một tay hắc đã nắm bảy năm. Mà Cung thân vương mặc dù thường xuyên vào cung nghe báo cáo, nhưng cũng không mưu cầu danh lợi quyền thế, cùng Ung thân vương cũng không xung đột.

Trong nháy mắt, tiểu hoàng đế đã muốn mười một tuổi, sang năm chính là ngày Hoàng Thượng đại hôn, rồi sau đó chính là liên tiếp lấp đầy hậu cung.

Đến lúc này, trong cung triều đình toàn bộ đều theo bước kế tiếp của Ung thân vương.

Đại hôn tức là Thánh Thượng đã lớn, nếu đã lớn, nên thân chưởng chính quyền, đây là ý nghĩ của tất cả mọi người trong triều.

Cung thân vương đã đem bộ phận chính quyền hắc quản lý từng cái trả lại cho tiểu Hoàng Thượng.

Nhưng, nhiếp chính vương Ung thân vương như trước ngủ lại tẩm cung Thái Hậu, chính là không trả chính quyền.

Quan lại trong cung cũng chỉ có thể làm như không thấy, giận mà không dám nói gì.

Trong cung có gièm pha, dân gian cũng có chuyện đồn đại.

Kinh sư có ác bá tiểu quốc cữu ức hiếp dân chúng!

Cây thế hoành hành ngang ngược, ức hiếp dân chúng, cường thường dân nữ, muốn làm gì thì làm, trong khoảng thời gian ngắn, trong nhà có tiểu hài tử khóc nháo không ngừng, cha mẹ chỉ cần một câu –

“Quốc cữu xấu xa tới rồi!”

Cam đoan tiểu oa nhi sợ tới mức tè ra quần, cũng không dám lên tiếng nữa.

Cũng bởi vậy, sáu mươi năm dài an khang thịnh thế tuy rằng hậu thế tán dương noi theo, nhưng ở vài năm đầu An khang, trong cung, kinh thành có một vụ bê bối lớn, luôn vì an khang thịnh thế bịt kín chuyện đen tối làm người ta tiếc nuối.

“Quốc cữu xấu xa tới rồi!”

“.....” Mở ra chiết phiến, quạt hai cái, tay lại đau, cây quạt liền giao cho thanh sam nha hoàn tiếp tục.

“Oa — xe ngựa của quốc cữu xấu xa đến đây, chạy mau!”

“.....” đưa vải mà quý phi sai người suốt đêm đem đến tặng hắc lên miệng, cắn một ngụm, quả nhiên là no đủ nhiều nước, trần quý đệ thường, làm người ta nhớ mãi.

“Đông!”

“.....” Phát phát động tác dừng lại.

“Đông!”

“..... Đó là tiếng gì?” Nam tử tuần mỹ trẻ tuổi trong xe thản nhiên mở miệng, giọng nói như châu ngọc rơi xuống đất, thanh thúy dễ nghe.

Thanh sam nha hoàn suy nghĩ một chút: “Thiếu gia, kia khẳng định là có người lấy vàng không cẩn thận đập vào xe.”

“Lấy vàng đập vào xe? Ai nhảm chán như vậy gặp xe liền đập? Là ai dám so với bốn quốc cữu còn lãng phí hơn?”

“..... Thiếu gia xuất môn kiên trì dùng xe ngựa Bằng phủ, cho nên..... Vàng đều nện ở trên xe này.....”

Một tiếng trống vang lên, lần này “Vàng” phá cửa xe mà vào, vừa vặn đánh trúng mặt trắng nõn của hắc

“Thiếu gia!”

Gương mặt trắng nõn co rúm, hần nhặt tảng đá lên đánh giá. Đánh giá nửa ngày, chậm rãi nói:

“Vàng? Hừm? Vàng này đưa người, đêm nay người liền dè nặng nó ngủ, người ngủ được ngày mai bổn thiếu gia thưởng người!” Nói xong lời cuối cùng, cơn tức nhịn không được bùng nổ, phần nộ quát: “Dừng xe!”

Xe ngựa dừng lại, thân ảnh màu đỏ gọn gàng nhảy xuống.

Người Thiên triều đoan trang hay tuấn mỹ rất nhiều, nam tử cao gầy tuổi trẻ này lại là nhất trong số đó, tóc dài búi cao, trường bào màu đỏ thượng đẳng, lại càng làm tăng thêm ba phần mỹ mạo, da dẻ trắng nõn, vô cùng mịn màng.

Hiện tại, gương mặt tuyết trắng kia đang nhăn nhó.

Hần sờ một chút, lòng bàn tay quả nhiên dính máu.

Lệ dung tuyết trắng vụn vụn! Hần chửi ầm lên:

“Người nào vương bát đản dám đánh bổn quốc cữu, đi ra nhận lấy cái chết cho ta!”

Trên đường cái lạnh buốt, một bóng người cũng không có.

Gặp quỷ! Dám đánh hần lại không dám nhận! Hần nghiêng răng nghiêng lợi, gân xanh nhảy lên, hần không tin ngay cả một người cũng tìm không được! Vì thế vén áo bước nhanh ở trên đường truy tìm.

Trong hẻm có trẻ con đang khóc, hần vừa quay đầu lại, nhà dân trong hẻm kia lập tức đóng cửa, hần thở sâu, lại đi nhanh lên trước, hai bên ngã tư đường vang lên tiếng đóng cửa như là tiếng trống, ba ba ba, luân phiên khép lại.

Nheo mắt phượng, tập trung đến “Xuân hoa thu nguyệt tửu lâu” thảng trước mới ghé qua. Cửa lớn tửu lâu vẫn đang mở ra, cửa sổ trên lầu hai cũng là toàn bộ thông gió.

“Hừ!”

Hần đang muốn tiến đến tửu lâu nổi bão, nào biết điểm tiểu nhị vội vàng chạy đến, không phải tiếp đón hần, mà là dán tờ giấy trắng lên cửa, liền phát run chạy trở vào, còn không cẩn thận dẫm chân lại, thiếu chút nữa té nhào, vẫn là khách nhân hảo tâm đỡ lấy hần.

Cửa lớn tửu lâu, một tiếng vang lên, khép lại.

Đồng chủ có tang.

Chữ xấu khó có thể nhìn trên tờ giấy trắng đập vào mắt.

Thúi lắm! Gian tửu lâu này mỗi ngày khách nối liền không dứt, không đặt trước tuyết đối vào không được, rõ ràng vừa rồi hần tận mắt thấy bên trong kín người hết chỗ, hiện tại là như thế nào? Nghĩ hần mù sao?

Đôi mắt dài nhỏ nửa khép lại, hần mân miệng, cũng không quay đầu lại nói:

“Tĩnh Tĩnh, người nói đây là ý tứ gì?” Không có duyên sao? Hay là hôm nay hần nghèo kiệt hủ lậu, điểm tiểu nhị không nhìn ra hần?

Thanh sam nha hoàn thở hồng hộc đuổi theo, kinh hãi nói:

“Thiếu gia, đây đều là uy danh sở trí của ngài, mới có thể làm uôn người đổ xô ra đường a!”

“.....” Cho dù là Bàng Hà bình thường xưng danh ác bá, cũng không nhịn được cả người run lên, chậm rãi quay đầu nhìn thanh sam nha hoàn.

Biểu tình của nàng thập phần chân thành, tuyệt không như là châm chọc, còn cười meo meo nhìn lại hần.

Bàng Hà khàn khàn nói:

“Trở về, đem muôn người đổ xô ra đường sáu chữ viết lại một trăm lần, ngày mai bổn thiếu gia tự mình kiểm tra.” Nha đầu này là hần theo chỗ nào mang về nhà hần cũng không nghĩ để ý, ở bên ngoài giáo huấn người trong nhà, mắt mắt tuyết đối là chủ tử. Bàng Hà hần không quăng mặt mũi được!

Mắt phượng đảo qua đường cái, vốn tưởng rằng trên đường trống rỗng, nào biết đầu ngõ nhỏ tựa hồ có người đang tụ tập gây chuyện, chính là vừa rồi bị đại thụ che đi hơn phân nửa, hăn nhất thời không phát hiện.

Còn có người lớn gan dám bồi hồi trên đường cái?

Hăn nhất thời tò mò, tiếp nhận hoa phiến Tinh Tinh đưa đến, rung đùi đắc ý đi qua.

Gần đến ngõ nhỏ, hăn liền phát hiện người gây chuyện là người trong phủ Thái Phó. Con của Triệu Thái Phó nhìn thật sự quen mắt, hăn thường xuyên ở lúc ức hiếp dân chúng nhìn thấy tên họ Triệu này, xem như cùng hỏa nhân, có điều hăn phẩm cách có vẻ cao, cần bản không đem Triệu Tử Minh phẩm cách thấp này để vào trong mắt.

Bàng Hà dáng người vốn cao gầy, nhẹ nhàng đi mấy bước đã có thể thấy bên trong –

Một, hai, ba, bốn, năm. Năm đứa nhỏ quỳ gối trên chiếu, dựng thẳng bảng “Bán mình chôn cha”.

Hăn cả kinh, lùi về sau từng bước, ám thanh mắng: “Uế khí!” Xoay người bước đi.

“Trời rất nóng, đại cô nương mềm mại sao có thể ngồi đây được đâu? Mau đưa bạc cấp đại cô nương. Này đại cô nương, ta mua người.” Triệu Tử Minh nói rõ nói.

“Đa tạ công tử..... Chúng ta năm tí đệ nguyện vì công tử làm trâu làm ngựa.....”

Thanh âm nũng nịu nghe qua vừa giận vừa vội, giống ăn cái gì đau khổ. Bàng Hà đầu cũng không quay lại, đang muốn bước lên xe, đột nhiên thấy Tinh Tinh trợn to mắt chớp chớp nhìn những người đó.

Hăn dùng cây quạt đánh một chút vào đầu Tinh Tinh trút giận, phía sau thanh âm của nô bộc Triệu gia truyền đến:

“Bốn đứa nhỏ này không cần đi theo, cô nương đến là được rồi. Bốn đệ đệ này của người tuổi nhỏ như vậy, cái gì cũng không thể làm, mang về phủ tất cả đều là nuôi không, đi một chút đi, các người chính mình cầm bạc trở về, từ hôm nay trở đi tỷ tỷ của các người chính là người của thiếu gia chúng ta, đi đi.”

“Công tử, tí đệ chúng ta không xa rời nhau..... Công tử tự trọng, công tử tự trọng..... tí đệ chúng ta chỉ bán mình, không bán cái khác a!”

“Người buông tỷ tỷ!” Oa nhi kêu lớn nín kéo.

“Cút ngay cút ngay! Chỉ cần là người thiếu gia chúng ta muốn, không có lấy không được, biến! Tiểu oa nhi người đi hỏi thăm, Triệu Thái Phó ở kinh sư ai không kính ba phần? Ngay cả Hoàng Thượng cũng phải cho vài phần mặt mũi!”

Bỗng dưng, một chuỗi đồng tiền rơi xuống trước mặt đại cô nương.

Đang lúc mọi người sững sốt, đồng thời quay đầu lại, Triệu Tử Minh bật thốt lên:

“Bàng Hà?”

Bàng Hà cười meo meo, phi thường khoái trá dùng sức quạt, quạt đến tóc dài trên diện mạo như ngọc bay lên, lộ ra một mặt tiên nhân phiêu phiêu. Hăn cười híp mắt, nói:

“Đã lâu không thấy, bí đao lùn.” Từng bước lại từng bước, thân thiết đứng ở trước mặt Triệu Tử Minh, hơi cúi ánh mắt, hoàn toàn làm cho đối phương thấp đi. Hăn thích nhất lấy độ cao khinh người.

Cặp mắt phượng lộ ra ánh sáng, đặc biệt lạnh lùng.

Triệu Tử Minh trực giác lui từng bước, đỏ ửng hiện lên mặt, lắp bắp nói:

“Ta bất quá thấp hơn người một chút, người, người muốn làm cái gì.....”

“Làm cái gì còn muốn nói sao?” Ba một tiếng, quạt đã xếp chỉ vào đại cô nương, đương nhiên nói: “Đương nhiên là muốn mua nàng!”

“Mua, mua nàng? Người, người mua nàng làm cái gì?”

“Không phải cùng chủ ý với người sao?” Bàng Hà lộ ra răng trắng lờ lờ tỏa sáng cười, vô cùng thân thiết kéo đại cô nương gầy gầy đi qua, không để ý nàng giãy dụa. “Bí đao huynh nghĩ lấy nàng làm cái gì ta liền làm cái đó, này cũng muốn hỏi ta sao?”

“Nàng..... Người..... Người thấy nàng xinh đẹp..... Nên muốn nàng.....”

“Quốc cữu gia!” nô bộc phủ Thái Phó đánh bạo nói: “Chuyện gì cũng có trình tự trước sau, thiếu gia của chúng ta đã mua nàng, quốc cữu gia cường bắt dân nữ như vậy, nếu Thái Phó tâu đến trước mặt Thánh Thượng.....”

Bàng Hà kinh ngạc nhìn chằm chằm kia nô bộc. “Bí đao huynh, nô tài này của người thật lợi hại, so với người còn ác độc, đúng không?” Đồng dạng là nô tài của ác bá vương, Tinh Tinh nhà hắn lại hoàn toàn không dùng được, thật mất mặt!

“Ta, ta cũng không biết hắn không nên.....”

“Kia bí đao huynh có phải hay không sẽ để lão cha của người đến chỗ Hoàng Thượng vu cáo ta?”

“Không có.....”

Bàng Hà vừa lòng nở nụ cười, chỉ vào tiền vừa ném xuống ban nãy nói:

“Cái này, ta luôn luôn khinh thường cường bắt dân nữ. Đó, thấy không? Tiền kia coi như là mua bọn họ đi, vừa đủ không nhiều không ít.”

“Tiền đó ngay cả mua cái nắp quan tài cũng không đủ!” nô bộc thấp giọng bật thốt lên. Nếu so với người này, thiếu gia nhà hắn còn có vẻ có nhân tính.

“Có thể mua quan tài hay không liên quan gì đến bốn quốc cữu? Người có thể mang về nhà là quan trọng nhất. Nhớ rõ, bí đao huynh, ta là mua, không phải đoạt, nếu vu cáo ta, người thật không nghĩa khí. Đi thôi đi thôi..... Đau quá!” Cúi đầu vừa thấy, đại cô nương nhưng lại hung hăng cắn lên hắn cổ tay trắng của hắn, cắn đến miệng đều là máu.

“Bàng, Bàng Hà, tay người.....”

Bàng Hà trong lòng giận dữ, dùng sức đánh mạnh một cái, đại cô nương lập tức té xỉu ở trong lòng hắn.

“Nha đầu chết tiệt, ngay cả ta cũng dám cắn! Trở về xem ta trừng trị người như thế nào!” Hắn dữ tợn mắng.

“Người xấu! Buông tỷ tỷ! Buông tỷ tỷ!” Bốn oa nhi bắt lấy hoa bào màu đỏ của hắn.

Bàng Hà một cước lại một cước, đem người người đá bay, sau đó gọn gàng ôm lấy đại cô nương, nhảy lên xe ngựa.

“Tinh Tinh đi lên.” Bàng Hà nói với Tinh Tinh, cũng không quay đầu lại hướng xa phu hô: “Đi!”

Xe ngựa chậm rãi chuyển động. Nhìn qua thấy Triệu Tử Minh còn ngây ngốc, Bàng Hà hướng hắn vẫy vẫy tay, cất tiếng cười to: “Bí đao huynh, cảm ơn người đã bỏ thứ yêu thích cho ta!”

Triệu Tử Minh còn ngây ngốc nhìn hắn.

“Người này, thì ra là tên ngốc.” Bàng Hà thấy không thú vị, vươn tay phải cho Tinh Tinh băng bó. Hắn nhìn đại cô nương mặc đồ tang, nói: “Cô nương bán mình chôn cha là từ tiểu sở quốc đến, nào có phải Thiên triều nữ tử kiều diễm, họ Triệu này, cũng thật sự là không biết chọn.”

“Thiếu gia thế nào nhìn ra nàng là từ tiểu sở quốc đến?” Thanh sam nha hoàn hỏi. Nhiều nhất, nàng chỉ có thể dựa vào mỹ mạo phán đoán được cô nương này không phải người Thiên triều, nhưng có thể nói ra là người đến từ quốc gia nào..... cả Thiên triều đại khái cũng chỉ có thiếu gia có bản lĩnh này.

Bàng Hà không đáp lời, nhìn nhìn bốn oa nhi liều mình đuổi theo xe ngựa, đột nhiên, hắn phát ra thanh âm cười kê kê quái dị.

“Thiếu gia, người dùng lực cười một chút, máu chảy nhanh hơn.”

Bàng Hà khoát tay, đem đại cô nương đang hôn mê đá đến bên cạnh xe ngựa, rộng mở cửa xe, sau đó nhàn nhã xếp bằng ngồi xuống, nhìn bốn oa nhi đang chạy theo.

Miệng hắn vừa hé ra, Tinh Tinh lập tức nuốt quả vải đã lột sẵn vào. Hắn vừa ăn cười:

“Tinh Tinh a, trước đây ta nghe sư phụ nói qua một cái chuyện xưa, đem thức ăn gia súc thả ở trước mặt con ngựa, con ngựa tự nhiên sẽ chạy về phía trước.”

“Thiếu gia thử qua sao?”

“Thử, như thế nào chưa thử qua? Ta luôn luôn tự thử nghiệm. Ta cùng con ngựa kia nhìn chăm chăm vào thức ăn gia súc, muốn biết con ngựa kia rốt cuộc có thể chạy nhanh thế nào, kết quả không phát hiện đằng trước có cái cây, ta cùng con ngựa liền dừng vào trên cây, sau đó hồi phủ nằm một tháng. Hiện tại, bốn thiếu gia rất muốn nhìn xem, mấy Tiểu Mã này có thể đuổi theo thức ăn gia súc thượng đẳng chạy bao xa?” Quay đầu phân phó xa phu, nói: “Trực tiếp hồi Bàng phủ. Đừng quá mau, bảo trì khoảng cách, để cho bọn họ nhìn được, cứ không được. Bọn họ nếu mệt không chịu chạy nữa, liền đem xe dừng lại, nếu đuổi theo sau thì chúng ta lại đi.” Hắn lại phát ra tiếng cười kê kê, mắt lộ ra tặc quang nhìn chăm chăm mấy Tiểu Mã đã muốn nằm úp sấp.

“Thiếu gia đừng đùa dữ quá, đêm nay ngươi còn phải tiến cung đấy.” Tinh Tinh nhắc nhở nói.

“Khư!” Hắn phun ra hột, trúng ngay chính giữa cái mũi Tinh Tinh, ngã người ra phía sau, nhắm mắt lại nói: “Làm một quốc cữu gia cũng thật sự là phiền toái.”

Bàng Hà, tự Càn Chi, trong cung ai cũng biết là tiểu quốc cữu, là Thiên triều đệ nhất kiêu ngạo quốc cữu gia.

Từ hai năm trước, sau khi mẫu thân của Bàng Hà đi về cõi tiên, Bàng Hà liền tiếp nhận Bàng gia, làm đương gia lão đại của Bàng phủ. Toàn gia đường huynh đường đệ đường muội biểu muội..... đều lấy hắn làm chủ, bởi vì hắn là Bàng gia ác bá vương. Năm trước có một đường đệ so với hắn còn quậy phá, Bàng Hà không nói hai lời, một cước đá hắn xuống nông thôn, đường đệ nghĩ thông đồng với các huynh đệ khác tạo phản, Bàng Hà trực tiếp điều người tới trói gô hắn, bắt đi làm ruộng!

Một núi không thể có hai ác bá, cho nên, Bàng đường đệ bại trận, Bàng Hà thắng.

Kinh sư có ác bá vương, lịch sử đã lâu, thủy chung đều là một người kia, chưa từng thay đổi.

Đương kim tiểu Hoàng Thượng thực yêu thích tiểu quốc cữu này, hơn nữa đường tử của Bàng Hà là đương kim thái phi, Bàng Hà càng thêm kiêu ngạo đến không coi ai ra gì.

Thiên triều tổ chế, hoàng đế quy thiên, hậu phi tuần táng (chôn theo). Nếu năm đó Bàng thái phi tuần táng, nhân tình hai tán, nói không chừng Bàng Hà đã sớm bị người ta biến thành cục đá đem vào hang rắn đưa muối, nhưng, ông trời lại giúp hắn a!

Một năm đó, thái phi không hiểu sao bị loại bỏ khỏi danh sách tuần táng, đến nay vẫn sống thực khỏe mạnh, theo tin tức truyền ra từ Thái Y viện, thái phi còn tiếp tục khỏe mạnh như vậy, rất có thể sẽ trở thành nữ tử hậu cung trường thọ nhất Thiên triều.

Nói tiếp, vài năm trước Bàng Hà dựa vào hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, tại thư phòng kiếm cái chức quan dịch thuật, Bàng quý phủ trên dưới khóc cười lẫn lộn..... Khóc ông trời không có mắt, Bàng phủ đương gia không có cách nào khác lại thay đổi người làm; cười là Bàng Hà nhận thánh ân..... Muốn tác uy tác phúc rất dễ dàng.

Lại nói, trên người Bàng Hà lộ vẻ quốc cữu gia thủy chung chưa từng thay đổi, Hoàng Thượng thấy hắn liền khách khí kêu hắn một tiếng “Tiểu quốc cữu”, trong cung trong ngoài biết rõ ràng, Hoàng Thượng sang năm đại hôn, Bàng phủ tất sẽ lại ra một phi tử..... Hoàng hậu thì khả năng không lớn, nhưng quý phi chắc là được đi.

Này làm Bàng phủ đường huynh biểu đệ toàn khóc.

Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn a! Rốt cuộc muốn chơi tới khi nào a! Chơi đến đường huynh biểu đệ ngẫu nhiên đêm khuya gặp ác mộng thay phiên nhau bừng tỉnh –

Bàng Hà vô đức vô năng, chịu thánh ân càng nhiều, tương lai báo ứng càng đáng sợ a!

Hiện tại trong Bàng phủ còn ai dám hoành hành ngang ngược? Từng đường huynh biểu đệ đều cố gắng học tập giấu tài, để tránh tương lai bị lầm là đồng lõa với Bàng Hà, cùng hắn bị xử quyết.

Đêm đen gió lớn, mưa to cuồn cuộn, Bàng Báo cho ngừng tuần mã, nói với người trong xe ngựa:

“Nhanh xuống xe đi! Nếu tới muộn, để người ta bắt được nhược điểm sẽ không tốt lắm.” Trong lòng lại cuồn cuộn*. Hắn yêu nhất tại những ngày như thế này đưa Bàng Hà tiến cung làm việc. Muốn xem Bàng Hà chật vật, cũng chỉ có thể chờ lúc này!

* Cuồn cuộn là cười như vậy .

Vào cung làm việc, là không thể mang ô, thế nào cũng phải bị dính mưa ướt sũng!

Bàng Hà vén màn xe lên, nhìn trời mưa gió, đồng thời nuốt vào một trái vải lớn. “Này trời mưa ghê gớm thật a!” Gió lạnh thổi vào trong xe, làm cho thân mình đơn bạc của hắn run lên.

“Đúng vậy đúng vậy, mưa này sợ là đến sáng mới tạnh đi, Bàng Hà, người mau vào cung đi.” Bàng Báo vui sướng khi người gặp họa, cái miệng đều nhanh đáp lại.

“Ừm..... Báo đường huynh, chúng ta vẫn là đẹp đường hồi phủ, ngày mai nói ta bị bệnh.”

Bàng Báo nghe vậy cả giận nói:

“Người điên rồi, nói người bị bệnh ai tin?” Hắn cắn răng chỉ vào những quan viên đang mờ mẫn tiến vào cửa cung: “Thấy không? Những người đó đều là muốn vào cung, người nào không phát hiện người đã đến rồi? Người muốn Bàng phủ cùng với người bị trách tội phải không?”

Bàng Hà phun ra một cái hột vải, rơi xuống trong mưa. Hắn lắc đầu nói:

“Quả nhiên, ức hiếp dân chúng là vui sướng, còn làm quan lại là thống khổ.”

Bàng Báo ám phi một tiếng, Bàng quý phủ trên dưới ai không muốn làm quan? Tiểu tử này còn đùa giỡn vậy! Nghĩ thật muốn có chuyện ngoài ý muốn, làm cho hắn mặc danh kỳ diệu* chết đi, hiểu thẳng quá làm cho Bàng phủ ngày đêm sống trong sợ hãi.

* Mặc danh kỳ diệu: không rõ lý do.

Trời mưa đêm tối đến không thấy ngón tay, có một tia sáng mỏng manh nhanh chóng di chuyển về phía này. Bàng Báo ngẩn ra, vội vàng nhảy xuống xe ngựa, mới đến trước xe ngựa, liền thấy một gã thị vệ miễn cưỡng nói:

“Là xe ngựa của tiểu quốc cữu sao?”

“Đúng là xe ngựa Bàng phủ.” Bàng Báo đáp. Kinh dị nhìn người này đang cầm ô trì hoãn, trong hoàng cung có thể có ô trì hoãn chỉ có.....

“Nô tài là Cung thân vương phái tới. Đêm nay Cung thân vương vào cung, nói qua tiểu quốc cữu vừa vặn ngủ lại dịch quán, tính tính canh giờ hẳn là lúc này, liền sai nô tài lại đây đón tiểu quốc cữu.”

Bàng Báo sắc mặt suy sụp.

Bàng Hà kê kê cười, thoăn thoắt nhảy xuống xe ngựa. Nô tài kia lập tức mở ô đuổi theo.

“Vương gia nhà người đang êm đẹp làm sao vào cung a?” Bàng Hà hỏi.

“Nô tài không rõ ràng lắm.”

Trời mưa thật lớn, trên dưới đều bị ướt, Bàng Hà vốn có mang theo quần áo để thay, nghĩ nghĩ một chút, rồi lộ ra tiếng cười xèo xèo, để quan bào rũ xuống đất, chọn chỗ có nước đi, vừa đi vừa nhảy dậm, muốn làm cho cả người đều bị văng ướt.

Thị vệ lại nghĩ đến quốc cữu gia đang chinh hấn, đành đứng yên để bị bắn tung tóe, hắn chỉ có thể thầm giận không dám kêu, ai kêu Cung thân vương cùng Bàng phủ là hàng xóm, sau lưng Bàng quốc cữu hậu thuẫn nhiều không đếm được.

Đi đến trước xe ngựa của Cung thân vương, màn xe xốc lên, bàn tay nam nhân xuất hiện, nói:

“Nhanh lên xe đi.”

Bàng Hà nhìn xem bàn tay to so với hắn còn rắn chắc hơn, cười, mượn lực nhảy vào trong xe. Vừa lên xe, dựa vào đèn trên xe thấy bên trong xe không chỉ có Cung thân vương Trưởng Tôn Lệ, còn có một gã lão thái giám.

“Quốc cữu gia, nô tài ở trong này khấu an.”

“Xe ngựa này không có lớn như vậy, người khấu cái gì an, nhưng đừng khấu đến rút mũ ra, khó coi a.” Bàng Hà có điểm buồn, vốn tưởng rằng trong xe chỉ có Trưởng Tôn Lệ, nào biết lại có thêm một lão thái giám không nhìn được tướng.

Mắt phượng đảo qua Trưởng Tôn Lệ ngồi ở đối diện. Hắn y bào hơi hỗn độn, hiển nhiên là vội vàng tiến cung, trong cung có việc gấp gáp, lại để một lão thái giám vội vội vàng vàng đến Cung vương phủ mời hắn?

“Trong cung đã có nhiếp chính vương, tìm hắn dễ lắm, chỉ cần đến tẩm cung Thái Hậu.....”

Bàng Hà lăm bằm lâu bầu, đột nhiên bị Trưởng Tôn Lệ trầm giọng đánh gãy:

“Người tại sao cả người vẫn là bị ướt?”

Bàng Hà chớp chớp mắt phượng, chống lại ánh mắt đối diện của Cung thân vương. Ánh mắt kia mang theo áp lực khổng lồ, Bàng Hà không cúi đầu, đem chuyện bà tám của nhiếp chính vương quảng đi chỗ khác. Hắn đương nhiên nói:

“Không có biện pháp, ô nhỏ a, thị vệ của người lại béo như vậy, tự nhiên chiếm hết một nửa cái ô.”

Ngồi ở bên ngoài màn xe, tiểu thị vệ lấy thân gầy chắn gió thiếu chút nữa ngã xuống.

“Quốc cữu gia bị ướt thành như vậy, cẩn thận bị phong hàn a.” Lão thái giám cẩn thận nói.

“Đúng vậy đúng vậy, cởi giày đi, chân đều ẩm ướt cả rồi.” Bàng Hà nói, vội vàng đem giày cởi. Đầu không ngẩng lên, cũng có thể cảm giác được áp bách từ ánh mắt đối diện của Cung thân vương.

Trước kia tuổi còn nhỏ, còn không biết nhìn người, chỉ biết Cung thân vương tính tình rất tốt. Dần dần, hắn phát hiện Cung thân vương có tuấn tú đặc hữu của Thiên triều hoàng tộc, cũng có trầm ổn của mẫu phi hắn, có quý khí hoàng tộc lại thêm ngạo khí trời sinh, cùng lắm là khi có người chọc hắn giận, Cung thân vương mặt mày liền hiển vài phần khí phách — bình thường biểu tình không hờn giận này chỉ có hàng xóm cách vách của Cung thân vương thấy.

Bàng Hà âm thầm bĩu môi. Hắn từng nghe qua, khi Cung thân vương sinh ra, được xem là Thiên Tinh giáng thế, mặc dù không có mệnh Thiên Tử, nhưng là thiên chi lương đồng, chỉ cần hắn ở Thiên triều một ngày, Thiên triều sẽ bình ổn, vững chắc.

Hơn nữa mẫu phi Cung thân vương khi mang thai hắn bắt đầu ăn chay niệm phật không sát sinh, sinh ra được hoàng tử thật là có điểm phật tướng — tuy rằng Bàng Hà một chút cũng nhìn không ra.

Trong cung mê tín cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, gia tộc của Cung thân vương quả thật cũng là trung tâm của triều đình, chưa từng mạo phạm thánh tâm, cửu nhi cửu chi, trong cung triều đình ai cũng kính Cung thân vương Trưởng Tôn Lệ ba phần.

Ít nhất, trước đây khi hoàng đế băng hà, Trưởng Tôn Lệ chẳng những không có nhân cơ hội đoạt quyền, mà sau khi tiểu hoàng đế kế vị, còn tận tâm phụ chính đúng mực, mặc dù cùng tiểu hoàng đế cũng không thân thiết, nhưng so với nhiếp chính vương Ung thân vương một đường hiện trên phượng giường của Thái Hậu còn được phong* kia, Cung thân vương không biết hơn bao nhiêu lần.

* ở đây là được phong làm nhiếp chính vương ấy.

Bàng Hà lui lui ngón chân, quả nhiên ẩm ướt ngược ngùng. Ánh đèn mỏng manh chợt lóe, ngẫu nhiên vọt đến trên chân hắn, có thể nhìn ra thực rõ ràng hai chân của hắn trắng nõn tinh tề như ánh sáng trên châu, thập phần mỹ lệ.

Bàng Hà cười tròn mắt, không nhìn đến Cung thân vương liên tục phát ra áp bách, nói:

“Ngượng ngùng a, chân ta ẩm ướt, bệnh khí dễ dàng từ chân xâm nhập vào cơ thể, còn phiền Vương gia không nên trách tội ta, Cần Chi giờ thực dễ dàng sinh bệnh, không muốn bây giờ còn nằm ở trên giường bệnh.” Mắt phượng thoáng nhìn, hần thấy ánh mắt kinh ngạc của lão thái giám, cả giận nói: “Người nhìn cái gì mà nhìn?”

“Cần Chi!” Cung thân vương mở miệng, tự mình lấy ra chân bạc trong ngăn kéo, đắp trên chân trần của Bàng Hà, kịp thời che đi ánh mắt lão thái giám. Thấy hai chân Bàng Hà đang muốn đá văng ra, hần ồ nhiên nói: “Chân này là bốn vương thường xuyên dùng ở trên xe, người muốn đá văng đồ tốt sao?”

Là chân Cung thân vương thường dùng a..... Bàng Hà nhếch miệng, chịu cho uy hiếp, đành phải cố mà sưởi ấm.

“Không biết Vương gia vào cung là vì.....” Hần thử hỏi. Ngón chân liềm mình cọ vào chân, hấp thu ấm áp.

“Bí mật.”

Phi, trong cung cũng có bí mật? Nửa đêm vào cung, tất có việc gấp. Có chuyện gì là nhiếp chính vương trong cung xử lý không được? Còn nữa, còn có tiểu Hoàng Thượng a..... Bàng Hà trái lo phải nghĩ, chính là nghĩ không ra được lí do, vì thế chủ ý hướng tới trên người lão thái giám.

Lão thái giám biết tiểu quốc cữu này không phải tốt, vội vàng cúp mắt, làm như cái gì cũng không có thấy. Hần vô tội nha, rõ ràng là đến Cung vương phủ thỉnh người, nào biết Cung thân vương trên đường kêu ngừng, sai người đi tìm tiểu quốc cữu này!

Hiện tại tốt rồi, ai biết hần có thể hay không bị Bàng Hà ghi hận?

“Vương gia, đến dịch quán.” Xe ngựa dừng.

“Tốt lắm, người đi xuống đi!” Cung thân vương ôn thanh nói.

Bàng Hà liếc hần một cái, mang giày vào, trực tiếp nhảy xuống xe ngựa.

“Đưa quốc cữu vào dịch quán.” Cung thân vương lại nói.

Thị vệ vội vàng đem ô mang lại.

Bàng Hà mới đi hai bước, lại quay đầu, trực tiếp vén lên màn xe, ôm lấy tấm chăn kia.

“Cái chăn này, ta muốn!” Hần vô lại nói.

“Người hần nên mượn đi thôi.”

“Hừ.” Lần này Bàng Hà cũng không quay đầu lại, thẳng tắp tiến vào dịch quán, làm hại thị vệ chật vật đuổi theo sau.

Lão thái giám nhìn Bàng Hà vào dịch quán, lại liếc đến Cung thân vương đang nhìn theo thân ảnh cao gầy ẩm ướt một nửa.

Hần thật cẩn thận mở miệng:

“Vương gia thật sự là tâm từ nhân thiện, trừ bỏ thân vương ra, ai cũng phải đi bộ vào cửa cung. Mấy ngày nay vừa đến buổi tối liền mưa to, quan viên nào không phải cả người ướt đầm đến thư phòng, chỉ có tiểu quốc cữu vận khí tốt.....”

Cung thân vương lấy lại tinh thần, khóe miệng khẽ nhếch, lại có vài phần sắc màu ấm.

“Đứa nhỏ của lão Thái Phó, bốn vương tất nhiên là nên chiếu cố.”

“Vâng, vâng, nô tài nhớ rõ, tiểu quốc cữu thuở nhỏ thân thể không tốt, cho nên nhiều năm ôm đau trên giường, điểm ấy Bàng lão Thái Phó từng cùng nô tài đề cập qua.”

Cung thân vương nghe vậy, mặt mày phút chốc khác thường. Hần đánh giá thái giám già nua này, bất động thanh sắc hỏi:

“Năm đó lão Thái Phó với người đề cập qua Bàng Hà?”

“Dạ vâng..... Từng có như vậy một, hai lần, nô tài khi đó nghe xong cũng là bất đắc dĩ, lão nhân gia tốt như vậy lại vì đứa nhỏ trong nhà phiền lòng, nghe nói, nay Bàng quý phủ tiếp thêm hơn trăm người, trong đó có hơn nửa là thân thích của Bàng gia, đều là Bàng lão Thái Phó tìm đến, nói là vì đứa nhỏ trong nhà tăng thêm chút dương khí.”

“Thật không? Người nhớ rất rõ ràng.”

Lão thái giám ngưng ngừng cười cười:

“Con người già đi, phần lớn mọi chuyện đều sớm đã quên, chính là những năm gần đây ngẫu nhiên nhớ tới một việc, rõ ràng hôm nay nghĩ đến thập phần rõ ràng, ngày mai lại đã quên.” Nói xong, cảm thấy có điểm không đúng, vừa nhìn lên, đã thấy ánh mắt Cung thân vương nhìn hắn không đổi. Hắn tâm nhảy dựng, trực giác nói: “Nô tài cái gì cũng không nhớ rõ, cái gì cũng không nhớ rõ.”

Xe ngựa đã muốn chạy đi, Cung thân vương lại vén lên màn xe, ưa đánh vào trong.

Ngọn đèn đến từ thư phòng phương xa, chợt lóe chợt lóe, giống như minh châu đung đưa.

“Công công, bổn vương vẫn cảm thấy kỳ quái, Thiên triều là nam tuấn nhả nữ xinh đẹp, như thế nào Bàng Hà là một nam thân lại có thể có vẻ ngoài mỹ mạo không phải của Thiên triều đâu?” Cung thân vương đầu cũng không quay lại hỏi.

Lão thái giám sững sốt, đáp: “Người trong cung cũng thường xuyên kỳ quái như thế.”

Cung thân vương rút cục quay đầu nhìn hắn, nói:

“Lão Thái Phó không nói với người sao?”

“Di?” Lão thái giám ngây người. Nghĩ nghĩ, chần chờ nói: “Nô tài thật sự già đi, lão Thái Phó có lẽ nói gì đó, nhưng nô tài thật sự đã quên, nhưng thật ra Hoàng Thượng.....”

“Hoàng Thượng?”

“Không không, là tiên đế, nô tài trước đây theo hầu hạ bên người tiên đế, vừa vặn là khi Bàng thái phi vào cung được vài năm, nô tài từng ngẫu nhiên nghe được tiên đế lầm bầm lầu bầu, “Tuyệt sắc như vậy, đáng tiếc phẩm tính quá kém, không cần cũng được”. Tiếp theo, liền đem Bàng Ninh Tần thăng làm Bàng thực phi.” Không biết vì sao, hắn đột nhiên đối việc này ấn tượng rất sâu. “Nô tài nhớ rõ..... Ngày đó vừa vặn truyền đến tin tức tiểu quốc cửu bên ngoài gây chuyện bị người ta quăng vào chuồng heo, Bàng thực phi rất là lo lắng đâu.”

Cung thân vương nghe vậy, mỉm cười:

“Thật không?”

“Đúng vậy, lão Thái Phó và thái phi tốt như vậy, đều là nhân tài Bàng gia không biết đã tu luyện mấy đời, nào biết, lại có thêm một cái không ra gì Bàng*.....” Lão thái giám nhẹ nhàng đánh chính mình một cái tát. “Nô tài nói lỡ nô tài nói lỡ.”

* Tiếng Trung cũng giống Tiếng Anh, tính từ đứng trước danh từ. Nên chỗ này ý ông thái giám là ‘một Bàng ... không ra gì’ nhưng mà nói chưa hết chữ Bàng Hà.

Cung thân vương không có trả lời hắn.

Lão thái giám vụng trộm giương mắt. Cung thân vương lại đang nhìn ra ngoài, phương hướng kia đúng là dịch quán, đèn đuốc ở dịch quán đã sớm không thấy, rốt cuộc có cái gì đáng xem?

Lão thái giám lại gặp được trên xe ẩm ướt, là vừa rồi Bàng Hà làm ướt. Xem, vũng nước kia là do cặp chân ngọc lưu lại đâu, hắn sống đến bây giờ vẫn là lần đầu tiên thấy đôi chân xinh đẹp như vậy..... Lão Thái Phó có phải hay không từng nói cho hắn cái gì.....

Đột nhiên, tâm rùng mình, nhớ tới mới vừa rồi ánh mắt khác thường kia của Cung thân vương, trực giác nói cho hắn không cần nghĩ tiếp.

Nếu thật muốn tiếp tục, chỉ sợ là tự tìm đường chết đi.

2. Chương 2

“..... Ta đoán là chuyện ma quái..... Cung thân vương mới có thể suốt đêm tiến cung.....”

Quý? Bàng Hà nằm ở trên bình tháp, tựa trên cái chần của Cung thân vương, mơ mơ màng màng nghe mấy đồng nghiệp nói chuyện phiếm.

Ánh nắng len lỏi vào sau tấm bình phong, hắt che miệng ngáp một cái, xoay người ngồi dậy. Trộm ngủ ba canh giờ, hai chân sớm khô ráo, hắt chậm rãi mang giày, sửa sang lại một chút rồi mới từ phía sau bình phong xuất hiện.

Đồng nghiệp cùng trong một phiên thư phòng của hắn đang ăn quả táo.

“Sớm a, Cần Chi, ăn một trái đi, nhờ phúc của người, công công ở ngự hầu phòng đưa tới.” Nhóm đồng nghiệp đang nói chuyện, cúi đầu không nhìn đến Bàng Hà vừa tỉnh ngủ.

Bàng Hà vừa tỉnh ngủ, thực dễ dàng lừa gạt thế nhân. Rõ ràng bình thường vừa thấy đã biết là tên bên ngoài đẹp, bên trong xấu xa, khi hắn vừa tỉnh luôn đặc biệt mê hoặc lòng người, làm cho người ta nghĩ lầm đây là một tiểu yêu tinh đặc sắc tinh xảo. Có người bởi vậy đã bị lừa, đối lấy một lần tan nát cõi lòng.

Đồng nghiệp trong thư phòng có già có trẻ, đối với Bàng Hà toàn bộ bảo trì mối quan hệ tốt, chỉ cần đối tượng Bàng Hà ức hiếp không phải bọn họ, bọn họ nguyện ý “bao dung” Bàng Hà một chút.

Ai bảo tiểu Hoàng Thượng thưởng cho Bàng Hà một công việc ở phiên thư phòng, ai dám không bao dung?

Phải biết rằng ở phiên thư phòng phần lớn là khoa cử học sĩ, chuyên môn thay hoàng cung phiên dịch, văn tự các quốc gia không giống nhau, phiên thư phòng chuyên dịch các quốc gia dị thư, lưu lại làm ghi chép trong cung, thậm chí có khi đặc phái viên tới chơi, phiên thư phòng cũng cử người đi hỗ trợ giao tiếp, xem như là chức vị nửa vời.

Bàng Hà này..... có hay không có hắn cũng như nhau, đều nói là tiểu Hoàng Thượng “thưởng”, đoàn người cũng không hy vọng xa vời hắn có thể có thành tựu gì, coi như là cấp trên phái một giám đầu đến giám thị bọn họ, lấy lòng hắn, tự nhiên không có tội gì.

“Vừa rồi các người nói tới cái gì Cung thân vương a?” Bàng Hà lấy một quả táo, dùng sức nhắm ngay chữ Phúc Thọ trên đó, một ngụm cắn xuống.

Bộ dạng cà lơ phất phơ kia hoàn toàn phá hư mỹ mạo yêu tinh của hắn, làm đồng nghiệp không khỏi thán than một tiếng đáng tiếc.

Dịch quan Chu Văn thở dài: “Tối hôm qua xe ngựa của Cung thân vương không phải vào cung sao? Gần đây nghe nói trong cung có chuyện ma quái, làm cho nội cung bất an, tối hôm qua khăng định lại náo loạn, Cung thân vương vì vậy mới phải vào cung.” Hắn chính là cái người đã tan nát cõi lòng vì bị lừa kia.

“Chuyện ma quái? Là cái quỷ gì mà ngay cả nhiếp chính vương cũng không thể quản, ta chưa từng nghe qua a!” Bàng Hà vẻ mặt kinh ngạc.

“Thái phi cũng không đề cập qua với người sao?”

“Thái phi? Đây cùng thái phi có quan hệ gì?”

“Nghe nói quý kia có liên quan đến hậu cung a!”

“Hậu cung?” Bàng Hà không hiểu ra sao. Tiểu hoàng đế còn chưa có đại hôn, hậu cung đâu có ai, thái phi Thái Hậu các nàng đều chuyển qua Từ Thọ Cung dưỡng lão đi, quý cùng hậu cung có quan hệ gì? Sự phụ cũng không đề cập qua với hắn a!

Hắn đang muốn hỏi tiếp, lão nhân đồng nghiệp lắc đầu nói:

“Chỉ sợ phát hiện quý kia là cung nữ đã chết. Loại chuyện thần tiên ma quái này các người cũng đừng nhắc lại, cẩn thận ngày nào đó biến mất ở trong cung cũng không có ai nhật xác dùm, các người vẫn là chuyên tâm văn dịch, đừng dính vào loại chuyện này đi.”

Mọi người nghe vậy, đều không lên tiếng.

Bàng Hà tất nhiên là hiểu được trong cung nhiều quy củ, cũng không nói nhiều. Hắn từ bên người lão nhân lấy ra một quyển sách, tùy tiện mở ra nhìn xem.

Vừa lật, liền ngẩn ra.

Chu Văn cười nhạo nói:

“Đó là văn tự Mạch Phượng quốc, Cần Chi xem hiểu không?”

Bàng Hà lập tức trừng hướng hắn, ánh mắt đầy đủ biểu đạt ý “Dám coi thường ta, bốn quốc cừu muốn giết người” ác độc hào quang.

Chu Văn vội vàng giải thích nói:

“Ta là nói, ta là nói, văn tự xem không hiểu lắm cũng không sao, nhìn hình biết là tốt rồi, nhìn hình biết là tốt rồi! Bộ sách này là tìm đã lâu mới tìm được, nghe nói là tiểu thuyết lưu truyền trong hoàng tộc trước khi Mạch Phượng quốc diệt vong.”

Bàng Hà liên tục lật vài trang, cách vài tờ đều có tranh trắng đen minh họa, nói thực ra, xem qua tranh minh họa liền rất dễ dàng nhìn ra đây là tiểu thuyết gì.

Dịch thứ này làm cái gì?

Mặt hắn đầy dấu chấm hỏi, Chu Văn lại nói:

“Cần Chi trước kia không chú ý.” Không có can đảm nói Bàng Hà chơi bởi lêu lổng. “Những sách này sau khi dịch xong đều phải đưa đến chỗ của Hoàng Thượng, thân vương”

Bàng Hà trừng mắt. “Đưa cho bọn hắn làm cái gì?”

“Để bọn họ đọc a!” Chu Văn đương nhiên nói: “Trước giờ đều là như vậy. Những văn tự này sau khi dịch, đều cho lưu lại trong cung làm ghi chép, truyền lưu ở hoàng tộc một thời gian, chờ sau khi Hoàng Thượng phê chuẩn, liền có thể lưu tới dân gian. Người đừng xem đây là dâm sắc tiểu thuyết, kỳ thật, nhân sinh bên trong cũng có thể so với sách ở Thiên triều. Lí đại nhân, chúng ta đã dịch xong quyển thứ nhất, đưa đến chỗ nhiếp chính vương cùng Cung thân vương, đúng không?”

“Đúng vậy.” Lão nhân kia gật đầu. “Ở thời của lão phu, có thể dịch hoàn tất bảy quyển này, lão phu đã cho là đủ.”

Bảy quyển? Khó trách mấy tháng nay đều nhìn thấy lão nhân này vui đầu văn dịch. Lão dịch một quyển đã mất đến một, hai năm, mà lão nhân này cùng cha hắn* thân mình giống nhau, còn có thể sống bao nhiêu năm?

* Ý nói cha Bàng Hà.

Ở trong thư phòng, rành văn tự dị quốc nhất là mấy lão nhân, những người khác, biết bởi vì trong nhà thường kinh thương chạy các nơi, mới có thể hiểu một ít ngôn ngữ của dị quốc, nhưng muốn nói đến văn tự viết, tốt nhất vẫn là tìm lão nhân có hai, ba mươi năm kinh nghiệm.

Bàng Hà trong tay cầm nguyên văn thư, tiến lên liếc mắt nhìn một chút văn tự đã được lão nhân dịch.

“Ân..... Lí đại nhân dịch thật sự là hàm súc cực kỳ.” Hô hô ba ba, một chút thú vị cũng không có, quả nhiên là lão nhân, thật bảo thủ.

Lí đại nhân đầu cũng không ngẩng lên, hừ thanh nói:

“Ngôn ngữ Mạch Phượng cùng Thiên triều tương thông, văn tự tác phỉ, cuối cùng luôn phải chỉnh sửa, quá trình chỉnh sửa tiểu quốc cừu làm sao có thể biết được?”

Bàng Hà bĩu môi, thẳng nhìn đến nguyên văn hình ảnh sống động trong sách. Cung thân vương là trực tiếp lấy đến? Trước kia có loại chuyện tốt này sao sư phụ cũng chưa cho hắn xem qua chứ?

“Tốt lắm, các vị! Đã sắp đến giờ giao tiếp.” Chu Văn mở ra danh sách vào cung tối hôm qua, đem từng bài tử* bày ra trên bàn, cùng mọi người kiểm nghiệm, tiếp theo, hắn nghiêm mặt nói: “Hiện tại có vấn đề rồi đây, tối hôm qua khi Cung thân vương vào cung, giữ lại bài tử, trên danh sách quả thật có hắn, nhưng chỉ có một người, đến nay còn ở lại trong cung, có thể ghi lại rằng tối hôm qua hắn cũng không có vào cung, hiện tại, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

*Bài tử: thẻ bài.

Người trong dịch quán nhất thời đầu đầy mây đen, sương mù.

Chu Văn không để ý tới Bàng Hà giờ phút này đang theo thói quen cắn quả táo — tính Bàng Hà thích đem quả táo Phúc Thọ trong cung cắn một cái, còn lại liền quăng đến một bên, làm cho người ta không biết là nên bỏ nó hay là nhặt lên ăn. Trong tiếng nhai táo tạt tạt, hắn nghiêm túc nói:

“Nếu là bình thường mọi người nhắm hai mắt thì còn có thể, nhưng tối hôm qua người vào cung khá đông, chỉ sợ mỗi người đều thấy nhiếp chính vương ở trong cung, chúng ta lấy không được bài tử của nhiếp chính vương, nếu có người cầm đến gây rắc rối.....”

Mọi người nhất trí ngấm hướng Bàng Hà, ánh mắt hiểu được kể ra: trong thư phòng luôn luôn chỉ có học giả, sẽ không có ai đi đối phó với đại học sĩ thư phòng, nếu thực sự, cũng chỉ có đối phó Bàng Hà, đến lúc đó chắc chắn cũng sẽ lôi những đồng nghiệp như bọn hắn xuống nước.

Bàng Hà vô tội nói:

“Nhìn lão tử cái rắm. Ai muốn đối phó ta, ta muốn đánh lại hắn.”

Biểu tình vô tội kia cùng lúc phun ra hạt táo, làm khuôn mặt Chu Văn nhăn lại. Lão thiên gia quả nhiên rất là công bằng, cho bọn họ về ngoài bình thường, đồng thời cũng cho bọn hắn văn thải cùng khí chất hơn hẳn Bàng Hà.

Chu Văn làm như không có nghe thấy lời của Bàng Hà, nhìn những người khác nói:

“Tốt lắm, hiện tại thỉnh nói cho ta biết, ai tình nguyện vào sinh ra tử, đi gặp nhiếp chính vương lấy bài tử về?”

Ánh nắng chói chang –

“Vương gia! Vương gia!” thanh âm thanh thúy trẻ tuổi kêu.

Cung thân vương đang ra cửa cung dừng lại, chờ hắn đuổi theo.

Này hắn, tự nhiên là chỉ Bàng Hà. Bàng Hà chạy đến trước mặt Cung thân vương, cười nói:

“Vương gia, đa tạ chần của người, Cần Chi một đêm ngủ thật sự ngon.” Hắn một tay ôm chần, một tay cầm một quyển văn thư.

Trưởng Tôn Lệ nhìn hắn, ôn thanh nói:

“Việc nhỏ thôi. Người vội vàng tìm bốn vương là vì việc này?”

“Cũng không phải. Cần Chi là muốn có giang cổ kiệu của người về, dù sao Bàng phủ là lán giềng của Cung thân vương phủ, cũng trở về cũng tiện. Bàng Báo luôn đến trễ, ở dưới trời nắng Cần Chi thực dễ dàng choáng váng đầu!”

Dù sao hắn mặt dày cũng không phải chuyện mới đây, liền tự động leo lên cổ kiệu của Cung thân vương.

Trưởng Tôn Lệ cũng không nổi giận, chính là đứng ở chỗ đó trong chốc lát, thần sắc có chút khó lường, rồi cũng đi theo lên kiệu.

Bên trong kiệu ngồi hai người là dư dả, hướng chi Bàng Hà trời sinh vốn gầy, hắn vội vàng lấy chần đắp lên chân hai người, Trưởng Tôn Lệ lập tức đẩy ra.

“Người đắp là được rồi.” Hần bình tĩnh nói.

Bàng Hà bĩu môi, nói:

“Không đắp thì không đắp, sư phụ thân thể cường tráng, không giống ta thân thể hư lại nhiều bệnh.”

“Người đã gần bảy tám năm không có tái bệnh, sao lại nói là nhiều bệnh?” Trương Tôn Lệ thấy hần cầm trong tay sách, hỏi: “Người cầm đó là sách gì?”

Bàng Hà đang muốn trả lời, bên ngoài kiệu bỗng nhiên vang lên thanh âm của lão nhân:

“Vương gia!”

Này thanh âm rất quen tai, Bàng Hà đang muốn vén kiệu lên nhìn một cái, Trương Tôn Lệ chế trụ cổ tay mảnh khảnh của hần, ngăn cản hần ra kiệu. Hần (chỉ anh Vương gia) thần sắc tự nhiên, hỏi: “Tướng gia có chuyện gì?”

Tướng gia? Bàng Hà nói thầm. Là tay chân của Thái Hậu thôi.

“Vương gia, mừng bảy tháng sau đúng là ngày sinh của lão phu, lão phu tốn nhiều tâm tư, mời đến gánh hát nổi danh của nước ngoài, đến lúc đó Vương gia nhất định phải quá phủ.....”

“Đây là đương nhiên. Đại thọ Tướng gia, bốn vương tất nhiên phải tự thân quá phủ chúc mừng.”

Một đôi mắt phượng có chút đăm chiêu đánh giá Trương Tôn Lệ, đột nhiên, thừa dịp Trương Tôn Lệ cùng Tướng gia nói chuyện, dùng sức cắn lên đại chướng rần chắc đang chế trụ cổ tay hần.

Trương Tôn Lệ ngay cả mí mắt cũng không động, vỗ sau gáy Bàng Hà. Người sau đau đến thiếu chút nữa bật thốt lên kêu ra tiếng, chỉ phải sau này ngưỡng đi.

Đi con mẹ nó sư phụ, nhẩn tâm như vậy! Bàng Hà một mạch, chân liền muốn đá hần.

Trương Tôn Lệ động tác cũng mau, một bên liền tránh đi vô ảnh chân của Bàng Hà. Bàng Hà hết hy vọng, lấy gót chân cùng hần đấu vài lần, đột nhiên nghe thấy bên ngoài tướng gia lại nói:

“Vương gia, Hoàng Thượng sang năm đại hôn, tiếp theo cũng nên là thời điểm đàm luận hôn sự của Vương gia. Hoàng Thượng từng hỏi qua lão phu trong phủ còn có vị kiều nữ nào chưa lấy chồng có thể.....”

Bàng Hà ngẩn ra, dưới chân dừng lại, vừa vặn bị Trương Tôn Lệ đạp trúng giày chân phải.

Trương Tôn Lệ nhíu mày, lập tức đề chân buông ra, hần trả lời:

“Hoàng Thượng cũng còn không có chỉ hôn. Tướng gia, bốn vương còn có việc làm, lần tới nói tiếp, khởi kiệu!”

Cỗ kiệu cùng nhau, rất nhỏ lay động rời đi.

Bàng Hà ngồi ở một bên kiệu, cúi hiện đầu nhìn chằm chằm bản Mạch Phượng dâm thư.

“Có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi.” Trương Tôn Lệ đạm thanh nói.

“Nha, nhiếp chính vương tối hôm qua ngủ lại trong cung, dịch quán không có bài tử của hần, ta đến chỗ người lấy một cái.” Bàng Hà vẫn là cúi đầu, lật lật quyển sách.

“Này đơn giản. Ta sai người đến Ung vương phủ lấy là được.”

Trầm mặc trong chốc lát, Bàng Hà lại nói:

“Sư phụ a, người thích xem loại sách này a?” Hần cười hì hì đem mặt có dâm đồ đưa Trương Tôn Lệ xem.

Trương Tôn Lệ đảo qua liếc mắt một cái, nói:

“Xem qua.”

“Di, người như thế nào chưa cho ta xem?” Bàng Hà có điểm mất hứng. Sư phụ bình thường là người đứng đắn, nhưng cũng sẽ xem loại sách này, thật muốn nhìn lên biểu tình của sư phụ khi xem sách, là máu mũi chảy ròng ròng hay là biểu tình thẹn thùng cùng giống cừu nhỏ ?

“Sách này là từ phiên thư phòng dịch ra, người sớm nên xem qua.”

Này là đang ám chỉ hấn làm việc không chăm chỉ sao? Bàng Hà lơ đãng, hừ nhẹ nói:

“Sư phụ muốn xem tập thứ hai, đồ nhi giúp người dịch. Lí đại nhân thật sự là bảo thủ, sư phụ khẳng định là xem đến nghiệm. Hấn nhàn hạ, trọng điểm không viết, chữ lạ xem không hiểu hấn đều bỏ qua.”

“Lí đại nhân hành văn còn hơn người nhiều lắm.” Một câu đánh trở về.

Bàng Hà nhếch miệng. Đối, trong mắt sư phụ, hấn cái gì cũng không được, vừa phá hư lại quật, cho dù tính tình Bàng Hà hấn là phá hư, cũng là không làm chuyện khi sư diệt tổ.

Bàng không, sớm thừa dịp thuận lợi, đem sư phụ xử lí!

Hấn ở trong lòng tiết hận nửa ngày, cuối cùng nhịn không được lại nói:

“Cái kia, sư phụ, khuê nữ là Hoàng Thượng sắp sửa chỉ hôn cho người sao?”

Trưởng Tôn Lệ từ chối cho ý kiến.

“Hừ, ta cũng không ngu ngốc, như thế nào không biết tính toán của hấn đâu?” Bàng Hà không nhìn hấn, lật lật sách.

Nếu là bình thường, hấn nhất định sẽ chăm chú đọc, có khi còn phát ra tiếng cười quái dị, hôm nay hấn chỉ cảm thấy những tranh minh hoạ này như thế nào đều làm người ta chán ghét.

Bàng Hà tâm tình không ổn định, có điểm thấp thỏm, lại nói:

“Tướng gia là người của Thái Hậu, sau khi Hoàng Thượng đại hôn, tận lực bồi tiếp nhiếp chính vương cùng Thái Hậu, lại nói, Cung thân vương cùng đại thụ giống nhau, nếu cũng có thể trở thành người bên Thái Hậu, kia toàn bộ Thiên triều không phải trong tay Thái Hậu nắm giữ sao?” Đợi chờ, đợi không được hấn đáp lại, Bàng Hà nâng mắt lên nhìn hấn.

Cặp tuần mục kia dừng ở trên mặt hấn (chỉ Bàng Hà). Hấn cũng không đỏ mặt, trừng mắt nhìn trở về, miệng nói:

“Sư phụ a! Căn cứ lịch đại thân vương phong lưu, ít nhất còn muốn thêm hai sườn phi, người lão nhân gia nhớ rõ khi dạy các nàng điểm huyết, đừng làm lụng vất vả quá, cẩn thận bệnh phong a.”

Trưởng Tôn Lệ không để ý tới lời nói của hấn, kéo cổ tay hấn qua, nhìn vết thương bày ra trên đó, nói:

“Làm sao?”

“Bị cắn.” Hấn có chút không tình nguyện đáp, nhưng quay mặt sang chỗ khác, khoe miệng vụng trộm giơ lên.

“Nói rõ ràng.”

“..... Ta thấy có người bán mình chôn cha thiếu chút nữa bán tới trên giường người ta, liền nhất thời hảo tâm mua về.”

“Chuyện nhà người khác người để ý làm gì?” Hấn thản nhiên nói.

Bàng Hà lại nhìn về phía hấn, che miệng xèo xèo cười:

“Sư phụ, người đau lòng ta a?”

Trưởng Tôn Lệ liếc hấn một cái, vỗ nhẹ lên vết thương, thấy hấn đau đến kêu nhỏ, mới nói:

“Lòng ta đau cái gì?” Một chút, hấn lại nói: “Trong cung đại tổng quản có đề cập qua với người, sau khi Hoàng Thượng đại hôn, hậu cung phi tần liền lần lượt bổ sung vào?”

“Sớm đề cập qua. Hoàng Thượng mới mười hai, cũng khó cho hấn, nếu đến năm hai mươi tuổi không hư hỏng, ta chặt đầu cho hấn làm ghế ngồi.”

Trưởng Tôn Lệ vỗ nhẹ nhẹ đầu hấn một chút, nhướn mi nói:

“Người nếu dám ở bên ngoài nói như vậy, ta cũng không có cách nào cứu người!”

Có làm hay không? Lão cha hần đã mất thật lâu, có khi thực cảm thấy sự phụ hoàn toàn hóa thân thành cha hần. Bàng Hà nghẹn đầy mình khí, nói:

“Ta sẽ không để bất luận kẻ nào của Bàng gia nhập hậu cung, đại tổng quản theo ta đề nghị, ta cũng không để ý!”

“Nữ tử Bàng phủ đã có trong danh sách, người không để ý tới cũng không được!”

Bàng Hà phút chốc ngẩng đầu trừng mắt hần.

Cổ kiệu đã muốn dừng lại, Trưởng Tôn Lệ mặt không chút thay đổi, kêu hần xuống kiệu.

Bàng Hà bị bắt xuống kiệu, trước khi xuống còn không quên mang theo bảo bối chặn cửa hần. Hần nghĩ đá cửa kiệu một cước tiết hận, nhưng nam nhân trong kiệu ánh mắt lạnh lùng nhìn phía hần, hại hần không tự chủ được run lên.

Một ngày làm thầy, quả nhiên cả đời làm cha.

Trên đời mỗi người đều có khắc tinh, hần này ác bá đương nhiên cũng sẽ có, hơn nữa không khéo là người cả đời làm cha kia, không biết tương lai ai sẽ là khắc tinh của sự phụ đây?

Tóm lại, không phải hần là được!

Hần oán hận buông chân, quyết định quay đầu đổi lại đá cửa lớn Bàng phủ.

“Cần Chi.” Nam nhân trong kiệu lại gọi hần, kiên nhẫn chờ Bàng Hà xoay người, mới nói: “Hoàng Thượng năm nay mới mười hai, thời gian của hần còn rất dài, cũng không phải hôm nay vào cung ngày mai sẽ tuần táng. Người không thể lấy ý nghĩ của chính mình áp cho nữ tử trong Bàng phủ.”

“Ai lại muốn tiến cung chứ?” Hần hoàn toàn không thể lý giải.

“Đúng vậy, còn có cái nha đầu quật cường không chịu tiến cung, còn vì thế bị bệnh một hồi.” Ngữ khí của hần thật ra có chút hoài niệm.

Bàng Hà ngẩn người, nhất thời đoán không ra sự phụ là ám chỉ hay trêu ghẹo cái gì. Người cứng nhắc như vậy, muốn nói trêu ghẹo, căn bản là người say nói mớ.

“Dừng lại đi nháo sự. Triệu Thái Phó là đệ tử cha người, hần có thể buông tha người một lần, hai lần, nhưng nếu gặp gỡ người khó dây vào, đến lúc đó người kêu cha gọi mẹ đều không còn kịp rồi.”

Phi! Hần mà kêu cha gọi mẹ mới gặp quý! Bàng Hà đi vài bước đến cửa lớn Bàng phủ, rồi sau đó ngẫm một chút, lại đi trở về trước kiệu, hỏi:

“Trong cung thật sự có quý?”

“Không liên quan đến người.”

Bàng Hà nghe vậy, lại thêm nổi giận. Đối, chuyện gì cũng không liên quan đến hần!

Liều lĩnh, hần một dung sức đá một cước vào cửa kiệu, sau đó thừa dịp người trong kiệu còn không có phát tác, thực không có can đảm nhanh như chớp chạy về Bàng phủ.

“Đóng cửa đóng cửa, hôm nay bốn thiếu gia không tiếp khách!” Bàng Hà đầu cũng không quay lại kêu lên.

Trưởng Tôn Lệ thấy thế, ánh mắt mặc dù trầm nhưng cũng hàm chứa sùng nịch.

Hần nỗ lực tốt, nghe thấy kiệu phu thấp giọng nói thầm:

“Cũng không phải là đá hỉ kiệu.....”

Hỉ kiệu? Hần cùng với Bàng Hà hai người đều còn chưa có hôn phối, đá hỉ kiệu của ai? Muốn đá cũng không phải là Bàng Hà đá. Tư điểm, ánh mắt hần vì nhu, buông rèm kiệu, nói:

“Hồi vương phủ đi.”

“Chuyện ma quái? Quốc cữu là nghe ai nói?” Tiểu hài tử mặt mày rất giống Cung thân vương nhăn mi hỏi. Tiểu hài tử này, một thân tiểu long bào, còn có tính trẻ con, nhưng giờ tay nhắc chân lại tràn ngập quý khí trời sinh.

“Ngẫu nhiên nghe thấy, cũng đã quên là ai nói!” Bàn Hà lột vỏ, một ngụm ăn vào quả vải no mọng.

Tuy động tác Bàn Hà không hợp với khí chất hoàng tộc, nhưng thoát nhìn chính là cảnh đẹp ý vui. Tiểu hoàng đế lấy lại tinh thần, hỏi: “Người ngấm lại, rốt cuộc là ai nói?”

Bàn Hà nghĩ nghĩ, chống má nói: “Là Cung thân vương nói!” Cái này gọi là hoàn toàn giả họa.

“Hoàng thúc?” Tiểu hoàng đế có chút sợ hãi hoàng thúc không thân thuộc lắm này. “..... Cũng phải, người cùng hoàng thúc giao tình rất tốt.....” Tự nhiên không thể trách tội hoàng thúc. Rõ ràng tin tức đã được phong tỏa, nào biết hoàng thúc lại nói với tiểu quốc cữu?

Bàn Hà phun ra hột vải, đứng lên vỗ vỗ ống tay áo, quỳ xuống trong ngự hoa viên.

“Là Bàn Hà không tuân thủ quy tắc, nghĩ rằng thần và Hoàng Thượng đã muốn thân như cậu cháu ruột, cho nên nhất thời mạo muội hỏi chuyện không nên hỏi.....” Thịnh Hoàng Thượng thứ tội!”

Tiểu hoàng đế trừng hấn một cái, cho thái giám cùng cung nữ rút lui, mới thở dài nói:

“Cậu nói như vậy, chẳng phải là khiến ta áy náy trong lòng sao? Ta xem ngươi là cậu của ta, ngược lại người chân chính không thân cận chính là cậu, ngươi rõ ràng.....”

“Tốt lắm tốt lắm!” Bàn Hà nắm lấy tiểu Hoàng đế đang phùng má, thẳng đến khi hấn trừng mắt nhìn lại, mới buông tay đứng dậy. “Tiểu sanh nhi* mới mấy tuổi, càng lúc càng ra vẻ người lớn, sang năm sau khi đại hôn người chính là người lớn rồi, ta không thể chơi với ngươi như vậy nữa!”

(R:* Chữ “sanh” trong “cữu sanh” (cậu cháu) chứ k phải trong tên của tiểu Hoàng đế có chữ “Sanh”).

“Sang năm đại hôn.....” Tiểu hoàng đế lắc đầu, đi theo Bàn Hà tản bộ trong ngự hoa viên. Hấn thẳng thắn nói: “Cậu, lời này ta chỉ nói với ngươi, ta tuyệt không muốn đại hôn, nhưng là cổ tình không thể không làm. Nói hoàng thúc, hấn không hiểu, nói Thái Hậu, người cũng không biết, ngươi còn chưa có thành thân, nhất định có thể hiểu được ý tứ của ta, đúng không?”

“Thật đáng thương!” Bàn Hà đồng tình vỗ vỗ đầu hấn.

Tiểu hoàng đế lườm hấn một cái, thiếu chút nữa muốn bật thốt lên: Hấn là Hoàng Thượng nha, dám nói hấn đáng thương? Nhưng nghĩ đến giờ phút này là cậu cháu, không phải quân thần, liền đúng lúc sửa miệng:

“Trong phủ cậu có nữ tử giống ngươi sao?”

“Không có! Ta là độc nhất vô nhị, không cho phép có người bắt chước!” Bàn Hà khí thế kiêu ngạo nói.

Tiểu hoàng đế phốc xích cười:

“Cũng đúng. Nếu có một Bàn Hà thứ hai, kinh sư sẽ rối loạn! Ta thường nghe nói cậu bên ngoài gây rắc rối, nhưng lại cảm thấy ngươi trong cung cũng là biết điều đúng mực, đối thái phi lại cung kính có thừa, người người này, thật sự là cổ quái, làm ta cũng không biết ngươi rốt cuộc là người tốt hay người xấu.”

Bàn Hà nghĩ nghĩ, nói:

“Nếu ta ở trong cung nháo, ngươi chẳng phải là khó xử sao?” Hấn dùng lực bẻ xuống hoa mẫu đơn trong ngự hoa viên, cười hì hì nói: “Sanh nhi luôn luôn nói lảng sang chuyện khác, mau nói cho ta biết cái chuyện ma quái nghe đồn kia!”

Tiểu hoàng đế trừng hấn, làm như không phát hiện hành động hái hoa ác liệt, nghĩ nghĩ rồi nói:

“Cậu là người một nhà, ta không phải là không cho ngươi biết, mà là loại chuyện ma quái này đối với người nghe luôn không tốt, hoàng thúc và ta, đều là người trong hoàng tộc, tự nhiên không bị loại sự tình này ảnh hưởng, nhưng nghe nói cậu giờ nhiều bệnh, ta sợ lỗ như.....”

“Tốt lắm tốt lắm, biết ngươi suy nghĩ cho ta rồi.” Bàng Hà ở trước mặt hắn ngồi xổm xuống, hiếu kỳ nói: “Rốt cuộc là có quỷ hay không?”

Tiểu hoàng đế chần chờ một chút, nói:

“Là quỷ ở hậu cung. Mấy tháng nay, cung nữ ở hậu cung thường hay phát hiện quỷ ảnh, rõ ràng là không có người ở đó, nhưng lại thấy bóng dáng người đến rồi đi mà không để lại dấu vết. Đương nhiên, cũng có thể là cung nữ trong lòng nghi ngờ nên bị quỷ ám ảnh, nhưng mà mấy tháng nay đều có các cung nữ khác nhau nhìn thấy, cái này không thể giải thích.” Nói đến chỗ này, tiểu hoàng đế đột nhiên không nói nữa, sau đó lại tiếp “Những gì ta vừa nói đều là các cung nữ phỏng đoán, không thể coi là thật sự đúng”.

Còn nữa, chuyện tiếp theo, có chút đau đầu, có thể từ nay về sau cự tuyệt nữ tử Bàng phủ tiến cung theo như cậu muốn hay không.

Trên đời hắn muốn ai thì người đó phải vào cung, Bàng Hà cự tuyệt cũng không được, nhưng, hắn luôn nghĩ muốn tôn trọng người cậu hay cùng hắn chơi vui vẻ này một chút.

Khi còn nhỏ xung quanh hắn đều là mấy cố mệnh đại thần, nếu không chính là Thái Phó già nua, đến thái giám bên người để hắn sai khiến cũng là lớn tuổi, để thuận tiện chiếu cố tiểu hoàng đế hắn.

Mặc kệ là Cung thân vương hay là Ung thân vương, đều lấy điều kiện tiên quyết là dạy hắn trở thành một thể hệ minh quân mà thân cận hắn, càng đừng nói đến mẫu hậu kia, luôn chú ý nắm bắt cơ hội thảo thánh ân.

Bàng Hà này thì khác, lần đầu tiên ở bên người thái phi nhìn thấy hắn, hắn nghĩ tiểu hài tử bốn tuổi không có bao nhiêu trí nhớ, dám trước mặt thái phi đến chọc hắn.

Rồi sau đó vài lần hắn cố ý hoặc vô tình đến chỗ thái phi, luôn muốn tìm tiểu quốc cữu đến để nháo cái thể giới vắng vẻ của hắn. Rõ ràng đều là người đã hai mươi tuổi, thế nhưng lại có tính tình trẻ con, nháo đến sau này ngay cả mẫu hậu cũng phê bình kín đáo.

“Cậu, người tuổi không nhỏ, không bằng ta thay ngươi chỉ hôn..... Người làm cái gì vậy? Đau đau đau!” Hắn nói không được rõ ràng lắm, bởi vì hai má bị nắm đau, hắn giận dữ đá Bàng Hà một cước.

Bàng Hà thế nhưng không tránh, ngã ngồi trên đất.

“Người nếu dám chỉ hôn, ta liền đào hôn!”

Tiểu Hoàng Thượng đau đến che hai má, trừng mắt hắn. “Người cả đời không thành thân, không khai chi tán diệp cho Bàng gia sao?”

“Đã khai chi tán diệp từ lâu rồi, ngươi không phải là thái phi sinh, nhưng thái phi đối với ngươi như là do chính mình sinh ra, ngươi thuận tiện theo làm người Bàng gia luôn đi.”

“Ngươi như thế nào cùng hoàng thúc nói chuyện không khác nhau lắm?”

“Đi?” Bàng Hà nhìn về phía hắn. “Hoàng thúc nào?”

“Ta còn có thể thay hoàng thúc nào chỉ hôn? Đương nhiên chính là Cung thân vương ở cách vách Bàng phủ. Ta trước kia có ý thay hắn chỉ hôn, hắn nói một lòng một dạ của hắn đều ở trên người ta, ta giống như là hài tử của hắn, hài tử còn chưa lập gia nghiệp, hắn cũng không có tâm.....”

Vốn đang nghĩ lại oán giận hoàng thúc một chút, hắn giống như con thân sinh của hoàng thúc, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy một người rõ ràng ngày thường bộ dáng thực kiêu diễm giờ phút này lại che miệng phát ra tiếng cười quái dị như chuột, tiểu Hoàng Thượng ngẩn ngơ, dùng sức đánh lên đầu Bàng Hà.

“Cậu, người trúng tà!” Khó trách lúc trước hắn cố ý hỏi vài vị đại thần có nguyện ý cùng Bàng phủ kết thân, từng đại thần đều thực rõ ràng thoái thác.

Tất nhiên, mục tiêu hàng đầu của bọn họ là cùng Cung thân vương kết thân, chờ đến khi xác nhận là không thể đặt hy vọng ở chỗ Cung thân vương, mới chuyển sang Bàng Hà — đương nhiên, cũng phải xác định nữ tử Bàng phủ sau khi vào cung có được hắn sủng ái mới được.

Tiểu hoàng đế hần cũng thực phiền toái a! Nữ tử Bàng gia người nào muốn vào cung hần cũng chưa xem qua, đến lúc đó còn phải phí sức lao động làm bộ sủng ái người này, để giữ vững địa vị của Bàng Hà ở triều đình.

Cậu rốt cuộc có hiểu hần vất vả thế nào hay không? Hần là thật tình thích người cậu này mới bằng lòng làm như vậy, hần hiểu hay không a!

“Cậu, người còn tiếp tục như vậy, có ai còn muốn gả cho người? Chẳng lẽ người đối với tương lai không có kế hoạch sao?”

“Xèo xèo, có a, kế hoạch trong tương lai của ta chính là ra khơi làm hải tặc.”

“Hải tặc?”

“Đúng vậy, bởi vì hải tặc có thể muốn làm gì thì làm, đương nhiên cũng có thể đánh cắp người trong lòng a!” Hần cười đến miệng cũng méo.

Tiểu Hoàng Thượng trợn mắt há hốc mồm, rốt cục nhìn không được nắm chặt quyền, hung hăn đánh vào đầu hần một chút.

Có thái giám từ phía sau vội vàng tới. Tiểu hoàng đế lập tức thẳng người. Bàng Hà cũng thực mau lẹ đứng dậy, một trước một sau cực kỳ ăn ý, khoanh tay thưởng thức trăm hoa nở rộ trong ngự hoa viên.

Quân thần phi thường có tâm tình ngắm hoa.

“Lúc này hoa nở thật đẹp a, quốc cữu.....” Tiểu hoàng đế trầm ổn nói.

“A, đúng a. Hoàng Thượng còn đẹp hơn hoa này, đẹp đến các đại thần đều bị mê hoặc ...” Bàng Hà phấn khởi trả lời, cười đến lộ cả răng trắng.

“...” Tiểu Hoàng đế khóc thầm trong lòng, mai mốt có nên gọi Bàng Hà đến hay không a.

3. Chương 3

“Hoàng thúc thật không thành thân sao?” Tiểu hoàng đế thật sự nhìn không được, thả tấu chương đang cầm trong tay xuống hời.

Trưởng Tôn Lệ đang ở một bên xem tiểu hoàng đế phê duyệt tấu chương, nghe được những lời này của hần, lông mi đen dài khẽ động, không nâng lên mắt, ôn thanh nói:

“Hoàng Thượng sao lại nói lời này?”

“Lão nhân gia ngài..... Không chịu nhận chỉ hôn của trăm a.” Tiểu hoàng đế ở trước mặt Trưởng Tôn Lệ, luôn giữ nghiêm lễ nghi hoàng gia. “Hay là, người xem trọng khuê nữ nhà đại thần nào, nói với trăm một tiếng.....”

“Khuê nữ đại thần? Bốn vương tậ tâm phụ tá Hoàng Thượng, vốn không chú ý đến nữ nhi nhà ai, Hoàng Thượng, người vẫn là xem tấu chương đi, chuyện thiên hạ cùng việc hôn nhân của bốn vương cái nào quan trọng hơn, Hoàng Thượng tất nhiên là trong lòng rõ ràng.” Nói xong, Trưởng Tôn Lệ liền chuyển tâm nhìn tiểu hoàng đế phê duyệt tấu chương.

Tiểu hoàng đế nghe vậy, cũng chỉ có thể buông tha cho cơ hội cùng Cung thân vương thân cận. Còn nói hần giống con nữa, gặp quý mới phải..... Tiểu hoàng đế bực bội, thầm mắng Bàng Hà. Cùng Bàng Hà rất thân cận, ngay cả nói chuyện cũng có chỗ giống!

Hần có chút oán giận liếc mắt Trưởng Tôn Lệ một cái.

Hoàng thúc này cùng nhiếp chính Hoàng thúc cá tính không giống nhau, hần nếu phê duyệt không xong tấu chương nhiếp chính Hoàng thúc trực tiếp giúp hần, thậm chí có khi ngại hần tự làm quá chậm còn thay hần giải quyết luôn; Mà Lệ Hoàng thúc thì khác, luôn chờ đến khi hần phê duyệt xong mới lại xem. Còn nữa, khi nghe các đại thần báo cáo, trong lòng hần có điều thắc mắc, nhìn về phía Lệ Hoàng thúc ngồi nghe báo cáo ở một bên, Lệ Hoàng thúc cũng sẽ hoàn toàn không cho hần đề nghị gì.....

Lấy tính tình mà nói, Lệ Hoàng thúc tuyệt đối hơn nhiếp chính Hoàng thúc, nhưng hắn luôn cảm thấy lúc cùng một chỗ với Lệ Hoàng thúc, luôn có một khoảng cách không thể vượt qua.

Thái giám lẳng lặng đưa lên táo ở ngự thiện phòng. Tiểu hoàng đế chung quy còn có vài phần tâm tính trẻ con, nhìn không được thả lỏng một chút, cầm một quả lên cắn.

Quả táo trong cung lúc còn non sẽ sơn lên chữ Phúc Thọ, khi quả lớn, chữ Phúc Thọ tự nhiên sẽ ở mặt trên, khiến người ta ăn cảm thấy rất phúc khí.

Hắn nhớ tới Bàng Hà mỗi lần ăn đều cắn xuống ngay chữ Phúc Thọ, không khỏi cười thầm, trực giác nhìn về phía Trưởng Tôn Lệ.

Trưởng Tôn Lệ ánh mắt chính là dừng trên mấy quả táo kia.

Bỗng dưng, tiểu Hoàng Thượng bật thốt lên nói:

“Đưa một mâm đến phiên thư phòng đi.” Lại bổ sung: “Thưởng Bàng quốc cữu.”

“Dạ.” Thái giám lui xuống.

Tiểu hoàng đế đợi chờ, thấy Trưởng Tôn Lệ không ngăn cản, nhẹ thở ra, xem như Bàng Hà người may mắn!

Trong chốc lát, hắn lại lén ngắm Trưởng Tôn Lệ. Hoàng thúc này, khi mặc quan bào, sẽ tương đối đoan chính, nghiêm túc, nói năng thận trọng, phong phạm hoàng tộc thể hiện rõ ràng, nhưng ngày thường một thân trường bào màu tối, bên hông mang ngọc bội màu tối, lại có phong thái ôn nhuận, mặt mày tuấn tú..... Nếu đổi thành một thân trường bào được dệt bằng gấm, lại có vẻ càng tuấn tú xuất trần, không biết nếu lúc này hắn đề nghị hoàng thúc đổi quần áo, có thể bị Hoàng thúc liếc mắt xem thường một cái hay không?

Tiểu hoàng đế suy nghĩ, cười thầm ra tiếng.

Hắn nào dám đề nghị như vậy a..... Đợi chút, nói vậy, tiểu tử Bàng Hà này có phải bắt chước cách ăn mặc của Hoàng thúc hay không? Từ khi hắn biết Bàng Hà đến nay, quần áo Bàng Hà chính là giống y Hoàng thúc, ngàn năm không đổi, tất cả đều là trường bào màu tối..... Bàng Hà này cũng quá không biết tốt xấu đi, bắt chước Hoàng thúc như vậy, cũng không phải người quái dị, không cần phải học tập Hoàng thúc như vậy đi?

“Hoàng Thượng, chú ý.” Trưởng Tôn Lệ ở một bên bình tĩnh nhắc nhở.

Tiểu hoàng đế thở dài:

“Hoàng thúc đốc xúc trầm, trầm tự nhiên cảm kích. Bất quá, trầm cũng hy vọng Hoàng thúc đừng để trầm khó xử, mấy tháng nay, bên phía Mẫu hậu, luôn ám chỉ trầm, cái kia..... Tương gia khuê nữ.....”

Trưởng Tôn Lệ nghe vậy, nâng mắt nhìn về phía hắn, cười:

“Hoàng Thượng thật sự hy vọng, cả triều đều là người của Thái Hậu sao?”

Tiểu Hoàng Thượng trong lòng nhảy dựng, nhìn thẳng ánh mắt ôn hòa của Trưởng Tôn Lệ, rồi sau đó nói nhỏ:

“Kia chung quy là mẫu hậu của ta.”

“Hoàng Thượng cũng không cần phiền não, tiên hoàng muốn bốn vương cùng hoàng huynh phụ chính, đó là muốn đề phòng loại chuyện này phát sinh, bốn vương trước đây từng thề trước hoàng tháp của tiên đế, sẽ không để Thiên triều vào tay người ngoài, cũng tuyệt không thao túng việc triều chính của Hoàng Thượng.”

Tiểu Hoàng Thượng kinh ngạc, rồi sau đó hỏi:

“Nhiếp chính Hoàng thúc thì sao? Cũng thề sao?”

“Đây là tất nhiên.”

“Nhưng là.....” Hắn nghĩ đến Nhiếp chính vương cùng Mẫu hậu.....

Trưởng Tôn Lệ thần sắc không đổi, nói:

“Hoàng huynh đều biết đúng mực. Nhưng Bốn vương có thể bảo đảm, chỉ cần sang năm mật chiếu được công bố, người của Tướng gia tuyệt sẽ không mượn sức bốn vương nữa.”

“Mật chiếu?” Tiểu Hoàng Thượng vẽ mặt giật mình. “Mật chiếu gì?”

Trưởng Tôn Lệ có chút ngạc nhiên, nâng mắt nhìn hắn. Mắt đen kia khẽ nhướng lên, thật lâu sau, mới nói: “Tiên hoàng lưu lại mật chiếu, sang năm sau khi Hoàng Thượng đại hôn sẽ công bố, Hoàng Thượng không biết sao?”

Tiểu hoàng đế nghĩ nghĩ, lắc đầu. “Trẫm hoàn toàn không biết có chuyện này a.” Nói xong, sắc mặt tuần tú của Trưởng Tôn Lệ, đúng là từng chút từng chút trầm xuống.

“Hoàng thúc..... Mật chiếu có liên quan tới người?”

Trưởng Tôn Lệ khẽ nhếch miệng, giờ phút này gắt gao nhìn hắn, đồng tử màu đen nhìn chằm chằm tiểu Hoàng đế, tiểu hoàng đế trong lòng không khỏi rối loạn.

“Hoàng thúc?” Hiện tại Hoàng thúc đang nhìn ai? Là hắn hay là phụ hoàng? Vì sao nhìn hắn như vậy?

Có đôi khi, thực sự ảo giác, khi Hoàng thúc đề cập đến phụ hoàng, tuy là bình tĩnh, nhưng luôn không có cảm tình gì.

“..... Là ở trong tay Thái Hậu sao?”

Tiểu hoàng đế nghe thấy câu này, có chút đăm chiêu, lại có chút kinh ngạc thì thào. “Mật chiếu ở trong tay mẫu hậu?” Mật chiếu nội dung là cái gì? Vì sao mẫu hậu lại giữ? Có khi nào đây là nước cờ của mẫu hậu không?

Trưởng Tôn Lệ thu hồi thần sắc đa nghi, thấy tiểu Hoàng Thượng nhỏ tuổi, chính là dùng vẻ mặt mê vông nhìn chính mình.

Tiên hoàng quả nhiên phòng hắn, mật chiếu nếu ở trong tay tiểu Hoàng Thượng, hắn muốn gạt đến rất dễ dàng, mật chiếu ở trong tay Thái Hậu, rõ ràng là muốn hắn tận tâm phụ chính.

Hắn không khỏi cười khổ.

Tiên hoàng phòng hắn như phòng cướp, không ai biết mật chiếu là giao vào tay Thái Hậu, này cho thấy điều gì?

Rõ ràng trong mật chiếu không phải là điều gì hắn muốn!

Hắn trầm mặc một lúc lâu, rồi nói:

“Mật chiếu này quả thật liên quan đến bốn vương, nếu không ở trong tay Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng không cần suy nghĩ.”

Thái giám ban đầu đưa tào đến phiên thư phòng ở ngoài điện hô lớn:

“Hoàng Thượng, nô tài đưa tào đến phiên thư phòng, không thấy Bàng quốc cửu.”

Hai người trong điện đồng thời ngẩn ra. Tiểu Hoàng Thượng lăm bầm lâu bầu:

“Trẫm có phải rất dung túng hắn hay không? Lúc này không ở phiên thư phòng thì ở chỗ nào?”

Đồng thời, thanh âm rõ ràng của Trưởng Tôn Lệ vang lên:

“Đến hỏi cho rõ ràng, Bàng Hà là đi đâu?”

Thái giám lĩnh mệnh mà đi.

Tiểu Hoàng Thượng lại nhìn Trưởng Tôn Lệ một cái.

“Hoàng thúc, Cung vương phủ cùng Bàng phủ chỉ cách nhau một bức vách, Bàng lão Thái Phó cũng từng tự mình dạy qua phụ hoàng cùng hoàng thúc, người cùng Bàng Hà cảm tình tựa hồ rất tốt?”

Trưởng Tôn Lệ mỉm cười nói: “Quả thật rất tốt.”

Tiểu hoàng đế có chút há hốc mồm, không dự đoán được Trưởng Tôn Lệ thừa nhận rõ ràng như thế. Hoàng thúc này luôn rất ít khi trả lời chuyện riêng tư.....

“Bàng Hà hẳn ở bên ngoài, luôn là ác danh không ngừng.....” Cùng hoàng thúc trụ cột Thiên Triều, tiếng tăm lừng lẫy này, là một trời một vực.

“Đó là do hẳn thuở nhỏ nhiều bệnh, tính tình không được tốt lắm, hơn nữa trong Bàng phủ có một số đường huynh đệ không học vấn, không nghề nghiệp, tạo thành cá tính của hẳn như ngày hôm nay. Hoàng Thượng có thể yên tâm, Bàng Hà tính tình tuy xấu, nhưng cũng không làm chuyện gì cực ác.” Trưởng Tôn Lệ nói.

Tiểu hoàng đế nháy mắt mấy cái. “Hoàng thúc..... Thực rõ ràng.....”

Trưởng Tôn Lệ cười: “Hẳn là ta nhìn từ nhỏ đến lớn, như thế nào không rõ ràng?”

Vừa cười, vừa cười! Bàng Hà người là cái đức hạnh gì, so với hẳn còn có thể làm cho hoàng thúc cười! Tiểu hoàng đế nội tâm phức tạp, không biết là nên đổ kỵ Bàng Hà, hay là thật cao hứng cậu này có Cung thân vương làm chỗ dựa. Hẳn lại nói:

“Kỳ thật hoàng thúc cùng Bàng Hà tuổi kém cũng bất quá bảy, tám tuổi, nói là từ nhỏ nhìn đến lớn, cũng là có chút khuyếch đại.”

“Bốn vương lần đầu tiên thấy hẳn, hẳn so với Hoàng Thượng còn nhỏ hơn, khi đó bốn vương đã là thiếu niên, tự nhiên cảm thấy hẳn nhỏ.” Hơn nữa không nhỏ, khôn lớn, lại rất hung hãn, không xem hẳn xem như là thân vương, lại xem hẳn như sư phụ mà đối đãi, là một nam hài vừa xấu tính vừa dã man.

Bàng Hà tự Cẩn Chi, Cẩn Chi hai chữ đó là hẳn đặt, muốn hẳn chăm học công phu, chỉ mong hẳn thân cường thể tráng, không còn ốm yếu như trước.

Nhưng những chuyện riêng tư này, hẳn không tính cùng tiểu hoàng đế nói. Có chút nhớ lại, là không cho ngoại nhân xen vào, suy nghĩ, Trưởng Tôn Lệ sắc mặt nhu hòa chút, con người đen cũng bịt kín mỏng manh duyệt sắc.

Tiểu hoàng đế trợn mắt há hốc mồm.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Cung thân vương, Bàng quốc cửu đến chỗ thái phi.” Thái giám báo lại.

“Thái phi?” Trưởng Tôn Lệ trầm ngâm một trận. Năm đó số ít phi tần không có trong danh sách tuần táng đều chuyển đến nơi Thái Hậu dưỡng lão là Từ Thọ Cung làm bạn, Bàng thái phi tự nhiên cũng dời qua.

Hẳn cùng với Bàng thái phi có vài lần gặp mặt, nàng giống mẫu phi hẳn tâm tính thiện tương. Vào cung không bao lâu, tiên đế liền từ thế, căn bản không kịp hoài thượng long loại.

Ngày thường Bàng Hà đến Từ Thọ Cung là do triệu kiến, Bàng thái phi tuy rằng tịch tịch cũng biết tính tình Bàng Hà nóng nảy, nên cũng ít chủ động triệu hẳn vào cung làm bạn.

Hẳn nhớ rõ, Bàng Hà gần đây đam mê bảy quyển tiểu thuyết của Mạch Phượng quốc, mỗi ngày đều đọc đến bất diệc nhạc hồ, còn có thể cố ý theo đọc cho hẳn nghe, làm sao nhớ rõ đi bồi thái phi?

“Là thái phi triệu kiến?” Trưởng Tôn Lệ chợt hỏi.

“Nô tài nghe nói, đúng vậy.” Thái giám kính cẩn đáp. Thái giám này là người bên cạnh hoàng thượng, hiểu được địa vị của Bàng quốc cửu trong lòng tiểu Hoàng đế, chần chờ trong chốc lát, lại nói: “Nô tài khi trở về cũng nghe cung nữ nói, Thái Hậu được cống phẩm của tiểu quốc, nhớ tới Bàng quốc cửu, triệu riêng hẳn đi qua.”

“Thái Hậu muốn triệu kiến? Gần đây có cống phẩm của tiểu quốc?” Tiểu hoàng đế kinh ngạc nói, trực giác nhìn về phía Trưởng Tôn Lệ, người sau mặt mày nhú lại, buông tấu chương. “Hoàng thúc người.....”

Trưởng Tôn Lệ vẫy tay nói:

“Hoàng Thượng xem tấu chương đi, bốn vương cáo lui trước.”

Tiểu hoàng đế vội vàng đứng dậy, nói:

“Trẫm đi cùng người. Trước đây khi vài lần thỉnh an, Thái Hậu đối quốc cữu có chút oán hận, hơn phân nửa là chuyện quốc cữu ở dân gian gây phiền toái, đến tai Thái Hậu đi. Hoặc là, Thái Hậu luôn không vui khi trẫm cùng người ngoài thân cận, cho nên.....”

Trưởng Tôn Lệ liếc nhìn hắn một cái, nói:

“Vây cùng đi thôi.” Nói xong, vén áo bước đi.

“Thái phi a, tỷ thật sự cảm thấy ngày như vậy được không?” Bàng Hà ngồi trên cầu thang, vừa lột vải vừa hỏi.

Vẫn là vải trong cung tốt nhất. Trong cung có vụn băng, vải ướp lạnh đặc biệt ngon miệng, tối nay mang hết về phủ từ từ hưởng dụng.

“Ngày như vậy tốt lắm a.” Nữ tử tú lệ ngồi trên giường, hé miệng cười nói.

Bàng Hà quay đầu nhìn nàng, lộ ra răng nanh lờ lờ tỏa sáng. “Phải cười như vậy, mới vui vẻ.”

Bàng thái phi che miệng cười: “Hà đệ như thế nào vẫn là bộ dạng ông cụ non vậy?”

“Ta cả đời cũng không đổi được tính.” Bàng Hà ngẫm lại, đoạt lấy đĩa sứ cung nữ đang cầm, trước mặt cung nữ, dám chen chúc ngồi lên giường nhỏ bên người Bàng phi.

Hắn hai chân để lên bàn, lấy một khối băng vụn đến ngậm vào miệng, thuận tiện đưa một khối đến Bàng phi:

“Thái phi, ăn hay không?”

Bàng thái phi lắc đầu ôn cười.

“Tỷ ở trong cung, thực sự không tịch mịch?” Bàng Hà có chút không tin. “Nếu là ta, ta nhất định không chịu được cuộc sống như vậy.” Dừng một chút, lại lẩm bẩm nói: “Đừng nói chịu không được, nếu bảo ta tiến cung, ta nhất định đã cùng lão Hoàng Thượng kia đấu đến một mắt một còn.”

Bàng thái phi nghe vậy, nhìn nhìn cung nữ bên cạnh, vẫy tay để các nàng đứng xa chút.

Nàng ôn nhu nói:

“Hà đệ nay đã trưởng thành, nên thành thực chút. Đệ không thể vì Bàng phủ khai chi tán diệp, nhưng Bàng phủ trước mắt vẫn là dựa vào đệ mà sống, tỷ tỷ tuy là thái phi, nhưng nếu tự nhiên có một ngày đệ xảy ra chuyện, tỷ tỷ cũng không có cách nào cứu đệ.”

Bàng Hà dung sức bỏ quả vải vào miệng, phùng má*, trầm mặc thật lâu sau, mới thấp giọng nói:

(Chỗ này ta k biết edit như thế nào a, đại khái là bạn BH ngậm trái vải trong miệng nhưng ở bên ngoài hàm răng, làm cho cái miệng nó phùng ra, giống hồi nhỏ mấy bạn hay ăn í. Hồi nhỏ bạn độn 2 bên luôn =]])

“Có một số việc ta thấy thì nhất định phải đi làm, ta cũng không cảm thấy áy náy. Chuyện duy nhất ta áy náy, cũng chỉ có thái phi cùng cái kia..... Cái kia..... người ta hại chết.”

Bàng thái phi lơ đãng nói:

“Ta không phải đã nói với đệ nhiều lần rồi sao, việc tiến cung này, là ta cam tâm tình nguyện, đệ không thể lấy suy nghĩ của đệ để quyết định chuyện tỷ tỷ tình nguyện hay không; Còn nữa, Cung thân vương cũng đã nói qua với đệ, năm đó tên ta có trên danh sách tuần tắng, khi hấn cứu ta, cũng không có bổ sung thêm phi tần lên thay, đệ áy náy cái gì?”

Bàng Hà nói nhỏ nói:

“Tuần tắng được xem như là việc vui đối với phi tần Thiên triều, tỷ tỷ dời xuống, tất nhiên sẽ có người thay thế đi lên. Tỷ cũng sợ sự phụ sợ ta áy náy, trong lòng ta là hiểu được. Hừ, lão sắc lang kia, rõ ràng tuổi lớn, còn muốn thú nhiều người như vậy, ngay cả khi đi rồi cũng là lòng tham không đáy muốn dẫn người theo hầu hạ hấn.....” Một tiếng trống vang lên, cái ót của hấn nhẹ nhàng bị vỗ một chưởng.

Đáng giận, chiều này tám phần là học theo sư phụ, ngay cả lão cha đã từ thế trước đây cũng hay tặng hẳn một chương như vậy, cái ót của hẳn rất đẹp có phải hay không? Bàng Hà chơi xỏ dựa vào trong lòng Bàng thái phi.

Trên người nữ tử thường hay có hương thơm, hương trên người Bàng thái phi rất giống mẫu thân, cùng hương trên người hẳn hoàn toàn bất đồng. Rất dễ chịu, cũng cảm giác rất an toàn.

Cung nữ bên cạnh trừng to mắt, Bàng Hà quăng đèn cho nàng một cái liếc ắt, cung nữ lập tức mặt đỏ cúi đầu.

Bàng thái phi không ngăn cản động tác làm nũng của hẳn. Lúc trước Bàng Hà cùng nàng không thân, sau nàng mở miệng chủ động vào cung, biểu tình khiếp sợ của Bàng Hà nàng vĩnh viễn không quên, từ đó về sau, Bàng Hà đối nàng cực thân thiết, thậm chí thường xuyên giống như đứa nhỏ bình thường làm nũng, nàng rất cuộc cũng hiểu được, Bàng Hà là loại người “Người chủ động đối tốt với hẳn, hẳn liền ghi tạc trong lòng không quên”.

“Hôm nay đệ sao lại rảnh rỗi đến xem tỷ tỷ?” Bàng thái phi đến giờ mới nhớ đến vấn đề này.

Bàng Hà sưng sốt, nói: “Không phải tỷ tỷ triệu kiến ta sao?”

“Không có a.....”

“Thái Hậu giá lâm!”

“Di?” Bàng Hà bị Bàng thái phi đẩy nhẹ một cái, lập tức hoàn hồn, vội vàng bước xuống một bước. Hẳn không dám ngẩng đầu, vội vàng quỳ xuống đất, nói: “Thái Hậu vạn an.”

Mạc danh kỳ diệu! Tỉ đệ tự tình, Thái Hậu này tới làm gì?

“Đứng lên đi.”

Thanh âm thực tôn quý, Bàng Hà không có ngẩng đầu. Thiên triều tổ tông quy củ nhiều lắm, những phi tử đã dưỡng lão này thường là cùng Hoàng Thượng hơn kém nhau ba mươi tuổi trở xuống, khi Hoàng Thượng cùng các nàng gặp mặt, luôn có màn cách xa nhau, để ngừa “Loạn luân”. Theo thời gian, bọn họ những quan viên này tự nhiên cũng không dám ngẩng đầu nhìn lên, hướng chi, Thái Hậu mới hơn ba mươi, chỉ lớn hơn Cung thân vương mấy tuổi, tuyệt không già..... Khụ, đương nhiên, nhiếp chính vương đã có thể hiện lên phượng giường, tuyệt đối có thể ngẩng đầu nhìn lên Thái Hậu, nhưng ý nghĩ này, hẳn tự mình hiểu lấy, tuyệt sẽ không ở trước mặt đương sự nói ra miệng.

“Thực khéo làm sao, đã lâu không thấy tiểu quốc cữu. Ai gia nhớ lần cuối cùng nhìn thấy tiểu quốc cữu, người mới mười bảy, mười tám tuổi đầu, người lúc còn nhỏ là nhiều bệnh, đúng không?”

“Vâng.....” Bàng Hà không nhớ rõ lần cuối cùng nhìn thấy Thái Hậu là như thế nào. Hẳn đối với những chuyện của người ngoài luôn xem nhẹ, nói: “Nhờ phúc Thái Hậu, Bàng Hà nay thân thể cường tráng.” Cùng trâu bò giống nhau!

Nữ nhân trên tháp thượng (tháp: giường) mỉm cười, đồ trang sức nhưng lại không có tiếng vang. Bàng Hà rất muốn ngẩng đầu nhìn xem người nọ là đang cười thật sự hay chỉ là giả bộ cười, nhưng..... Quên đi. Nhịn ham muốn nhất thời, giữ mạng được cả đời, có lời!

“Ai gia nhớ rõ khi đó người sắc mặt mặc dù trắng bệch, nhưng lại đẹp đến có thể so với yêu tinh trong hoa, ai gia còn nhớ rõ cùng thái phi nói qua, nếu không phải Bàng Hà ở kinh sư nổi danh, ai gia thật là nghĩ đến người là từ chỗ thần tiên nào đến.....”

Bàng Hà thảm hừ nhẹ một tiếng. Nói chuyện thì nói đi, vòng vèo làm cái gì? Cũng chỉ có nhiếp chính vương chịu cách nói chuyện như vậy của nàng đi!

“Ai gia càng nhớ rõ, lúc trước tiên đế chính là thấy tướng mạo tiểu quốc cữu, mới muốn thái phi vào cung, đúng không?”

“Những chuyện cũ này, không nghĩ tới Thái Hậu còn nhớ rõ.” Bàng thái phi cười nói: “Bàng Hà, đệ đi về trước đi, ta có chuyện muốn cùng Thái Hậu tán gẫu.”

Bàng Hà vừa muốn nói đồng ý, nào biết Thái Hậu lại nói:

“Đợi chút, ai gia có chuyện cùng Bàng Hà nói.”

Bàng Hà sững sốt.

“Có chuyện, muốn mời tiểu quốc cứu giúp một việc, nhưng trước đó, người ngẩng đầu để ai gia nhìn xem.”

“Thần không dám.”

“Có cái gì không dám?” Thái Hậu đạm thanh nói: “Ai gia muốn người ngẩng đầu liền ngẩng đầu đi, chẳng lẽ còn muốn ai gia cầu người không được? Vốn nghe thấy tiểu quốc cứu ở kinh sư vẫn là tính tình thẳng thắn mà, như thế nào vừa đến trong cung lại thành rùa đen rút đầu?”

Bàng Hà mắt phượng nhướng lên, ăn nói khép nép nói:

“Ý chỉ Thái Hậu, thần không dám không theo.” Nói xong, âm thầm mắng mười tám đời tổ tông nhà nàng, ngẩng đầu nhìn thẳng Thái Hậu cao cao tại thượng.

Con mẹ nó, mặc hoa lệ như vậy, trên đầu cắm nhiều thoa cài tóc như vậy, cổ lại vẫn rất được, khó lường a khó lường, chúc người tám năm mười năm sau cổ vẫn còn thẳng như vậy. Bàng Hà nội tâm tiếp tục oán thán.

“Hà đệ, nhìn xuống.” Bàng thái phi trách mắng.

Bàng Hà thầm hừ một tiếng, đem ánh mắt hạ xuống.

“..... Đẹp quá thiên hạ a.....” Thái Hậu thanh âm ý tứ hàm xúc sâu xa: “Hơn nữa cặp mắt phượng này sáng rọi mê người, nếu là nữ tử, không biết sẽ làm bao nhiêu nam tử mê luyến?”

Sẽ không a, sư phụ hần sẽ không a, Bàng Hà hừ thanh nghĩ. Chẳng những không mê luyến, hơn nữa từ nhỏ đến lớn chỉ thân* qua hần hai lần, làm hần cảm thấy thực chán nản.

(* đại loại là ~ hành động thân thiết như: ôm, hôn, blah blah...)

Bàng thái phi bất động thanh sắc cười nói:

“Không đối gạt Thái Hậu, Bàng Hà mạo sắc tuy là hơi nữ tính, nhưng là không hề thiếu cô nương bị mê hoặc đâu.”

“Nga? Vậy sao đến nay còn chưa có hôn phối?”

Bàng thái phi cười nói: “Tự nhiên là không có lọt mắt người nào.”

“Tiêu chuẩn cao quá, cũng không phải chuyện tốt. Tiểu quốc cứu có thể trước nạp thiếp thất, nếu không, một nam tử có thể nào chịu được qua nhiều ngày chứ?”

Bàng Hà nghe vậy, thiếu chút nữa muốn ngoáy lỗ tai. Đây cũng là những lời Thái Hậu sẽ nói sao? Đừng bởi vì nhiếp chính vương chịu không được, liền nghĩ mọi người đều như vậy..... Bàng Hà nhớ tới mấy ngày gần đây xem đậm sắc tiểu thuyết Mạch Phượng quốc, lại nghĩ đến sắc tướng của tiên đế, lại không cẩn thận nghĩ đến sư phụ..... Sư phụ kỳ thật vụng trộm giấu vài nữ nhân đi?

Bàng thái phi không nhanh không chậm nói:

“Tiểu tử Bàng Hà này tính tình phá hư, cũng có cổ quái, chỉ thích ai đối tốt với hần, những người khác hần đều chướng mắt.”

Bàng Hà mạnh ngẩng đầu, nhìn phía Bàng thái phi ở trên, phượng mâu lờ lờ sáng lên, lộ rõ ý tứ thân cận.

Ngay cả Bàng thái phi cũng chịu không được ánh mắt thân thiết như vậy, ngọc diện không khỏi đỏ lên, vội vàng lấy tay áo che mặt.

Trên tháp thượng, Thái Hậu ho nhẹ một tiếng, đổi đề tài nói:

“Gần đây trong cung chuyện ma quái, tiểu quốc cứu có nghe nói không?”

Bàng Hà ngẩn ra, nhìn đến Bàng thái phi sắc mặt khác thường, hần đáp:

“Thần nghe nói qua, nhưng chỉ là biết một hai mà thôi.”

Thái Hậu thở dài một tiếng:

“Vài cung nữ chính mắt nhìn thấy hậu cung có quỷ, tuy rằng Hoàng Thượng phong tỏa tin tức này, nhưng việc này tổng yếu cần giải quyết, trước mắt hậu cung vô chủ, tất nhiên là do ai gia quản lí, hơn nữa quỷ kia lại là phi tần của tiên hoàng năm đó, ai gia tự nhiên gánh vãi phần trách nhiệm.....”

Bàng Hà trong lòng vang một tiếng, kinh ngạc nói:

“Quỷ là..... phi tử của tiên đế?” Thanh âm có vài phần phát run.

“Đúng vậy, cung nữ cũng không hện mà cùng nhắc tới, quỷ kia mặc phi phục, hình như có không cam lòng.....”

Bàng Hà rằng nhanh có chút run lên. “Không cam lòng?”

“Năm đó mười phi tần có bảy, tám tuần táng, còn lại đều ở Từ Thọ Cung dưỡng lão. Tuần táng cùng tiên đế là cầu còn không được, lẽ ra Quỷ Hồn phi tần không nên ở hậu cung sinh oán, có phải hay không năm đó có ai không cam lòng mà đi.....”

“Không cam lòng mà đi.....” Bàng Hà thấp giọng hỏi nói: “Xin hỏi Thái Hậu, quỷ kia lưu luyến ở đâu trong hậu cung?”

“Trong Ninh An cung, đúng không? Thái phi?”

Thái phi nhẹ nhàng ứng thanh, Bàng Hà trong đầu nhất thời râm râm rung động. Hắn tính tình phá hư, chuyện xấu xa cũng không phải chưa làm qua, duy độc không hại người, chỉ có một lần..... Chỉ có một lần.....

Hắn nhớ rõ, khi hắn biết được trên danh sách tuần táng có tên tỷ tỷ, nhất thời vừa giận vừa vội, cầu sư phụ lưu lại mệnh tỷ tỷ..... Lúc ấy danh sách một đường thẳng xuống, hắn còn chưa kịp thấy Ninh An cung, trước hết thấy tên tỷ tỷ, nói cách khác, phi tần ở Ninh An cung xếp phía sau, phi tử bên trong rất có thể là lần lượt bổ sung lên.....

Là hắn làm hại! Là hắn làm hại!

Hắn mắt đầy khiếp sợ, tim đập dồn dập, rất giống trở lại bệnh trạng lúc nhỏ. Thanh âm Thái Hậu giống như từ phương xa truyền đến, loáng thoáng nghe không rõ ràng—

“Nam tử không vào hậu cung là quy củ tổ tông, nhưng là miễn cưỡng vẫn có thể được. Hôm nay vừa thấy tiểu quốc cữu, ai gia tính toán trong đầu. Tiểu quốc cữu thân mang võ nghệ, lại có dương khí nam tử, có thể tình nguyện qua đêm ở Ninh An cung, một mình tìm hiểu tường tận Đương nhiên, tiểu quốc cữu phần thành cung nữ để ngừa tin tức lộ ra ngoài. Sang năm Hoàng Thượng đại hôn, hậu cung không thể lại xảy ra chuyện, tiểu quốc cữu cũng biết, cung nữ ở Ninh An cung gặp quỷ Hoàng Thượng đều làm cho ngậm miệng..... Nếu còn tiếp tục như vậy, sẽ có tổn hại âm đức.....”

Có tổn hại âm đức? Vậy cái kia tuần táng hơn trăm nghìn người sẽ không tổn hại âm đức sao? Bàng Hà đầy mặt tức giận.

Lại nghe Thái Hậu nói:

“Nghe nói tiểu quốc cữu rất thích hình nhân, thuở nhỏ trong nhà búp bê thật nhiều, vừa vặn, tiểu quốc lân cận dâng lên búp bê tinh xảo. Tiểu quốc này thật thú vị, nói trong búp bê có linh hồn..... Coi như thưởng cho người, mang lên đi.”

Bàng Hà gương mặt thấy cung nữ đưa đến —

Bỗng dưng, mắt phượng kinh ngạc trừng lớn.

Búp bê cao cỡ đứa nhỏ bảy, tám tuổi ở Thiên triều, ngay tại trước mắt. Vẻ mặt thập phần cứng nhắc, khóe miệng gợn lên, nhìn như cười đến hòa khí, nhưng ở trong mắt Bàng Hà, lại là cười đến âm trầm quỷ dị, giống như đang nói: “Ta đã trở về! Ta trở về tìm người!” (edit đoạn này mà lạnh cả người, đang là 1h đêm a =.=)

“A a.....” Hấn thấp giọng thét chói tai, tiếp theo hấn lui lại vài bước, miệng kêu to: “Tránh ra tránh ra!” Nhất thời không đứng vững, chật vật ngã về phía sau.

Ngã vào trong ngực nam nhân.

“Cần Chi!”

Nhìn tay áo quan bào quen mắt nhanh chóng che đi tầm mắt của hấn, búp bê lập tức từ trước mặt hấn biến mất. Mùi hương này, rất quen thuộc a, hấn sao lại nghĩ không ra là ai chứ? Hấn hô hấp dồn dập, ý thức mơ hồ, không thể nhận thức mùi này.....

“Mẫu hậu người làm cái gì? Sao lại lấy hình nhân đến dọa Bàng Hà!”

“Hoàng Thượng!”

“Còn không mau tuyên Thái y!”

“Cần Chi, ta là ai?”

Thanh âm nam nhân cũng quen thuộc như mùi của hấn, bám vào bên tai Bàng Hà nhẹ gọi.

Trước mặt một mảnh tối đen, hình ảnh búp bê cùng người nào đó lần lượt thay đổi.....

Còn nhỏ có một người, vẫn có một người đợi hấn, cho dù hấn tính tình ác liệt, người nọ cũng là xuất phát từ chân tâm đợi hấn.....

Là ai..... Là ai..... Là.....

4. Chương 4

Như cũ.

Leo qua cái thang, hiện lên đầu tường.

Đêm đen gió lớn, là thời cơ tốt để làm chuyện xấu.

Bàng Hà mười tuổi che miệng nhỏ xèo xèo cười, cười đến có chút giống con chuột nhỏ, sau đó, hấn đi xuống nhìn lại. Mẹ ơi, khoảng cách có chút cao nha.

“.....” Hấn ngồi khoanh tay trên đầu tường, thật lâu sau, quyết định học theo chiêu thiên ngoại phi thiên khinh công của sư phụ.

Không lí nào sư phụ có thể hấn lại không, vì thể phi thân — hưu —

Một tiếng trống vang lên, rơi thẳng xuống, té nằm úp sấp.

Hấn tức giận bùm bùm, dùng sức đập một cước tiết hận, võ võ mông đứng lên.

Mục tiêu, tằm lâu sư phụ.

Hấn lúc trước có đến tra xét qua, tằm lâu sư phụ ở phía đông trong viện này, hấn vô cùng kiêu ngạo bước đi, không ngừng nhìn đông nhìn tây.

Rõ ràng chỉ cách có một bức vách, như thế nào hấn cảm thấy sân ở Cung thân vương phủ cùng sân nhà hấn có chỗ khác biệt?

Sân nhà hấn vừa đến buổi tối còn có ếch nhái cùng côn trùng kêu, làm cho làm hấn ngủ không được, nhưng sân của sư phụ lại im ắng, ngay cả tiếng côn trùng kêu nhỏ cũng không có!

Chẳng lẽ trong viện sư phụ có quỷ? Hấn vốn ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới, đi tới đi tới, càng đi càng khom lưng, sợ chỗ tối trong Cung vương phủ lại nhảy ra một cái quỷ.

Hấn tổng cảm thấy, trong bóng tối có người nhìn lên hấn, rõ ràng khi hấn đến vào ban ngày, này đều là cây a.....

Rốt cục sờ soạng đến cửa tắm lâu sư phụ, hắn suy nghĩ, theo cửa chính đi vào rất quang minh chính đại, không hợp bản tính hắn, cho nên hắn vụng trộm mở cửa sổ, lúi kúi tiểu bào màu trắng nhảy vào.

Từ khi hắn báỉ Trương Tôn Lệ làm thầy, đến nay đã được một năm.

Trong một năm này, thời gian hắn thanh tỉnh so với trước kia còn nhiều hơn, khiến hắn càng sùng bái sư phụ. Cha hắn nói đúng là không có sai, sư phụ là phúc tinh, là quý nhân của hắn, đi theo sư phụ, ít nhiều có thể hưởng đến phúc cùng quý khí của sư phụ, tốt hơn là đi theo những hình nhân kia chơi đùa.

Đi qua cửa sổ, hắn tự nhận tiêu sái nhảy xuống, sau đó cởi giày ra, trực tiếp bay lên giường.

“Ai.....” Chữ kia mới hô một nửa, thanh âm thiếu niên liền kinh ngạc bật thốt lên: “Là Cần Chi?”

Bàng Hà tự đánh giá sai lầm, nghĩ chính mình giống như Trương Tôn Lệ thân nhẹ như yến, có thể trực tiếp bay đến trên giường đi, nhưng giữa đường hụt hơi rớt xuống, vẫn là Trương Tôn Lệ nhanh tay lẹ mắt, đem tiểu tử lỗ mãng này bắt đến trên giường.

“Người đang làm cái gì?” Nửa đêm đến trên giường một nam tử, cho dù là tiểu hài tử cũng quá đường đột! Thị vệ bên ngoài như thế nào không ngăn lại?

“Sư phụ, ta đang luyện khinh công a!” Bàng Hà đương nhiên nói.

Luyện khinh công? Lấy giường của hắn luyện? Trương Tôn Lệ rất rõ ràng tiểu tử này bất hảo, có chút bất đắc dĩ, toại bản ra một tia sáng, ánh nến trên bàn nhất thời chiếu sáng lên giường.

Trương Tôn Lệ quay đầu hướng trên giường, đang muốn giáo huấn vài câu — hắn nhìn thấy trên giường tiểu hài tử một thân tiểu bào trắng, tóc dài màu đen phân tán ở trên giường, phảng phất giống như một cành mai nhỏ tươi đẹp trắng như tuyết mùa đông đang trốn trên giường hắn.

Bỗng dưng, cành mai trắng kia che miệng cười tinh quái..... Này nào phải là mai trắng, căn bản là tiểu yêu tinh trong tuyết đông!

Suy nghĩ, hắn sắc mặt cổ quái. Thị vệ trong phủ thấy tiểu tử này mặc một thân áo choàng màu trắng đập nguyệt mà đến, sợ là đều bị dọa ngốc, tưởng đâu thiên nữ tiểu quỷ tới chơi..... Lão Thái Phó rốt cuộc là sinh ra..... nữ nhi gì vậy!

Tê một tiếng, ánh nến lại bị hắn làm tắt. Nhắm mắt làm ngơ!

Bàng Hà ngạc nhiên trừng lớn mắt phượng, ôm lấy cánh tay hắn. “Sư phụ quả nhiên lợi hại, chiêu thức trong nháy mắt thần công ấy cũng dạy ta đi!”

“.....” Trương Tôn Lệ trầm mặc, rồi sau đó cứng rắn gỡ ra mười ngón tay của hắn.

“Sư phụ?”

“..... Này không phải kêu trong nháy mắt thần công.” Hắn có chút bất đắc dĩ bước xuống giường.

“Sư phụ người đi đâu a?” Hắn cưu chiếm thước sào, tuyệt không dễ dàng buông tha cho cái giường này.

“Ta đưa người trở về.”

“Ta cũng không muốn về!” Bàng Hà thực vô lại thản nhiên nói: “Đồ nhi đang ngủ giữa chừng, mơ thấy ta biến thành hình nhân, hiện tại trở về, sẽ lại mơ thấy cùng hình nhân thành thân, ta không cần!”

Trương Tôn Lệ nghe vậy, trong lòng không khỏi dao động nhẹ, trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng dời qua ghế dựa, ngồi ở trước giường.

“Cần Chi, người..... Lão Thái Phó có nói với người, người..... là nữ hài tử chứ?”

“Có nói qua a!” Bàng Hà không thèm quan tâm, giống như sâu lông phản kích tiến vào trong chăn của Trương Tôn Lệ. Quả nhiên mùi của sư phụ cùng hắn chính là không giống, tuyệt đối có thể đem búp bê đá ra khỏi mộng của hắn.

“.....” Trương Tôn Lệ nhìn động tác thô lỗ, khó coi của nàng — trong bóng tối, ít nhất nhìn không thấy tư sắc dao động lòng người của tiểu quỷ này. “Người..... Người biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

“Vâng, biết a!” Bàng Hà bọc chăn bông một đường lăn vào phía trong giường, sau đó hướng Trưởng Tôn Lệ nói: “Sư phụ đừng nhiều lời, mau leo lên giường đi!”

“.....” Không hiểu, Trưởng Tôn Lệ trong lòng giận dữ, trực tiếp bỏ qua, Bàng Hà lại lăn trở về, chăn bông đem nằng cuốn lấy giống như kén tằm.

Tiếp theo, Bàng Hà phát hiện chính mình bị ném lên bàn.

“Sư phụ?” Bàng Hà ánh mắt thật to.

“Người không phải muốn đi ngủ sao? Liền ngủ ở trên đó đi.”

Kén tằm cao thấp giãy dụa, làm ặt bàn lắc lư không ngừng. “Ta không cần! Ta không cần!”

“Người nếu ngoan một chút, ngày mai ta sẽ cùng lão Thái Phó nói một tiếng, bảo hấn thiêu hết những hình nhân kia.”

Lời này vừa nói ra, kén tằm đình chỉ động tác.

Trưởng Tôn Lệ cảm thấy ngạc nhiên, còn tưởng rằng nằng sẽ lại giãy dụa một chút, nào biết hiện tại như là sâu lông nhỏ bị đánh bại.

Trong bóng tối, khuôn mặt nhỏ nhắn của nằng đặt ở mặt bàn, tóc dài như nước theo bàn duyên hạ xuống. Nằng cúi mắt, nói thầm nói:

“Cũng không cần thiêu. Dù sao về sau vẫn còn dùng, bằng không ta một người ở tại bên trong* cũng là thực nhảm chán.” Một chút, nằng lại lớn tiếng nói: “Sư phụ, người nếu dạy nhiều một chút, chờ sau khi ta võ công học thành, về sau ta ngay tại bên trong làm sơn đại vương, ai dám không nghe ta nói, ta liền đánh người đó! Cha ta nói, những hình nhân đó cũng không có võ công, có thể đánh thắng dễ dàng! Tốt lắm! Người buông ta đi, ngủ ở trên bàn như thế này thực không thoải mái, ta đi cùng Bàng Báo bọn họ ngủ!” Nơi này không chứa nằng, nằng còn có nơi khác!

(Những chương trước có đề cập qua mấy hình nhân này là khi BH chết sẽ theo hấn, giống tuần táng của lão Hoàng Thượng ý. Nên ta nghĩ “bên trong” này chắc là trong ... mộ =.)

“Bàng Báo?”

“Chính là đường ca của ta, hấn cùng Bàng Tam ngủ cùng một chỗ, ta đi đem bọn họ đá xuống giường.” Nằng lại lộ ra tiếng cười xèo xèo, giống như đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Trưởng Tôn Lệ suy nghĩ một hồi, rốt cục nhớ tới trong phủ lão Thái Phó đúng là có tiểu hài tử kêu Bàng Báo. Bàng Báo kia xác định là cái nam hài a.....

Hấn thật sâu thở sâu. Hấn sở dĩ biết lão Thái Phó có ấu nữ, là vì hấn thuở nhỏ nhờ lão Thái Phó dạy bảo, nhiều năm trôi qua, ngẫu nhiên cũng có nghe lão Thái Phó nói qua hấn có một nữ nhi vừa sinh ra thân thể đã không tốt. Nếu không phải ngẫu nhiên như thế, chỉ sợ hấn cũng thực nghĩ đến đó là một nam hài bất hảo.

Lão Thái Phó đem nằng làm nam hài nuôi lớn, chính là hy vọng nằng có thể sống lâu chút. Lão Thái Phó không cố ý giấu diếm cũng chưa bao giờ cùng những đường huynh biểu đệ của nằng nói qua..... Thậm chí, quan viên trong triều biết Bàng phủ có một tiểu thiên kim cũng ít.

Cho dù là mỗi người không biết, cũng không nên để nằng chạy tới cùng đường huynh biểu đệ nhà mình tể..... Lão Thái Phó dạy dỗ Hoàng Thượng, Ung thân vương cùng hấn nhân tài bậc này, lẽ ra, tiểu hài tử trong nhà khí chất hẳn là không kém, nào biết quả thực là cái tiểu quỷ hoành hành ngang ngược chứ!

Hấn có thể lý giải Bàng Hà thân mang bệnh nên lão Thái Phó cho phép hấn có thể làm điều gì hấn muốn, nhưng lão Thái Phó lưu lại mấy tiểu hài tử thô tục kia làm đối tượng cho nằng bắt chước làm chi?

“Sư phụ! Thả ta xuống dưới! Thả ta xuống dưới! Ta nhận thua!” Cá chép vẫn giãy đành đạch, dùng sức giãy giụa.

Trưởng Tôn Lệ rốt cục buông tha nằng, quăng trở lại trên giường.

Nàng lập tức giãy khỏi chăn bông, tư vị làm con tằm tuyệt không dễ chịu.

Trưởng Tôn Lệ lại thay nàng đắp chăn bông.

“Ngủ.” Thiếu niên thân vương tôn quý, đây vẫn là lần đầu tiên thay người ta đắp chăn.

Nàng nghe vậy, ngẩn ra, lại cười nham nhở: “Sư phụ nhanh đi ngủ!”

Trưởng Tôn Lệ cố giữ vững trấn định, ngồi ở đầu giường. “Ngủ như ta thì sẽ luyện thành.”

“Nga?” Nàng lấp bắp kinh hãi. “Chẳng lẽ như vậy có thể luyện công?”

“.....” Không nghĩ để ý tiểu đồ đệ này. Có đôi khi, rõ ràng là một tiểu nha đầu xinh đẹp đến làm người ta thất thần, nhưng phần lớn thời gian tuyệt đối là một cái ác đồ nhi rất khó thu phục!

Hắn tự nhận mình có thái độ tốt, tính khoan dung như mẹ, cũng giống phụ hoàng có thể tiếp nhận trăm xuyên, ngày đó, thuần túy bởi vì xem nàng là nữ nhi lão Thái Phó, lại thương tiếc nàng nhiều năm bệnh, mới động tâm dạy nàng công phu cơ bản.

Một năm trôi qua, hắn đối tính tình cổ quái của nàng cảm giác sâu sắc đau đầu, nhưng là có thể thông cảm nàng..... Nội tâm không khỏi than nhỏ, nếu nàng khỏe mạnh cùng tính tình thuận theo thiên hạ, chính là tiểu cô nương thập toàn thập mỹ.

Đột nhiên, Trưởng Tôn Lệ trở tay không kịp.

Một đôi tay nhỏ bé của tiểu nha đầu ôm lấy thắt lưng của hắn, thân thể nhỏ giống như rắn ở trên giường sự trượt, một đường nhích đến trong lòng hắn. Đây thật sự là nữ tử sao? Là hắn hiểu lầm đi!

“Xem hấp* công đại pháp của ta!” Nàng nói. Hấp hấp hấp ta hấp lại hấp, rốt cuộc hấp đến không có? (hấp: hút)

“Không phải hấp công đại pháp?” Nghĩ muốn đẩy ra nàng lại không dám. Nàng nhỏ gầy, xương tay lại mảnh, muốn nhẹ nhàng gấp lại sợ cũng chặt đứt, hơn nữa, đây vẫn là lần đầu tiên có người dám đối hắn..... thân cận vô pháp vô thiên như vậy.

“Sư phụ chưa từng nghe qua hấp công đại pháp? Ta nghe Bàn Báo nói, nữ nhân là thực đáng sợ!” Nàng rất muốn giương nanh múa vuốt bắt chước cho hắn xem, nhưng nàng muốn bảo trì tư thế này nhìn xem có thể hay không hấp công. “Ồ trên giường, sẽ đem công lực nam nhân hấp trống trơn!”

“.....”

“Nhưng hắn đã quên nói hấp như thế nào.” Nàng có chút uể oải, căn bản không biết là có cái gì thí nội lực lưu tiến trong cơ thể, đơn giản bỏ cuộc, cả người yếu đuối ở trong lòng hắn.

Sư phụ này, cảm giác ôm lấy thật tốt, ôm lấy lão cha cảm giác thật khô cứng, không thú vị, còn nường, rất mềm lại béo, nàng ôm nường nhưng cuối cùng đều biến thành bị nường ôm lấy, tuyệt không hảo ngoạn, vẫn là ôm sư phụ hoặc làm gối đầu đều thực thích hợp. Thật thoải mái!

“Bàn Báo mấy tuổi?” Hắn nghi thanh hỏi.

“Mười lăm đi.” Nàng lại học con chuột nhỏ phát ra tiếng cười xèo xèo: “Sư phụ cũng bị hắn lừa đi, hắn thoát nhìn rất giống là mười một, mười hai tuổi. Ta lần trước dùng chiêu sư phụ dạy đá hắn, thế nhưng đá trúng, có thể thấy được công phu của hắn đã muốn bị hấp trống trơn.”

Mười lăm tuổi!

Trưởng Tôn Lệ trong lòng rung mình. Mười lăm tuổi sớm là một nam nhân, Bàn Hà nếu cùng hắn tiếp tục như vậy, khó bảo toàn tương lai sẽ không có vấn đề, tiểu tử này căn bản không có tự mình hiểu lấy.....

Rốt cục, hắn thở dài khầu khí:

“Thôi, người muốn giường này vậy liền đến đi, về sau ngủ ở trên giường chính mình, nếu không thì đến nơi này ngủ.....” Đến nơi này của hắn còn hơn nàng đi đến chỗ Bàn Báo.

Đến chỗ hần còn hơn đến chỗ Bàng Báo..... Suy nghĩ này làm hần dừng lại, rồi sau đó vì chính mình giải thích, hần ít nhất là nam tử có trách nhiệm, mà nàng chính là tiểu hài tử, hần tự nhiên biết đúng mực, cho nên, nàng có thể đến nơi này.

Còn lại, sẽ không suy nghĩ sâu xa.

Nàng hì hì cười, hai tay cầm lấy góc áo của hần, nhắm mắt lại, có chút buồn ngủ nhưng là không phải rất muốn ngủ.

Trước kia nàng luôn ngủ một mình, mặc kệ bệnh nặng hay thanh tỉnh, luôn một người ngủ, tuy rằng ngẫu nhiên lão cha cũng muốn tiểu nha hoàn bồi nàng ngủ, nhưng nàng có thể nhìn thấu nha hoàn này tâm không cam lòng tình không muốn, liền một cước đá các nàng xuống giường.

Nàng biết các nàng trong lòng suy nghĩ cái gì. Suy nghĩ, sợ Bàng Hà nàng sẽ hấp tinh thần các nàng, hừ, muốn nàng đi hấp xú nha đầu này, còn không có cửa đâu, vẫn là sư phụ hảo, không sợ bị nàng hấp.

Kia nàng không hấp là được, nàng cũng rất có lương tâm.

“Sư phụ a, cha ta nói, hoàng hậu có thai nha, kế tiếp, đầu tiên là Ung thân vương, sau đó sẽ đến lượt người. Căn cứ vào cái nhìn của ta, sư mẫu sau này tốt nhất không cần rất béo, miễn cho đem ta lọt xuống giường, nhưng người đừng cho nàng ở trên giường nằm lâu quá, nếu không võ công của người bị hấp hết sẽ không thể dạy ta. Nếu không, người trước đem công phu toàn bộ dạy cho ta, ta thay người đả bại nàng!”

Trường Tôn Lệ nghe vậy, bật cười.

Việc hôn nhân hần còn không có suy nghĩ nhiều lắm. Hần cùng với Hoàng Thượng bất đồng, Hoàng Thượng yêu thích sắc đẹp, hậu cung đẹp hơn một ngàn, người nhỏ nhất mới mười lăm tuổi..... Mười lăm tuổi, mới hơn Bàng Hà mấy tuổi mà thôi.

Hần cùng Hoàng Thượng lớn lên không giống nhau, có lẽ là kế thừa tính tình thanh đạm của mẫu hậu, đối sắc đẹp cũng không coi trọng..... Ánh mắt hần dừng trên mặt Bàng Hà, không thể không thừa nhận, lần đầu tiên thấy Bàng Hà, cho dù nàng chính là tiểu hài tử, cho dù hần tính đạm, cũng làm cho hần không thể khắc chế mà thất thần.

Thiên triều nhiều nhân thực mỹ nữ, nhưng mà mỹ mạo một cách tinh quái yêu tinh như Bàng Hà cơ hồ không có.

Đột nhiên, hần nhớ tới, tương lai nếu thật là có Vương phi, chỉ sợ sẽ không tiện cùng Bàng Hà tiếp xúc, dù sao miệng lưỡi người trần luôn đáng sợ.

Nàng mơ mơ màng màng ngủ, mí mắt hạ xuống không ngừng lộn xộn, hiển nhiên ngủ không quá an ổn.

Hần lấy tay áo che lại hai mắt của nàng, khẽ mỉm cười, nhớ lại năm đó mẫu hậu chính là đỡ hần đi vào giấc ngủ như vậy.

Thật không ngờ, nay đến phiên hần đỡ người, nhưng lại không phải đỡ tiểu hài tử của chính mình.

Lại nói tiếp, hần thật đúng là giống phụ thân của nha đầu kia. Một tay đem nàng dạy dỗ lớn lên, mặc dù mới một năm, nhưng đã cảm thấy cùng nàng hỗn thật sự quen thuộc..... Một đứa nhỏ không xem hần là thân vương, còn có thể hỗn không quen sao? (chữ “hỗn” ta tra ra là “hồ đồ”, “đần độn”. K biết edit s cho đúng nữa :-S)

Tay nhỏ nhỏ của nàng lộ ra, hần thay nàng đem tay nhỏ bé kéo vào trong chăn. Cánh tay nhỏ của nàng tỉnh tê lại lạnh lẽo, đúng là rất hư nhược, không nghĩ lại có sức sống để chơi đùa như vậy. Thoáng qua mũi có cổ hương thơm, hần nhẹ sưng sốt, nhẹ nhàng cúi xuống, ở cổ nàng hít một hơi.

Là mùi thơm của cơ thể nữ hài tử a..... Hần trực giác nghĩ, một lát sau gương mặt tuần tú đã đỏ ửng.

Nàng tuổi tuy nhỏ, cùng hần cũng bất quá nhỏ hơn bảy, tám tuổi mà thôi, hai người tuổi chênh lệch ở Thiên triều xem như thực bình thường, nếu.....

Hần sắc mặt khẽ biến, đành chỉ tiếp tục suy nghĩ.

Tiểu hài tử này, hẳn nhưng là tự ình lấy thân phận huynh trưởng, phụ thân đối đãi nàng. Vương phi như vậy, hẳn sẽ đau đầu cả đời.

Vẫn là để nam tử khác đến đây đau đi..... Người trên giường bỗng nhiên giãy dụa phát ra thanh âm nói mê, Trưởng Tôn Lệ thể này mới phát hiện chính mình bất tri bất giác sử dụng lực hơi quá, vội vàng thả lỏng tay, để nàng thoải mái mà ngủ.

Trăng tối lên cao, chìm nhận một mình trốn trong đêm..... Con chuột nhỏ lại che miệng cười trộm, trèo tường chạy vào Cung vương phủ.

Ngủ ngủ.

Gần đây nàng thực an phận, không đi làm chuyện xấu hành hạ lão cha, cũng không ức hiếp những người khác trong phủ, bởi vì nàng rất đặc ý, liên tục hai tháng không có một ngày nằm ở trên giường bệnh.

Sư phụ vĩ đại a! Phúc tinh a!

Nàng hết nhìn đông tới nhìn tây, xác định trong sân không có ai. Lúc này, trong sân có tiếng côn trùng, ếch nhái kêu vang, cũng không còn ảo giác có người ở trong bóng tối nhìn chăm chăm nàng.

Nàng nhún nhún vai, kéo trường bào trắng nhỏ đi hướng tẩm lâu. Kinh công của nàng còn thực cùi, nhưng không vấn đề gì, sư phụ kinh công không chệ vào đâu được, để hắn ôm bay tới bay lui cũng không sao.

Nàng không phải chính nhân quân tử, cho nên học Bàng Báo mỗi lần trở về phòng leo cửa sổ mà vào.

Mới đi đến một nửa, chợt nghe Trưởng Tôn Lệ nói:

“Cần Chi.”

Nàng ngừng lại ở cửa sổ, kinh ngạc nói:

“Sư phụ còn chưa ngủ?” Thực sự là đáng tiếc, nàng còn tính nhảy đến trên người sư phụ đây.

“Ừ..... Người muốn vào đây?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Nàng phi thường hứng thú muốn cùng sư phụ chơi. Đáng tiếc trong mười thì có hết bảy ngày là hắn ở trong cung, không thể gặp thường xuyên.

“..... Đừng vào, dù sao ta còn muốn đi ra ngoài.”

Nàng dừng lại. “Đi chỗ nào a?”

“Đi xem những hình nhân kia của người thiêu sạch sẽ.”

“Di, không được không được, thiêu hết, vạn nhất về sau ta vào đó thì tìm ai để chơi.....” Không có người chơi cùng nàng, vậy nhàm chán lắm.

“Người bảy, tám mươi tuổi mới vào, khi đó cũng nằm bất động, giữ chúng nó lại làm cái gì?”

Sư phụ tin tưởng như vậy? Nói chuyện tuyệt không chột dạ. Mím lại miệng nhỏ, vuốt vuốt ngực, lão cha đã thực thẳng thắn nói với nàng, đây là trời sinh.

Nàng hiểu được cha vì sao muốn nói cho nàng, bởi vì, hẳn muốn nàng can đảm đối mặt với chứng bệnh hiện tại.

Nàng lại không muốn a! Nàng nếu không nhân cơ hội chơi đùa, không nhân cơ hội quậy phá, thời gian sẽ không đợi nàng.

“Người không cần? Vậy người trở về đi thôi.”

“Di!” Nàng lại kêu to: “Sư phụ nói ta lúc nào cũng có thể đến!”

“Nam nữ khác nhau, nếu đi vào, đối với thanh danh của người sẽ không tốt.”

Nàng nổi giận, còn kém không bạo phát:

“Sư phụ nói chuyện không giữ lời! Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh!”

“Nguyên lai ta ở người trong lòng là quân tử, người thì sao? Người cũng là quân tử?”

“Ta là tiểu nhân, cho nên có thể muốn làm gì thì làm!” Nàng định nhảy xuống, phóng lên giường, nào biết, tê một tiếng, nàng đột nhiên không thể động.

Nàng mở lớn mắt. “Sư phụ, người lại dùng trong nháy mắt thần công!” Chẳng lẽ nàng cũng giống như ngọn nến? Thực dễ dàng bị công kích?

“Đây là điểm huyết.”

“Vì sao không dạy ta?” Nàng muốn đem sư phụ điểm giống như hòn đá!

“Điểm huyết người không thích hợp học, nó yêu cầu phải thoát ý.” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm lại có chút khác thường.

Nàng ngẩn ngơ. Nàng cho dù bất hảo như thế nào đi nữa, cũng biết thân thể nữ tử không thể để người khác xem — ít nhất, một năm trước nàng trèo tường vừa vặn thấy sư phụ đang nửa thân trần luyện công, nàng nhất thời hưng phấn cũng muốn bắt chước hắn, kết quả cuối cùng bị treo lên cây làm sâu lông lớn.

Có một số đạo lý, là sư phụ dạy nàng, nàng mới hiểu được. Nam nữ có khác, đây là câu nói mỗi ngày của sư phụ, nhưng, nhưng..... Nàng lại không hy vọng cùng sư phụ phân biệt như vậy!

Có cái gì khác? Lão cha nàng rõ ràng là nam nhân. Còn không phải vẫn luôn thân mật của nàng! Nàng cùng lão cha không đủ “nam nữ khác biệt”!

“Sư phụ..... Thiêu búp bê sẽ bị trả thù!” Nàng nói thầm : “Cha ta nói, trong búp bê là có tinh hồn, vạn nhất bọn họ lại đây tìm ta.....”

“Cũng không phải muốn người thiêu, muốn tìm cũng là tới tìm ta.”

“Như vậy sao được! Đây là búp bê của ta, nếu sư phụ xảy ra chuyện, ta đây, ta.....” Nàng nghe thấy một trận cười khê, tiếp theo thấy Trưởng Tôn Lệ đến trước mặt nàng.

Ánh trăng êm dịu chiếu vào trên người hắn, có chút đẹp đến kỳ ảo.

Nàng nhất thời nhìn đến há hốc mồm, nhớ tới sư phụ thích mặc chức bào màu trắng, cho nên bất tri bất giác nàng cũng học hắn. Hắn thích mang bạch ngọc trên đai lưng, nàng liền đem trân châu mang theo trên eo nhỏ đổi thành ngọc, hoàn toàn bắt chước, cần phải trở thành Trưởng Tôn Lệ thứ hai.

Nàng biết sư phụ là thật tâm đối tốt với nàng, cho nên, nàng cũng phi thường thích thú cùng hắn hảo.

“..... Ta cũng không cần sống đến bảy, tám mươi..... Khi đó sư phụ cũng không còn bên cạnh, ta sẽ rất nhàm chán.” Nàng chưa thấy Trưởng Tôn Lệ kinh ngạc, thở dài, lập tức lại gắt gao nhắm miệng, mắng: “Nhân sinh khổ đoản, thở dài một hơi liền giảm thọ mười năm, phi phi phi, thiếu Bàng Báo là tốt rồi!”

Nàng luôn luôn không thở dài, chính là nhớ tới sư phụ vạn nhất không ở bên cạnh, trong lòng có điểm không vui mà thôi.

Nàng nhìn thẳng vào mặt hắn, chần chờ hỏi:

“Thiêu..... Nếu búp bê chạy vào trong mộng của ta, ta đây.....”

Hắn gõ đầu nàng một chút. “Quan tâm đến chuyện đó làm gì. Về sau nếu sợ, chính mình trèo tường lại đây.” Cùng lắm thì, gian tằm lâu kia tặng cho nàng đi.

Nàng lại phát tiếng cười trộm như con chuột nhỏ vừa làm chuyện xấu.

Ngay sau đó, nàng bị sư phụ bế đứng lên, bay đi. Ánh mắt nàng trừng thật to, thậm chí sư phụ cũng không giải huyết. Giải huyết, nàng có thể thưởng thức phong cảnh — tuy rằng, Cung vương phủ cùng Bàng phủ cách nhau chỉ có một bức vách, không có phong cảnh gì thật khác lạ, nhưng không cần trèo tường cũng có thể xuyên qua, nàng thật sự bội phục vô cùng.

Hơn nữa, nàng luôn luôn thích nghe tiếng tim đập của sư phụ, cũng chỉ có khi bị sư phụ ôm thì triển khinh công mới có thể nghe được. Thực rắn chắc, tuyệt không yếu đuối, nàng thực thích.

Chỉ trong chốc lát, bọn họ đã đến hậu hoa viên Bàng phủ. Trong hậu hoa viên có một căn phòng nhỏ bình thường, Trưởng Tôn Lệ giải huyết cho nàng, xong vào nhà đem lần lượt từng con búp bê chuyển ra.

Nàng nuốt nuốt nước miếng, lui xa một ít.

Những hình nhân này nàng từng nhìn lén qua cửa sổ, tuổi mỗi một cái đều không khác với nàng lắm, chỉ có một cái so với nàng có vẻ lớn. Bộ mặt toàn bộ cứng ngắt, nhưng khóe miệng mang theo cười, nàng cả người sợ hãi, nhìn không được nhuyển chân ngồi chồm hổm xuống.

Tim đập có chút nhanh, mặt đầy mồ hôi lạnh. Trưởng Tôn Lệ đã muốn châm cây đuốc, nàng há mồm muốn ngăn cản, những hình nhân này tuy nàng đều chán ghét, nhưng là vạn nhất ngày nào đó nàng thật sự đi rồi, không ai bồi sẽ thực tịch mịch.....

Trưởng Tôn Lệ liếc nhìn nàng một cái, cho nàng một nụ cười an ủi. Hắn nói:

“Những thứ này không có gì đáng sợ, chính là búp bê mà thôi.”

“Ta, ta không sợ!” Nàng là tiểu bá vương không sợ trời không sợ đất!

“Người yên tâm, nếu có chuyện gì, ta là thân vương cao quý, cũng không có người dám hé răng.”

“Sư phụ người lấy thân phận đàn áp người!” Rất không có đạo đức! Còn thường xuyên dạy nàng thông cảm cho bá tánh, không cần ý thế hiếp người!

Hắn lộ ra nụ cười vui vẻ hiếm có, đáp lại nàng một câu:

“Ta thường xuyên lấy thân phận sư phụ áp bức người, người không cảm giác được sao?”

Nàng trừng lớn mắt.

Hắn thấy nàng bộ dáng ngu đần, ha ha cười, châm cây đuốc, trực tiếp từ hình nhân bên cạnh nổi lửa.

Nàng tim đập hoàn toàn loạn cả lên. Thấy búp bê từng chút từng chút thành tro tàn..... Đây là búp bê để bồi nàng sau này, sư phụ cố ý muốn thiêu hủy..... Không quan hệ không quan hệ, búp bê bị thiêu, nàng về sau khi tiến vào trong phòng kia sẽ tịch mịch, nhưng là khi nàng còn chưa vào đó, sư phụ sẽ bồi nàng!

Tư điểm, nàng chật vật đứng lên, phóng đến trước mặt Trưởng Tôn Lệ, cướp lấy cây đuốc của hắn.

“Cần Chi người.....”

Nàng thở sâu, đốt lửa đến trên búp bê sắp cùng nàng thành thân. Nàng mở to mắt, nhìn thẳng vào tươi cười cứng nhắc của hình nhân.

“Không quan hệ không quan hệ..... Về sau người tới tìm sư phụ cũng không cần quên ta, ta cũng có thiêu ta cũng có thiêu.....” Nàng thì thào lặp lại.

Trưởng Tôn Lệ kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt phức tạp thâm thúy lại kỳ dị, rồi sau đó hắn chậm rãi ôn nhu cười, lấy cây đuốc trong tay nàng ra, tiếp tục thiêu số búp bê còn lại.

Hình nhân muốn cùng nàng thành thân kia, dần dần mất đi một nửa thân thể sụp xuống dưới, tươi cười cứng ngắt biến mất bên trong tro tàn, hỏa diễm bay lên, thiêu rụi toàn bộ hình nhân.

Ánh lửa ấm áp bùng lên, một đóa diễm hỏa tràn ra màu sắc yêu dị, đẹp đến kỳ ảo..... Nàng ngây ngốc nhìn tro tàn, trong khoảng thời gian ngắn không thể dời mắt.

Cửa nàng ác mộng, cửa nàng sợ hãi, cửa nàng khát vọng, cửa nàng tịch mịch.....

“Cần Chi, người năm nay mấy tuổi?”

Nàng còn có chút thất thần, bất quá vẫn đáp : “Sư phụ cũng biết, ta mười tuổi.” Trước kia cảm thấy sống một ngày bằng một năm, nhưng một năm nay qua thật nhanh a! Bởi vì có sư phụ vẫn rất kiên nhẫn đối với nàng.

Nàng rốt cục hoàn hồn, hướng Trưởng Tôn Lệ hô to:

“Sư phụ, ta đủ nghĩa khí đi!” Về sau ác mộng cùng nhau chịu!

“Đúng vậy, người thật sự là nghĩa khí. Cần Chi, Thiên triều nữ tử mười hai tuổi liền có thể thành hôn đi?”

“Hình như vậy.” Nàng không quá chú ý loại chuyện này, cũng không rõ ràng vì sao sư phụ đột nhiên nói đến việc này.

“Qua hai năm nữa, ta trước hết mời Hoàng Thượng chỉ hôn, đem người định ra trước, chờ người mười lăm, mười sáu tuổi lại thú người, được chứ?” Trưởng Tôn Lệ vút cây đuốc sang một bên, nhìn lại nàng.

“Di.....” Nàng phát ra một tiếng kinh nghi, sau đó không có biện pháp phát ra nửa lời.

Búp bê đã bị đốt sạch, chỉ còn ánh lửa ngẫu nhiên lóe lên, nhưng cũng không đủ sáng để cho nàng nhìn đến Trưởng Tôn Lệ đứng đối diện. Nàng ngây ngốc, chậm rãi, thậm chí có chút lắp bắp :

“Sư phụ, người..... muốn ta làm sư nương?”

“Đúng vậy.” Thanh âm có chút ý cười.

Nàng đứng ở nơi đó, ngón tay giấu trong tay áo, mười lăm tuổi nha, còn năm năm nữa..... Nàng có thể sống lâu như vậy? Sư phụ đối nàng thật sự tin tưởng? Thành thân, không phải là giống lão cha cùng lão nương sao? Về sau sư phụ biến thành khô cằn lão cha, nàng biến thành béo lão nương?

“Người không nghĩ đến?”

“.....” Mặc danh kỳ diệu, nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ. Lẩm bẩm nói: “Này ta muốn cẩn thận suy nghĩ.....”

“Vậy còn công phu điểm huyệt? Người cũng không muốn học?”

Công phu điểm huyệt? Nàng nghĩ muốn a! Nghĩ đến thật, chờ nàng học được điểm huyệt, nàng sẽ đem sư phụ điểm thành tảng đá, mỗi ngày làm cho sư phụ cầu xin tha thứ! (đầu óc đen tối của bạn nghĩ đến cái gì vậy nè trời =]]z~)

Nàng bắt đầu tự cân nhắc chuyện học điểm huyệt cùng làm sư nương..... Nghĩ nghĩ, nghĩ đến cùng sư phụ như vậy, nàng liền vui vẻ.

Nói thực ra, nàng không xem trọng những người hay trầm trồ khen ngợi, nhưng người thật tình đối tốt với nàng nàng đều thích, lão cha nói qua sư phụ là thân vương, thân phận này cao quý nhưng cũng là một loại trách nhiệm, nàng không hiểu lắm sự tình trong đó, nhưng nàng mặc kệ sư phụ có bao nhiêu quý, nàng đều muốn kêu lão cha lại làm một hình nhân, trên đó dán tên của hắn (Trưởng Tôn Lệ), chờ tương lai nàng tiến vào trong phòng kia, thấy hình nhân này là có thể nhớ tới trong sinh mệnh ngắn ngủi của nàng, có một người đối nàng tốt lắm tốt lắm.

“Sư phụ vì sao..... muốn Cần Chi làm sư nương?” Nàng thấp giọng hỏi.

“.....”

Nàng lập tức giương mắt, cả giận nói:

“Sư phụ cũng không nghĩ ra được?”

“Cũng không phải.” Trưởng Tôn Lệ vòng qua đám tro tàn, đi đến trước mặt nàng. Ôn nhu cười nói: “Lý do rất nhiều, nếu là ta cưới phi, người có thể không bao giờ có thể đến chỗ ta được nữa.”

Nàng mở lớn mắt.

“Người..... luôn làm ta không yên lòng.”

Nàng nhìn hắn.

“Còn nữa, ta nếu cưới phi, người sợ là sẽ quấy phá không ngừng!” Nói xong, cười đến trong sáng.

Nàng vẫn là ngơ ngác nhìn hắn, thấp giọng :

“Nguyên lai sư phụ thiêu hủy búp bê, là người sợ hãi ta phải cùng hình nhân thành thân.” Nàng bỏ qua một bên ánh mắt của sư phụ, không dám lại nhìn hắn.

Lòng bàn tay nhẹ nhàng dừng ở trên mặt nàng, ầm ập.

“Cần Chi?”

Nàng trầm mặc, sau đó lẩm bẩm nói:

“Cha ta nói ta ngang bướng khó chế ngự.”

“Là đúng vậy.”

“Ta giống như một nam hài.”

“Quả thật như thế.”

Nàng nhìn lại mi. Thanh âm như thế nào có điểm buồn rầu?

“Ta cũng không kém a! Ta, ta biết chữ a –” Nàng mặt đỏ bừng. “Ta là tiểu hài tử của lão cha, đọc sách nhất định rất siêu, người, người cũng có thể dạy ta a!”

“Đó là tất nhiên.”

“Cha ta nói, thân vương là cái gì thật phiền toái. Hắn nói a, Hoàng Thượng tuổi lớn, nhưng người cùng một thân vương khác còn trẻ, tương lai có những chuyện không thể không dính vào. Lão Hoàng Thượng trừ bỏ có chút háo sắc, những thứ khác cũng không tệ lắm, nhưng hắn chung quy là sẽ già đi, lại không biết hoàng đệ của hắn một chút dã tâm cũng không có.”

“Lão Thái Phó quả nhiên không hổ là minh sư một đường dạy ta lớn.” Hắn ôn nhu nói.

Nàng cúi nghiêm mặt, thấp giọng nói:

“Ta sẽ nói hai câu của tiểu Sở quốc nha.”

“Ân?”

Nàng nhin không được đắc ý, dương dương tự đắc nhìn về phía hắn, nói:

“Cha ta nói sư phụ đối với văn dịch trong phiên thư phòng rất hứng thú, tương lai nhất định sẽ ra biển, đúng không? Ta cũng học được hai câu..... Cái kia, cái kia về sau sư phụ rời bến, ta nếu còn chưa có tiến vào trong phòng kia, ta, ta cũng muốn bồi sư phụ đi! Chúng ta cùng nhau làm hải tặc!”

“Tốt!” Hắn cười nhẹ, con ngươi lờ lờ tỏa sáng, toàn thân đều tràn ngập ý cười.

Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, tổng cảm sư phụ như thế nào..... trở nên cùng trước kia không giống lắm.

Đột nhiên, Trưởng Tôn Lệ thở dài.

“Sư phụ không thể thở dài! Người lớn tuổi, ta còn muốn người có nhiều thời gian theo giúp ta.”

Hắn búng gương mặt nhỏ của nàng một chút, cười nói: “Ta chỉ lớn hơn người một chút.” Thoải mái đem nàng ôm lên.

Hắn không nghĩ nói với nàng, dung mạo nàng như vậy, tốt nhất đừng để cho ngoại nhân thấy nữa.

Trước kia không đặc biệt để ý, chỉ cảm thấy nha đầu này hơi hột quá mức yêu tinh, hồng nhan bạc mệnh, khó trách lão Thái Phó cho rằng mệnh nàng không lâu, nhưng hiện tại hắn cần phải cẩn thận suy nghĩ, nên như thế nào đem nàng dưỡng thành thật khỏe mạnh, nên như thế nào tu chỉnh hành vi quá mức dã man của nàng.

“Ta mang người trở về phòng đi.”

“Sư phụ, cái này, ta, tay chân ta để đâu a?” Nàng co quắp nói.

Hắn sửng sốt. Bình thường khi sử dụng khinh công, luôn là hắn ôm nàng đi, nàng sao lại không biết tư thế nào là tốt nhất?

Hắn cúi đầu nhìn nàng, thấy trên khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn có hai đóa ửng đỏ thật rõ ràng, sóng mắt lưu chuyển, làm cho ngay cả nam nhân tinh táo nhất thiên hạ cũng phải mê say.

Hắn chợt thất thần, miễn cưỡng bỏ qua một bên ánh mắt đen láy, ho nhẹ một tiếng, nói:

“Người ôm chặt là được.” Lúc này đã biết nam nữ khác biệt. Bộ dáng yêu lần đầu của tiểu nha đầu này thật sự là.....

Nàng nhếch miệng, cánh tay nhỏ bé nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắn, trộm liếc mắt dò xét hắn một cái, đáng tiếc góc độ không được tốt, chỉ có thể nhìn đến cằm bóng loáng của hắn.

Có gió thổi qua mặt nàng, nàng biết sư phụ lại thi triển khinh công, liền đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lòng ấm áp của hắn. Trước kia khi hắn phi thiên nàng luôn vội vàng nhìn chung quanh, hiện tại nàng không muốn tùy tiện liền bị nhiễm phong hàn..... Chắc, nghĩ đến cẩn thận như vậy, nàng trước kia có phải rất xấu hay không? Tính tình nên tốt một chút mới được.

Nàng nhớ rõ trong Bàng phủ còn có những đường tử biểu muội khác, trước kia nàng không thích ở trong phòng, đương nhiên sẽ không chú ý nhiều đến họ, không bằng về sau nàng chú ý các nàng nhiều hơn một chút, chờ nàng lại lớn một chút, trở thành sư nương, là có thể cùng hắn rời bến làm hải tặc đi!

Lại lớn một chút a, những lời này dùng ở trên người nàng hình như sẽ làm người ta thật giật mình nha..... Nàng rất muốn phát ra tiếng cười như chuột nhỏ làm chuyện xấu, nhưng, nghĩ lại, nàng tốt nhất vẫn nên bớt phóng túng một chút. Sư phụ so với búp bê tốt hơn nhiều, nàng không nghĩ muốn cùng hình nhân chơi, cho nên nàng sẽ thực cố gắng còn sống.....

Trước kia nàng có phải thật sự rất xấu hay không a?

5. Chương 5

Thân mình nho nhỏ quỳ trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi gằm, ánh mắt từ ngay phía trước chiếu xuống, tạo thành một chút bóng quanh thân nàng, tóc dài buộc cao rủ xuống đất, tay áo rộng màu tối đang run rẩy.

“Người ngẩng đầu lên, trẫm muốn nhìn xem người! Là trẫm nhìn lầm rồi sao?”

Trước mắt là kim bào màu vàng óng, nam nhân thành thực thúc giục.

Nội tâm nàng một trận nổi giận, rất muốn xông lên dùng võ công sư phụ dạy đem lão nhân này đánh thành bánh bao!

Nếu là bình thường, nàng không nói hai lời đã là một trận hành hung, nhưng nàng mười hai tuổi, đã muốn hiểu được thế gian hiểm ác, nam nhân trước mắt là Thiên Tử, so với nàng còn muốn tùy hứng hơn, lại là một đại sắc lang, hậu cung nữ nhân nhiều không đếm xuể.

Vừa rồi nhìn thoáng qua như vậy, đối mặt nhau, hắn là quay lưng về phía mặt trời, nàng nhìn không rõ, chỉ biết hắn có râu, nhưng râu này cảm giác thân thiết giống lão cha cũng không có! Nàng khi đùa dai thích buộc râu lão cha, nhưng mà hiện tại nàng ngay cả nghĩ chạm vào người này cũng không nghĩ!

Nàng chỉ thích sư phụ..... Khóe mắt miết đến đồng sách nằm tán loạn. Đây đều là quy chế pháp luật các nơi, nàng đặc biệt mang đến cho sư phụ nghe, về sau rời bến làm hải tặc thuận tiện hơn, cho nên nàng đối những thứ này luôn rất hứng thú!

“Như thế nào không có nghe trẫm nói chuyện? Mau ngẩng đầu lên a!”

Thấy một đôi tay nam nhân tiến vào trong tầm mắt, muốn nâng nàng dậy, nàng theo bản năng quỳ lui ra phía sau vài bước. Không ngẩng đầu không ngẩng đầu.....

“Hoàng Thượng?” Có người bước nhanh đến.

Sư phụ! Nàng trên mặt vui vẻ, lòng bàn tay không khỏi dùng sức nắm thành quyền.

Cung thân vương từ trên đầu nàng nhạ một tiếng:

“Này không phải tiểu công tử Bàng phủ sao?”

“Tiểu công tử?”

“Đúng vậy, hắc là ấu tử Bàng Hà của lão Thái Phó, tính tình phá hư, thường xuyên hồ nháo..... Hoàng Thượng, hắc có bất kính, thỉnh nể mặt lão Thái Phó tha cho hắc đi.”

Thanh âm trên đỉnh đầu nàng vẫn trầm mặc, trầm mặc đến nàng sắp rối tung, chủ nhân kim bào mới chậm rãi mở miệng:

“Bàng Hà? Trẫm cũng không biết ấu tử lão Thái Phó lại..... quốc sắc thiên hương như vậy.....”

Cung thân vương lẫm cười một tiếng:

“Đứa nhỏ này, tướng mạo ngày thường hảo, hoàng đệ lần đầu tiên nhìn thấy hắc, cũng nghĩ hắc là nữ tử, nhưng nữ tử nhà ai lại thô tục như vậy? Hắc tuổi nhỏ nhiều bệnh, có thể nay mai phải đi, cho nên lão Thái Phó luôn luôn dung túng hắc.”

Bàng Hà thấy giầy sư phụ dừng ở trước mặt, nàng vẫn xem vẫn nhìn, cho đến khi thấy một giọt lại một giọt nước rơi xuống đất, lúc này mới phát hiện nàng đã đầy mặt mồ hôi.

“Nói như vậy, nữ tử Bàng phủ cũng nên mỹ mạo như thế này mới đúng.”

Cung thân vương cười một tiếng:

“Lão Thái Phó gia giáo thậm nghiêm, nữ tử trong nhà tuyệt không ra khỏi phòng, hoàng đệ còn trẻ, đối những chuyện này còn không có hứng thú, chưa từng chú ý qua.” Tạm dừng trong chốc lát, lại nói: “Nhưng nghĩ lại, lão Thái Phó có hài tử như vậy, những đứa nhỏ khác chắc hắc cũng không kém lắm.”

Sư phụ!

Bàng Hà tuy rằng bình thường thích giá họa người khác, nhưng đối với chuyện lớn cũng sẽ không lấy ra vui đùa! Lão nhân râu xồm này suy nghĩ cái gì nàng cũng rõ ràng! Sư phụ làm vậy chẳng phải là khiến cho những đường tử, biểu muội khác phải gả đi sao?

Nàng luôn luôn không sợ trời không sợ đất, cho dù đắc tội người nàng xem không vừa mắt cũng không sợ. Nhưng là lần này..... lần này.....

“Hoàng Thượng nên trở về cung đi.” Có một thanh âm khác truyền đến.

Nàng nhớ đây là thanh âm của Ung thân vương. Nàng từng cùng sư phụ gặp qua Ung thân vương, chưa nói chuyện, bởi vì Ung thân vương căn bản là không để ý đến nàng theo đuôi.

“Người có thấy qua đứa nhỏ này của lão Thái Phó?” Hoàng Thượng chợt hỏi.

“Gặp qua.” Ung thân vương nói: “Nghe nói là ấu tử của lão Thái Phó, hoàng đệ từng ở kinh sư gặp qua hắc một lần, lúc ấy hắc ở lầu hai tửu lâu cầm dĩa hầu đáp trọng thương người qua đường, cuối cùng người Bàng gia phải bồi thường cho người ta.”

“Lão Thái Phó dạy dỗ đứa nhỏ như vậy?”

Trưởng Tôn Lệ tự tại cười nói:

“Chính là vì vậy, không ai dám hướng thiên kim Bàng phủ cầu hôn, có cậu em vợ thế này khá vất vả.”

Ung thân vương lại nói: “Hoàng Thượng nên trở về cung.”

“Người ngẩng đầu lên, để trẫm nhìn một cái.”

Sư phụ!

“Hay là Hoàng Thượng có ý với nam nhân?” Ung thân vương đột nhiên nói: “Thiên triều không có nam phong, cho nên không thể ban thưởng chức quan cho hắc, nếu Hoàng Thượng thích, liền cùng lão Thái Phó nói qua..... Nay cũng không được a, nam phong có thể có, nhưng đây cũng không phải là chuyện tốt. Lão Thái Phó từ khi phụ hoàng còn tại thế, chính là Thiên triều thánh nho thể nhân kính ngưỡng, nay con duy nhất của hắc thành đồ chơi của Hoàng Thượng, việc này nếu truyền ra, Bàng phủ không có mặt mũi là tất nhiên, Hoàng Thượng cũng sẽ không thể lưu danh thánh hiền.....” Lời nói trầm xuống, hình như có vài phần buồn rầu cùng phiền chán.

Nàng trừng lớn mắt. Ung thân vương này, là đang nói giúp nàng?

Nàng liếc đến Trương Tôn Lệ đang đứng bên cạnh, tay hắn chỉ giật giật, ở trong tầm mắt của nàng chậm rãi nắm thành quyền.

Tay nàng cũng đi theo nắm thành quyền, dùng lực đặt trên bụng chính mình.

Lập tức, nàng nôn một tiếng –

Ồ ồ, cơm sáng, cơm trưa, toàn bộ phun ra.

Hôm nay là sinh nhật sư phụ, cho nên nàng ăn đặc biệt nhiều, nàng đem đồ ăn toàn bộ nhổ ra, phun đến ra cả mặt xanh mặt vàng.

Nhất định phải phun đến hù chết lão Hoàng đế!

Sư phụ bị đánh cũng không nói, ngay cả chủ nhân kim bào vàng óng kia cũng bị phun đến, dính vào giày.

Nàng thấy kim bào kia liên tục lui về phía sau vài bước, phát ra thanh âm chán ghét.

“Đứa nhỏ này.....” Trương Tôn Lệ nhíu mày, nhưng vẫn không di chuyển.

Nàng lau mặt, biến thành đầy mặt uế vật, trong tình trạng tanh tưởi ấy, nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn về phía lão nhân làm người ta chán ghét kia.

Phê phỡn rồi nên tăng tốc độ, 2 chương/ngày. Nhanh nhanh xử xong bộ này để còn chuyển sang bộ khác =]].

Trương Tôn Lệ vội vàng đẩy cửa mà vào.

Mũ da của hắn tùy ý để trên bàn, lễ bào không kịp thay ra, liền đi đến bên giường.

“Cần Chi..... Cần Chi, ta biết ngươi không ngủ, mở mắt ra.” Thanh âm hắn có chút nghiêm khắc, nhưng động tác cũng rất mềm nhẹ.

Hắn vén lên áo bào, ngồi ở cạnh giường, cẩn thận đem nàng cùng chăn bông ôm vào trong lòng.

Lòng bàn tay ấm áp khô ráo xoa lên mặt nàng, nàng mơ mơ màng màng mở mắt, mắt phượng nhất thời đỏ bừng –

“Sư phụ, ta hại chết người!” Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, khóc lớn nói: “Ta hại chết người!”

“Người làm sao mà hại chết người, ngươi không hại chính mình thì tốt rồi.” Trương Tôn Lệ vén mái tóc đầm mồ hôi lên, chạm vào gương mặt lúc nóng lúc lạnh của nàng.

“Tỷ tỷ bị ta hại chết, kể tiếp đến phiên ta –” Nàng khóc nói.

“Nói hươu nói vượn, đường tử của ngươi còn sống. Nhưng thật ra ngươi, cách hô hấp ta dạy ngươi ngươi bỏ đâu hết rồi?”

Nàng khóc thút thít, hô hấp quả thật không xong. “Sư phụ..... Tỷ tỷ có phải phải đổi hình nhân lớn hay không?”

“Hôm nay là ngày đường tử ngươi được sắc phong, ngươi là đang rửa nàng sao?” Hắn lau đi nước mắt nước mũi của nàng. Mặt đỏ bừng, hơi thở mong manh..... Bộ dáng bệnh hoạn yếu ớt này, quả thật làm hắn thấy lo lắng, không có kiêu ngạo ương ngạnh như bình thường, hắn đã có chút phiền não.

“Lão hoàng đế không phải sắp chết sao? Lão bà của hắn đều phải chôn cùng.....” Mắt phượng nhỏ lại ngập đầy nước mắt, nghẹn ngào.

“Hoàng Thượng năm nay bất quá mới bốn mươi, làm sao dễ dàng đi như vậy được? Còn nữa, Bàng Ninh Tần trở thành con gái nuôi lão Thái Phó, cam tâm tình nguyện vào cung, không có người bức nàng. Người nghĩ, mỗi người đều giống ngươi sao?”

“..... Kia vì sao..... búp bê trở về tìm ta?” Tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt y bào của hắn.

Trưởng Tôn Lệ ngẩn ra, cầm lại tay nhỏ bé của nàng. “Búp bê làm sao trở về.....” Theo ánh mắt suy yếu của nàng, nhìn lại chỗ góc tường.

Lúc trước vội vã đến, căn bản không có chú ý kỹ tình huống trong phòng, hiện tại mới phát hiện, góc tường lại có búp bê bị đánh cho nhừ tử.

“..... Ta dùng võ công sư phụ dạy đem nó đập nát.....” Nàng thấp giọng, đem mặt vùi vào trong lòng hắn, không muốn lại nhìn thấy hình nhân kia.

Trưởng Tôn Lệ hiếm khi bốc hỏa. Những đứa nhỏ thô lỗ ở Bàng gia này là làm sao vậy? Cho dù ngày thường bất hòa, cũng không nên thừa dịp Bàng Hà nằm trên giường bệnh, dọa chết nàng như vậy!

“Sư phụ, cha ta đâu? Sao lần này không thấy hắn cùng nương ở trước giường ta nói chuyện?”

“Cha ngươi còn tại trong cung, hôm nay là ngày Bàng Ninh Tần vào cung, hắn nhất định phải ở trong đó.”

“Vậy sư phụ là đệ đệ lão Hoàng Thượng, vì sao có thể đến?” Nàng thì thào, có điểm nghi hoặc nhìn sư phụ đang mặc lễ phục trong cung.

Hắn hơi cười yếu ớt, không nói cho nàng, hắn từ trong hoàng cung trốn về, một đường trở lại Cung vương phủ, lần đầu tiên chủ động bay qua bức vách kia đến Bàng phủ.

“Nguyên lai sư phụ so với ta cha còn tốt hơn.....” Nàng thở dài.

Hắn cười khê ra tiếng: “Lời này của ngươi, nếu để cho lão Thái Phó nghe thấy, hắn không che mặt khóc rống mới là lạ.”

Nàng rõ ràng mồ hôi ướt đầm, tay chân cũng lạnh như băng, vì thế, hắn xúc chấn bông , trực tiếp lên giường, để nàng nằm trong lòng hắn, lại lấy chăn bông bao quanh hai người.

Nàng có điểm kinh ngạc cũng có chút phản kháng. “Sư phụ, thực nóng.....”

“Đây là người tự tìm. Người nếu hết bệnh rồi, tự nhiên không cần phải nóng như vậy.” Hắn che đôi mắt nóng bỏng của nàng. “Người ngủ tiếp một chút, có thể ngủ bao nhiêu liền ngủ bấy nhiêu, ta ngay tại nơi này, không cần phải sợ hình nhân lại đến tìm ngươi.”

“..... Sư phụ, ngươi không thể dạy ta công phu điểm huyết, có phải hay không?” Nàng nhẹ giọng hỏi, ngay cả hô hấp cũng là thật nhẹ nhàng.

Hắn trầm mặc không nói.

Cái miệng nhỏ nhắn nhẹn không được thở dài. “Ta cũng không phải ngu ngốc, hiện tại ta thành tiểu quốc cữu, nếu sư phụ thành thân với ta, đó không phải là lật tẩy lời nói dối hôm đó sao? Lừa Hoàng Thượng, là tử tội, đúng không?”

Hắn vẫn là không nói gì.

Nàng thả lỏng, cả người tựa vào trong lòng hắn. Nàng có điểm nghi hoặc, lần này tiếng tim đập của sư phụ không lớn như thường, cùng nàng bình thường rất giống, có chút không xong.

“Cả đời làm nam hài, cũng không gì không tốt. Sư phụ, ngươi đoán Hoàng Thượng sẽ chỉ hôn ai cho ngươi?” Nàng có điểm tò mò, nghĩ cô nương nhà nào có khả năng được chỉ hôn cho sư phụ.....

Nàng nghe Bàng Báo nói qua, trong kinh sư, có mấy khuê nữ nhà đại thần cảm kỳ thư họa đều biết, đều có khả năng trở thành đối tượng của Cung thân vương hàng xóm, khi đó nàng tránh ở một bên cười trộm, vì vậy hàng xóm đã muốn bị nàng định ra đến đây.

Nàng dù sao coi như là đứa nhỏ, mặc dù cực kì thích Trưởng Tôn Lệ, nhưng đối tình hình chung quy còn có cái hiểu cái không.

Nàng chỉ cảm thấy thật đáng tiếc, nghĩ đến về sau có thêm sư nương, đại khái sẽ không thể theo đuôi sư phụ nữa rồi.

Hắn vào triều, nàng phải đi làm xằng làm bậy; Hắn ở trong thư phòng đọc sách, nàng liền đọc phong tục dân tình các quốc gia; Hắn dạy võ công, nàng liền mồ hôi ướt đầm đi học; Hắn ngủ, nàng liền ngẫu nhiên trèo tường đi dọa người..... Mấy chuyện thường làm vài năm nay, về sau không bao giờ có thể làm lại đi.

Sư nương không biết có thể bồi sư phụ rồi bến hay không? Cũng không thể, chờ nàng đã chết lại ra biển?

Nàng đã quên nàng mới mười hai tuổi, nhưng nam tử bên người cũng đã qua hai mươi, đã hiểu được cảm tình.

Thời điểm nàng nghĩ như vậy, lại có ảo giác, lòng bàn tay sư phụ đang che trên mắt nàng dùng trọng lực áp chế.

Không phải ảo giác! “Đau đau đau, sư phụ sư phụ, người dùng sức mạnh quá.....” Miệng nhỏ bị người ngăn chặn.

Nàng nhất thời ngốc ngốc.

Hơi thở ngoài miệng là sư phụ, xúc cảm ấm áp cũng là sư phụ, ngay cả lưỡi đều.....

Nàng cảm thấy toàn thân đều toát ra khói. Tư tư tư.....

Sau lời lẽ ấm áp, lại hôn thân miệng nhỏ nhắn của nàng. Ấm ướt ngọt ngào, là sư phụ nước miếng đi? (=.=”, nguyên văn a~~)

Nàng cẩn thận hô hấp, liếm liếm môi, phát hiện chính mình có chút thở hổn hển nói:

“Sư phụ..... Người đang làm cái gì?” Kia miệng không ngờ bị hôn một cái.

“Tự nhiên là độ khí cho người.”

Thanh âm có chút khàn khàn, cùng hắn ngày thường nói chuyện ôn hòa khác nhau rất lớn. Nàng nói: “Độ khí..... Nguyên lai có biện pháp như vậy a..... Khó trách ta có chút suyễn, sư phụ, người độ khí độ nhiều lắm!”

Nhiệt độ cơ thể sư phụ có phải hay không so với nàng còn cao hơn ? Cũng đúng, hai người ở trong chăn bông, thật sự nóng quá.

Qua một lúc, bàn tay che trên mắt nàng mới chậm rãi rời đi, nàng rốt cục có thể nhìn đến sư phụ. Ánh mắt nàng đầu tiên là dừng ở trên môi đỏ mọng của sư phụ, tâm nhảy dựng, môi sư phụ từ trước đến giờ vẫn luôn nhạt nhạt, hiện tại cũng là ẩm ướt hồng hồng.....

Là độ khí a! Nàng trong lòng loạn cái gì?

Ánh mắt nàng dời đi, chống lại con ngươi đen mang chút nâu của Trương Tôn Lệ. Mắt đen kia bình thường ôn ôn, cho nàng cảm giác an toàn rất lớn, liền ngay cả lúc thiếu búp bê, cũng bởi vì ánh mắt này, nàng cảm thấy thực an tâm. Nhưng giờ phút này, đáy mắt sư phụ có lưu quang mỏng manh bởi hồi, lần đầu tiên nàng cảm thấy nguyên lai sư phụ có một đôi mắt có thể làm người ta nóng lên.

Trong giây lát, cái mũi của nàng bị bắn một cái, nàng hoàn hồn.

“Cần Chi nhớ rõ ta mấy tuổi sao?”

“Hơn hai mươi.”

Hắn thay nàng lau mồ hôi, khàn khàn nói:

“Tuổi của người so với ta, mặc dù kém bảy tám, nhưng người dù sao còn có bảy phần tính trẻ con, đối cảm tình chưa hiểu rõ hết.” Ngữ khí hình như có oán thán.

Nàng nhả mi lại. “Mới không phải, ta.....” Là thật thực thích sư phụ!

Hắn trầm mặc trong chốc lát, thử hỏi:

“Cần Chi, người chờ vài năm, qua vài năm, ta bất động thanh sắc thỉnh chỉ xin đất phong, đến lúc đó, người liền theo ta đi, rời xa hoàng thành, việc này là có chút mạo hiểm, người nguyện ý sao?”

“Di!” Nàng bật thốt lên kêu: “Sư phụ, ta còn có thể làm sư nương sao?”

Biểu tình kinh hãi của nàng toàn bộ đều thu trông mắt hắn. Miệng hắn khẽ nhếch, nói:

“Ta nghĩ, người đã muốn quên đi.”

“Mới không đâu mới không đâu!” Nàng tinh thần. “Ta nghe Bàn Báo nói trời đất bao la hoàng đế Lão Tử lớn nhất, sư phụ không có khả năng cùng nam nhân thành thân, hoàng đế lão nhân đến lúc đó đương nhiên biết ta là nữ, lão nhân này thật đáng ghét!”

“Đúng là có điểm chán ghét.” Hắn mỉm cười phụ họa.

“Kia đã nói ra rồi! Sư phụ đến lúc đó phải dạy ta công phu điểm huyết..... Không thể dạy người khác!”

Hắn cười ra tiếng. “Đây là tự nhiên.”

Nàng nghe vậy, mạnh thở phào, phiền não tích tụ trong lòng mấy ngày nay nhất thời tan hơn phân nửa. Nàng lại nhìn về phía hắn, nói:

“Sư phụ, người là đệ đệ hoàng đế lão nhân, về sau cũng sẽ có người chôn cùng như vậy sao?”

Hắn cười nói:

“Người tuổi so với ta còn nhỏ, cũng không có làm lụng vất vả, lo lắng người nào đó như ta, ta nhất định đi sớm hơn người. Người yên tâm, ta cũng không muốn có người chôn theo.”

Nàng nghe vậy, mặt nhẵn mày nhíu, lại nhẹ nhàng thở ra, nhin không được nói:

“Đến lúc đó, sư phụ sẽ không tịch mịch sao?”

“Nếu là ta tịch mịch, vậy người liền thiêu những hình nhân kia theo giúp ta đi.”

Nàng chớp chớp nhìn hắn, hoàn toàn không thể lý giải sao sư phụ hoàn toàn tự nhiên như vậy khi đề cập đến búp bê kia. Dùng hình nhân chôn cùng có cái gì tốt, hắn lại nói nhẹ nhàng như vậy.....

Trưởng Tôn Lệ thấy nàng rốt cục không đổ mồ hôi nữa, nhân tiện nói:

“Người hảo hảo ngủ một giấc, khi tỉnh dậy, thân mình sẽ tốt hơn.” Hắn đem nàng thả lại trên giường, xuống giường, lại thay nàng đắp lại chăn, cười nói: “Hiện tại người cũng không còn lực cuốn thành sâu lông.”

Nàng nhếch miệng, nhớ tới chính mình yêu nhất ở trên giường sư phụ cuốn thành sâu lông.

“Sư phụ, ta thật sự có thể làm sư nương sao?” Nàng lại hỏi một lần.

“Ân.”

Tay nhỏ bé theo chân bông vượn đến. “Đập tay hứa hẹn, sư phụ nếu gạt ta sẽ biến thành con lợn béo!”

Hắn bật cười, theo ý nàng, cùng nàng đập tay.

Nàng xem tay nhỏ bé của đánh trên bàn tay to lớn của hắn, có điểm oán giận:

“Khi nào thì tay ta mới có thể lớn như của sư phụ?”

Hắn ha ha cười. “Người nếu lớn như vậy, ta có thể sẽ sợ hãi.”

“..... Sư phụ, lại độ một lần khí được không? Ta muốn có nhiều khí mới có thể mau mau khỏe lên!” Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng không biết vì sao, khi nàng nói đến độ khí vẫn là mặt đỏ.

Hắn đứng ở bên giường, đầu tiên là sưng sốt, rồi sau đó ôn nhu nở nụ cười.

“Tốt. Người vẫn còn nhỏ, không thể độ khí nhiều lắm, đầu óc người sẽ choáng váng.” Ngực khí có điểm tiếc nuối.

Nàng còn không kịp suy nghĩ tiếc nuối này là như thế nào, liền phát hiện ánh mắt lại bị che đi.

Di! Sư phụ như thế nào thích che mắt nàng như vậy? Để nàng xem độ khí như thế nào không được sao? Chẳng lẽ có biện pháp gì bí mật? Thật nhỏ mọn!

Nàng cảm giận, cần phải học trộm.

Môi ẩm áp đặt ở trên miệng nhỏ nhắn của nàng, tiếp theo đầu lưỡi nàng nhẹ nhàng bị đụng chạm..... Mục tiêu của nàng chính là trở thành một Trưởng Tôn Lệ thứ hai, cho nên cần phải tiếp tục học tập.

Đáng tiếc! Nàng cái tay nhỏ bé, đầu lưỡi cũng rất nhỏ, tuyệt đối không thể so với sư phụ, đầu không lại hẳn!

Nàng cảm thấy hô hấp không xong, bắt đầu thở hổn hển. Khí này có phải hay không nhiều quá rồi? Nàng cố gắng phả đi, duy trì cân bằng. Sư phụ, khí nhiều lắm –

Ba một tiếng, ánh mắt nàng còn không kịp nhìn thấy ánh sáng, chấn bông ẩm áp liền hoàn toàn che trên mặt nàng.

“Hảo hảo ngủ. Ngày mai nếu không khỏe hơn, ta liền đánh mông ngươi!”

“.....” Sư phụ, chấn của ngươi đè lên mặt, ngột chết ta.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn là không có kéo chăn xuống, thẳng đến khi nghe thấy tiếng cửa đóng lại, nàng mới lộ ra một đôi mắt phượng ngập nước.

Búp bê trong góc bị sư phụ mang ra khỏi cửa rồi. Ngón tay nàng nhẹ nhàng chạm vào miệng, lại chạm vào đầu lưỡi, độ khí kiểu này cũng quá chân thật đi, còn có thể tê tê nữa.

Nàng sờ sờ mặt, to tiếng hô, nhưng cùng cảm giác khó chịu khi bị bệnh lúc trước khác hẳn, sư phụ quả nhiên là quý nhân của nàng.

Nàng khó được ngoan ngoãn nằm yên, để chấn bông bao quanh chính mình thật chặt chẽ, không cho cơ thể lại tăng thêm bệnh tình. Loại hành vi nhu thuận thế này, đối nàng mà nói quả thực mới thấy lần đầu.

Nàng phải nhanh chút lớn lên, cùng sư phụ một chỗ, sẽ không phải đối mặt xú lão đầu kia.

“Xèo xèo.” Nàng lại lộ ra tiếng cười như chuột, chính là lần này, phát ra tiếng cười có chút suy yếu, làm cho nàng lại thở gấp mấy hơi.

Nàng nhớ tới tỷ tỷ — là đường tử trong Bàng phủ chỉ gặp qua vài lần, nay đã là tử tử kết nghĩa* của nàng. Nàng thích ức hiếp đường huynh biểu đệ Bàng phủ, cũng rất ít chạm vào mấy tỉ muội giống oa nhi này, tuy rằng lão cha cùng sư phụ đều nói tỷ tỷ là tự nguyện, thậm chí, những biểu tỷ muội khác cũng hâm mộ tỷ tỷ có thể vinh hoa cả đời, nhưng trong lòng nàng luôn đối tỷ tỷ thấy có lỗi. (Cha BH nhận BNT làm con nuôi nên BNT cũng coi là chị nuôi của BH. Cơ mà ta thấy để chị nuôi nó kì quá, k lẽ để là tử tử nuôi =.=”)

Bàng Báo nói nàng đủ phá hư, nhưng nàng tưởng nàng còn chưa đủ phá hư, mới có thể canh cánh trong lòng mãi như thế này.

Búp bê biến đi, phải ngủ mơ thấy sư phụ..... Nàng nội tâm mặc niệm, sau đó nặng nề ngủ.

Vừa ra khỏi tầm lâu, Trưởng Tôn Lệ liền dừng bước, nghiêng tai lắng nghe.

Sắc trời đã tối, sẽ có ai tới?

Người có thể đến hình như chỉ có hẳn đi. Hẳn từ hoàng cung chạy về vương phủ, lưu lại thị vệ thân tín, biểu hiện giả giống như hẳn còn tại hoàng cung, Bàng Hà ở trong mắt người Bàng gia là tiểu bá vương tiêu chuẩn, cũng sẽ có người có cảm tình với hẳn như vậy?

Tiếng bước chân nhỏ vụn như vậy rõ ràng là một nam tử kéo vật nặng mà đến.....

Trưởng Tôn Lệ ẩn mình trong bóng tối, nhắm mắt, nhìn một gã thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi lén lút đi vào trong viện.

Còn kéo theo một đám búp bê.

“Hừ, lúc này không hù chết ngươi mới là lạ!” Thiếu niên có chút lung hùm vai gấu kia thấp rửa.

Đồng tử đen kịt trong mắt khó nén được tức giận.

“Cùng là người Bàng gia, ngươi không biết làm vậy là quá đáng sao?” Thanh âm lãnh cực.

“Ai?” Bàng Báo chấn kinh hết nhìn đông tới nhìn tây, thiếu chút nữa hoài nghi là búp bê chính mình ôm đến đang nói chuyện.

Trưởng Tôn Lệ từ trong bóng tối hiện thân. Hắn lạnh lùng nhìn thiếu niên, nói:

“Bàng Hà bệnh nặng, người thân là người Bàng gia, nhưng lại dọa hắn như vậy, còn có tình cảm huynh đệ sao?”

Bàng Báo vừa thấy là Cung thân vương, không khỏi thật sửng sốt. Hắn từ miệng Bàng lão cha biết được tiểu bá vương Bàng Hà này bái thân vương cách vách làm thầy, không biết là vì Cung thân vương dạy Bàng Hà một thân công phu dưỡng sinh hiệu quả, hay là Cung thân vương thật sự là quý nhân của tiểu tử kia, Bàng Hà này hai năm gần đây thân mình là càng ngày càng tốt.

Ánh mắt hắn dừng ở lễ phục hoàng tộc hơi nhấn nhúm trên người Trưởng Tôn Lệ, lại nhìn đến búp bê bị đánh cho nát tươm kia, lập tức hiểu được Cung thân vương mới từ trong phòng Bàng Hà đi ra.

Lúc này, Cung thân vương nên ở trong hoàng cung a!

Chẳng lẽ liền vì một đồ đệ phát bệnh, từ trong hoàng cung tới đây? Bàng Báo khó hiểu, lại thầm mắng tiểu bá vương kia có được vận khí c*t chó, có thể bái người trong hoàng tộc làm thầy!

Nhưng thầm mắng là thầm mắng, một cỗ áp lực vô hình ép tới làm hắn bắt đầu chột dạ. Hắn cố gắng làm cho chính mình chống lại dòng tử màu đen nghiến khắc của Trưởng Tôn Lệ, lại theo bản năng lảng tránh. Không phải nói, Cung thân vương này tính tình rất tốt sao?

Áp lực, rõ ràng là xuất phát từ người này.

Bàng Báo nuốt nuốt nước miếng, nói:

“Cung thân vương không biết, Bàng Hà xưa nay cực phá hư.....”

“Dù phá hư cũng không nên dọa hắn như vậy. Mỗi người trong lòng đều có bết tắc, người nếu đem nàng hù chết, người không làm lão Thái Phó thất vọng sao?”

“Thì coi như là chính hắn xui xẻo!” Bàng Báo bật thốt lên. “Không có người xem hắn thuận mắt, hắn chết cũng xứng đáng, coi như đại bá bá không có đứa con này đi!”

Một cỗ tức giận lan tràn, Trưởng Tôn Lệ mười ngón đã nắm thành quyền, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc đã bịt kín một tầng băng mỏng.

“Như vậy, người muốn bốn vương ban chết cho người sao?”

Bàng Báo nhất thời bị dọa, hai chân có chút nhũn ra, nhưng ý vào ngày thường hồ đảm, không phục hồi:

“Vì sao?”

“Hừ, bốn vương muốn giết một người, cũng cần có lí do? Nam đình Bàng gia ngoại trừ lão Thái Phó, tất cả đều là một mớ ác bá chuyên làm xằng làm bậy! Gặp bốn vương không quỳ, thậm chí nói chống đối, ý đồ mưu hại huynh đệ nhà mình, khá lắm Bàng gia nam nhi a! Tiếp tục qua vài năm nữa, chỉ sợ các người ngay cả Hoàng Thượng cũng không để vào mắt!”

Bàng Báo nghe vậy, tâm nhảy dựng, dưới chân thật sự mềm nhũn rồi, không khỏi đan chân quỳ trên mặt đất. Hắn lắp bắp nói:

“Cung thân vương thu Bàng Hà làm đồ đệ, tự nhiên vì hắn nói chuyện..... Đây không công bằng.....”

Trưởng Tôn Lệ đi đến trước mặt hắn, lãnh mâu phủ nhìn hắn, khóe miệng gợi lên cười lạnh:

“Trên đời này có công bằng sao? Bốn vương là hoàng tộc, mà người không phải, đây là không công bằng; Bốn vương muốn giết người, chỉ cần thỉnh chỉ nói nam đình Bàng gia gây nên đại họa ngập trời, đến lúc đó ai dám chống bốn vương? Đây lại là một cái không công bằng! Bàng Báo, ta luôn luôn không để ý tới Bàng Hà theo các người ở chung, hắn mặc dù tùy hứng, nhưng cũng sẽ không hại chết người, chưa từng mượn tay bốn vương hại người, mà người thì sao?” Trên mặt tuần tú của hắn đã che giấu không được tức giận, một cước đá về phía Bàng Báo.

Bàng Báo không phải không nghĩ tránh, mà là tránh không được. Hắn ngã về phía sau, đè lên đám búp bê mang đến.

“Vô pháp vô thiên phải có giới hạn, nam đỉnh Bàng phủ đều nghĩ rằng thiên hạ là của Bàng gia sao? Hay người cho là Bàng gia xuất ra một Bàng Ninh Tần, từ nay về sau các người có chỗ dựa thật vững chắc? Lão Thái Phó là dạy các người như thế nào? Hắn là chờ các người những đứa nhỏ này quậy đến thật sự gặp chuyện không may, tự mình đưa các người đi thỉnh tội sao?”

“Không ai dám đối với ta như vậy.....” Còn chưa nói xong, chợt nghe rắc một tiếng, thúc phát kim sức* thể nhưng lại vỡ ra, hắc tóc tai bù xù, lẳng lẳng nhìn kim sức vỡ vụn kia. (đại khái là một món dùng để quấn tóc trên đầu đi, k biết edit sao nữa)

“Người nói, bốn vương có dám hay không đây?”

Đầu rối tung, Bàng Báo phát hiện chính mình vô cùng có khả năng sẽ chết trong này. Nếu bây giờ hắn chết ở chỗ này, cả Thiên triều cũng không có người vì hắn giải oan.

Bởi vì Cung thân vương có thể một tay che trời, Bàng phủ tuyệt đối đấu không lại. Đột nhiên, gió mạnh thổi qua, làm Bàng Báo rung mình tỉnh ngộ.

“Cút đi.” Trưởng Tôn Lệ lạnh lùng nói: “Đừng để bốn vương lại nhìn thấy người.”

Bàng Báo nghe vậy, đôi mắt nhưng lại phủ một tầng sương, vội vàng chặt vật đứng lên, hướng bên ngoài viện chạy đi.

“Dem búp bê mang đi.”

Bàng Báo ngã một cước, mới kéo theo búp bê, nghiêng ngã lão đảo chạy khỏi sân viện của Bàng Hà.

Đôi mắt buông xuống, vẫn khó có thể che giấu cơn tức.

Trưởng Tôn Lệ khoanh tay đứng một chỗ, liền duy trì tư thế đó, mặc kệ gió đem quất vào mặt, thổi loạn tóc dài của hắn, bình tĩnh suy nghĩ. Thẳng đến khi mặt trời ló dạng, hắn mới đến trước mặt tường cao.

Hắn quay đầu nhìn về phía cửa.

“Bàng Hà..... Bàng Hà.....” Thanh âm bắt đầu dĩ lại ôn nhuận, rồi sau đó thở dài một tiếng.

Hắn ngày thường tu dưỡng rất tốt, không hướng dân chúng bình dân tức giận, bởi vì thịnh nộ bên trong, dễ dàng sử dụng quyền thế bản thân chấm dứt tánh mạng một người, nhưng mà hai tháng gần đây, hắn lại liên tục hai lần giận dữ.

Một lần là đêm nay, một lần là vào ngày Hoàng Thượng gặp Bàng Hà.

Bàng Hà không phát hiện, nhưng hắn thấy thần sắc Hoàng Thượng. Thần sắc như vậy..... dự vọng trắng trợn như vậy đúng là đối Bàng Hà!

Hắn vẫn nghĩ, đối Bàng Hà có cưng chiều, có thương yêu, có ưa thích, chờ nàng trưởng thành thú nàng làm phi, như sư như cha như huynh, còn có chút tình cảm nam nữ trong đó, vậy là đủ.

Liền chiếu cố nàng như vậy, đem nàng đặt ở trước mắt mình, đỡ cho hắn một ngày nếu không thấy nàng chủ động chạy tới, còn có thể lo lắng nàng có phải hay không bị bệnh, có phải hay không tâm tư chuyển tới trên người những người khác.....

Cho đến đến ngày nào đó, hắn mới phát hiện chính mình có thể vì Bàng Hà, phạm tội khi quân; Vì Bàng Hà mà cấm hạm Hoàng Thượng; Vì Bàng Hà, hắn làm cho người khác của Bàng gia vào cung; Vì Bàng Hà, hắn nguyện mạo hiểm thử một lần, trở lại đất phong vĩnh viễn không về kinh.

Mà nay lại vì nha đầu kia, lấy quyền thế áp bức người.

Từ bao giờ?

Trưởng Tôn Lệ cười khổ.

Tình cảm nam nữ là phức tạp như vậy, hắn đã bắt đầu leo lên vách đá rồi, nàng lại còn ở ngay chân vách cái hiểu cái không.

Nghĩ đến nàng không theo hắn như vậy, nội tâm hắn là giận dữ không ngừng.

Vách đá này nàng nhất định phải leo, cho dù nàng không muốn, hắn cũng không thể không ép nàng phải leo lên.

Suy nghĩ, hắn lại thở dài một tiếng, thi triển khinh công bay qua tường, ở trong nắng sớm bay trở về tấm lâu của mình.

6. Chương 6

Chưởng quầy Xuân Hoa Thu Nguyệt lâu khóc không ra nước mắt.

Bàng quốc cửu tự tay viết ra mấy chữ xinh đẹp.

“Chưởng quầy, người nói, bốn thiếu gia có đủ nghĩa khí hay không?”

“..... Quốc cửu, ngài tạm tha tiểu nhân đi.”

Bàng Hà hung ác trừng hắn một cái. “Nói cho cùng ta giống như là ác bá ức hiếp dân chúng chứ gì. Người nói, thời gian trước, bốn thiếu gia muốn vào tửu lâu này của người, kết quả người phái người đi ra dán cái gì?”

“..... Đông chủ có tang.” Chưởng quầy tâm đã chết, lệ đã cạn.

“Đông chủ có tang mới vài ngày, người liền khai trương đại cát, bốn thiếu gia hôm nay không chê, tự mình tiến vào dùng cơm, còn thuận đường giúp người viết mấy chữ, người không cảm kích còn khóc cái gì? Tinh Tinh, chúng ta ngồi chỗ này tốt lắm, liền theo cửa sổ thả xuống đi.”

Tinh Tinh vâng một tiếng, cẩn thận đem bản vẽ đẹp của Bàng Hà từ cửa sổ lầu hai thả xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn người đi trên đường đều ngẩng đầu, vừa nhìn thấy vài lụa thả từ lầu hai xuống kia, có bốn chữ rồng bay phượng múa, cuối cùng là một chữ chói mắt khác thường, người đi đường vội vàng chạy trốn.

Bàng Hà mở ra chiết phiến, cười liếc mắt:

“Xem, này không phải rõ ràng thật sự sao? Ngày đó người viết đông chủ có tang, chữ xấu khó có thể đọc ra, bốn thiếu gia vẫn canh cánh trong lòng, nay có thể làm được chuyện này, ai, khẩu vị liền tốt lên a! Đi đi đi, mau đưa rượu cùng đồ ăn ngon lên đây.”

Chưởng quầy rưng rưng hồi hận. Ai bảo ngày đó bọn họ vừa nhìn thấy Bàng Hà đi tới, liền lập tức đóng cửa đầu.

“Thiếu gia thật sự là tâm địa thiện lương, biết chủ quán chữ xấu, tự mình thay bọn họ viết.” Tinh Tinh ở bên khen tặng.

Bàng Hà đang uống trà, thiếu chút nữa phun ra. Tinh Tinh này, rốt cuộc là làm sao có được hán tuyệt đối không muốn nhớ lại!

“Triệu gia..... lâu một cũng được a..... làm gì phải lên lầu hai chứ.....” Điểm tiểu nhị ở dưới lầu tiếp đón.

Bàng Hà kinh ngạc. Tửu lâu bị nàng quấy đến như vậy, khách nhân lầu hai đều đi hết, vậy mà cũng có người dám đi thẳng lên lầu hai?

Cầu thang truyền đến tiếng bước chân, không bao lâu, một gã nam tử rất quen thuộc đi lên.

“Là con một của Triệu Thái Phó, lần trước thiếu gia mới cùng hắn giành oa nhi vô dụng về nhà, còn lãng phí lương thực Bàng phủ.” Tinh Tinh nhắc nhở, đồng thời cái ót đã trúng một chưởng.

Triệu Tử Minh vừa lên đến liền hướng phía này nhìn đến. Mặt hắn lộ vẻ kinh hãi, lắp bắp nói:

“Bàng Hà, đã lâu không gặp..... ta ở bên ngoài thấy bốn chữ “Đông chủ có tang” kia, biết chắc là ngươi.” Còn tự động vén áo lên ngồi đối diện nàng.

Thật sự là thất phu dững khí a! Bàng Hà muốn ức hiếp người có khi xem tâm tình có khi xem tư chất của đối phương, Triệu Tử Minh thực không thú vị, cho nên nàng không có hứng thú, liền thuận miệng nói:

“Bổn thiếu gia cũng không nghĩ tới bí đao huynh đối chữ viết của ta hiểu biết thật tường tận a!”

Triệu Tử Minh lộ ra tiếng cười đắc ý:

“Bởi chữ ngươi cùng Cung thân vương có chín phần giống nhau, Cung thân vương sẽ không ở kinh sư quậy phá, nhưng Bàng đệ ngươi thì.....”

Nàng nheo nheo mắt. “Bàng đệ?” Ngừng, nàng muốn phun a!

Triệu Tử Minh khụ một tiếng, che giấu khuôn mặt có chút đỏ, xuất ra mặt quạt, thử bày ra một mặt tiêu sái.

Muốn so ai tiêu sái hơn? So với Bàng Hà nàng sao? Nàng quạt mãnh liệt, quạt đến tóc của Tinh Tinh đứng bên cạnh đều bay loạn cả lên.

“Cái kia..... Nghe nói ngươi ở chỗ Bàng thái phi bị một hình nhân dọa đến té xỉu, là thật?”

Bây giờ là muốn tới cười hạo nàng? Bàng Hà trong lòng khó chịu, bắt đầu kế hoạch như thế nào chinh ác bí đao lùn này.

“..... Cha ta nói..... Gần đây trong cung có chút chuyện uest khí, những cung nữ marnnh mai không tiện đi tìm hiểu, Thái Hậu có chỉ, thỉnh người mang Bàng đệ có võ nghệ đi phần nữ trang.....”

Bàng Hà nhăn lại mi, lấy quạt nhẹ nhàng gõ vào lòng bàn tay. “Là cung nữ nào miệng rộng truyền ra đi?”

“Không không không, không liên quan đến cung nữ trong cung, là ta cha nói. Hắn không cần thận ở chỗ Hoàng Thượng nghe được.”

Nguyên lai miệng rộng là tiểu Hoàng Thượng. “Chẳng lẽ bí đao huynh là tới cười nhạo ta?” Mau cười nhạo mau cười nhạo, chỉ cần dám cười nhạo, nàng liền chinh hắn kêu cha gọi mẹ!

“Không, ta không phải đến cười nhạo ngươi. Ta là nghĩ, nghĩ..... Bàng đệ phần nữ trang, kia thật sự là tuyệt sắc thế gian tìm không thấy..... Ngươi, ngươi làm sao vậy?”

“Ta muốn phun! Bí đao huynh, ngươi không phải là muốn tìm ta thách đấu sao? Cứ việc nói! Ta sẽ vui vẻ nhận!” Nàng học từ Trưởng Tôn Lệ, trừ bỏ khinh công học không tốt, điểm huyết còn chưa có bắt đầu học, cái khác đều được bày phần của sư phụ, tuyệt đối có thể đánh thắng Triệu Tử Minh.

Triệu Tử Minh nghe vậy, có điểm tức giận. “Bàng đệ ngươi chính là chỗ đó không tốt, nếu tính tình nhu thuận một chút, liền giống nữ nhân mười phần.....” Gặp Bàng Hà mắt bốc hỏa nhìn hắn, hắn vội vàng trở lại vấn đề chính: “Không không, ta là nói, đến lúc đó có thể đem bộ dáng ngươi phần nữ trang vẽ ra, tặng cho ta được không?”

“.....” Bàng Hà nghĩ chính mình nghe lầm, ngoáy ngoáy lỗ tai: “Cái gì?”

“Ngươi thân mình hơi cao, khi mặc nữ trang, luôn, luôn cao không giống nữ nhân, làm người ta có điểm tiếc nuối, chỉ sợ vẽ ra..... mới là thiên tiên yêu tinh chân chính.....”

Bàng Hà miệng vừa méo, mắt phượng nheo lại. Nàng rất cao sao? Cao không giống nữ nhân?

Nàng hàng năm đều cùng sư phụ so chiều cao nàng rõ ràng thấy nàng càng cao khỏe miệng sư phụ cười càng sâu! Nàng nghĩ đến nàng càng cao tổ về thân thể càng khỏe mạnh, cho nên sư phụ mới cười, hiện tại cần thận ngấm lại, hay là sư phụ đang cười nàng bất nam bất nữ?

Đáng giận! Sư phụ nhất định là cười khổ!

Nàng nội tâm đại hỏa, phiết môi cười nói:

“Tốt!” Gặp Tiệp Tử Minh lộ vẻ kinh hỉ, nàng bổ sung: “Bí đao huynh cái đầu so với ta thấp, bộ dáng mặc nữ trang khăng định so với ta càng thích hợp, nếu bí đao huynh cũng tặng ta một bức họa người nam phần nữ trang, ta liền đáp ứng người.” Sau đó phái người đi hỏi thăm họa sĩ khi nào đến Triệu phủ, nàng liền kéo theo bạn bè đến nhìn Triệu Tử Minh mặc nữ trang. Kê kê kê.

Triệp Tử Minh sửng sốt, lắp bắp: “Ta là nam nhân.....”

Bàng Hà không có nghe thấy, nhìn thẳng người đi đường trên phố.

Triệp Tử Minh cắn răng một cái, nói:

“Hào! Chúng ta đến đập tay hứa hẹn đi!”

Mắt phượng chớp chớp quay trở về, nhìn xem bàn tay Triệu Tử Minh đang ở giữa không trung, nàng luôn luôn không chịu thua kém, khẽ chạm một chút lòng bàn tay của hắn, lập tức thu hồi.

Lại nói tiếp, bàn tay sư phụ vẫn là lớn hơn nàng, lại rắn chắc có thừa, trước mười lăm tuổi nàng cảm thấy nàng uể oải, sau mười lăm tuổi lại cảm thấy có chút chênh lệch cũng tốt, để tránh sư phụ về sau ôm nàng thì triển khinh công lại nghĩ là đang khiêng một đồng xương.

Triệp Tử Minh thở dài một tiếng:

“Sang năm sau khi Hoàng Thượng đại hôn ta cũng muốn thành thân.”

“Chúc mừng a.” Bàng Hà không yên lòng.

“Cũng không phải ta cam tâm tình nguyện, ta ngay cả gặp cũng chưa gặp qua”

“Nga?” Bàng Hà nghe ra điểm hứng thú, rốt cục ngược mắt nhìn hắn. “Cũng đúng, bình thường bí đao huynh bắt dân nữ về Triệu phủ, đều lấy tư sắc làm tiêu chuẩn lựa chọn, hôm nay thê gia không cho người nhìn thấy nàng, người khăng định sẽ là muốt không trôi. Này lại có cái gì không tốt đâu? Cưới vợ là phải cưới hiền, người nhận mệnh đi, lâu ngày sinh tình, tương lai có thể làm tốt phu xướng phụ tùy rồi.” Người có dân nữ của người, nàng có dân nam của nàng, một khối bại hoại thanh danh Triệu gia.

Triệp Tử Minh không có nghe ra châm chọc của nàng, hỏi:

“Cái gì mà lâu ngày sinh tình?”

“Ở chung bảy tám năm sẽ có cảm tình.”

Triệp Tử Minh đột nhiên cười:

“Người đang nói đùa đi, Bàng đệ? Người cũng là nam nhân, như thế nào tin tưởng loại chuyện lâu ngày sinh tình này?”

“Ai nói không có, cha ta cùng nương ta, cả đời nhất thể, không có người khác.”

Triệp Tử Minh sửng sốt, ngây ngốc xem nàng biểu tình tức giận, ấp a ấp úng:

“Bàng lão Thái Phó là thiên hạ thánh nho..... Cho dù, cho dù trong lòng có những người khác, cũng, cũng sẽ bảo vệ thanh danh..... Ta, ta ít nhất có ba di nương..... Mỗi một người đều là cách năm ba năm liền vào nhà, đối, chưởng quầy, người nói, người có bao nhiêu thê thhiesp?”

Kia chưởng quầy tự mình đưa đồ ăn đi lên, nghe thấy lời này, trực giác đáp:

“Hai người. Lớn ở phòng bếp hỗ trợ, nhỏ ở nhà mang đứa nhỏ.”

Triệp Tử Minh gật gật đầu. “Vậy ngày mai, sẽ muốn có cái thêm người thứ ba đi?”

Chưởng quầy cười nói: “Lâu lâu cũng nghĩ tới a, bắt quá ban đêm hành sự sợ là không xong, ban ngày không có tinh thần làm việc, mệt chết đi được!”

Triệp Tử Minh nghe vậy, ha ha cười.

Bàng Hà nhướn mắt, đợi khi chưởng quầy đi đến cầu thang, ngón tay bắn ra, chưởng quầy tự nhiên thấy chân mềm nhũn, liền lăn vòng đi xuống.

Triệu Tử Minh sững sốt, lập tức phát hiện chính mình ngồi cũng không vững, ghế tự nhiên thiếu đi chân bên trái, hấn đứng lúc chuyển trọng tâm qua bên phải, nào biết tê một tiếng, chân bên phải cũng bị chắtwj đứt, hấn cả người ngã ngồi trên mặt đất, cực kì chật vật.

“Ai a a, đây là làm sao vậy? Ghế ở tửu lâu này sao lại cũ như vậy a?” Bàng Hà chặc chặc kêu lên, cười đến phi thường vô tội, phi thường vui vẻ hướng Triệu Tử Minh vươn tay.

Triệu Tử Minh trong lòng biết là Bàng Hà đã hạ thủ, trong lòng vốn có giận dữ trong long, nhưng vừa thấy Bàng Hà đối chính mình nở nụ cười, còn lộ ra răng nanh lờ lờ tỏa sáng, giận dữ không khỏi xẹp xuống. Hấn rất muốn nói cho Bàng Hà, nếu hấn cười mà không lộ răng còn giống nữ nhân hơn, nhưng hấn còn không muốn chết.

Hấn nuốt nuốt nước miếng, nhẹ nhàng cầm tay Bàng Hà, lại cảm thấy tê dại, thiếu chút nữa không đứng lên được.

“Không làm bị thương đi?” Bàng Hà hảo tâm hỏi.

Triệu Tử Minh thở dài, lắc lắc tay. “Trong nhà người có nhiều nha hoàn như vậy người sẽ không chạm qua sao? Mọi người nói Bàng quốc cứu thoát hết nữ nhân này tới nữ nhân kia, tâm tính có mới nới cũ kiểu này người cũng nên hiểu được mới đúng. Tại sao người có thể làm, người bên ngoài lại không thể làm chứ?”

Nếu tiếp tục ngồi đây, chỉ sợ gân cốt đều phải bị thương nặng, Triệu Tử Minh có điểm lưu luyện không rời thở dài cáo từ, mới đi đến đầu cầu thang, chợt nghe Bàng Hà nói:

“Ta thích một người đã hơn mười năm, đến nay cũng chưa thấy qua ta thích người nào khác.”

Triệu Tử Minh khiếp sợ quay đầu, một cái thở không xong, ngay cả hoạt mấy dưới bậc đi, cả người liền biến mất ở cầu thang.

“Thiếu gia, người không phải là thích ta đi?”

Cây quạt trực tiếp gõ lên đầu Tinh Tinh.

“Người theo ta bao lâu? Mười năm có sao?” Bàng Hà liếc mắt xe thường, hướng ngoài cửa sổ nhìn ra.

Đi ra ngoài giải sầu, lại bị Triệu Tử Minh khiến cho tâm tình trở nên không tốt. Trong Cung vương phủ, cũng có không ít nha hoàn a, ai ngờ sư phụ không có chạm qua?

Suy nghĩ, nàng neho mắt trừng những nữ tử trên đường, Thiên triều nữ tử người người thướt tha, đi trên đường còn lắc lắc mông, năm trước sinh nhật sư phụ, danh kĩ dị quốc nổi tiếng về ca múa ở Thiên triều bị mời đến khiêu vũ, đặc sắc thì đặc sắc, nàng cũng nhìn xem hưng trí bừng bừng, nhưng nàng lại cảm thấy cách các quan viên khác cùng nàng xem không giống nhau.

Chẳng lẽ là nàng tính trẻ con quá nặng, nhiều năm mặc giống nam tử, cho nên đã muốn có cái loại tâm tính đương nhiên này, không hy vọng người chính mình âu yếm lại có được nữ nhân khác?

Thân vương trong lịch sử tệ nhất cũng có hai sườn phi, nàng nghĩ vậy, tâm tình bỗng dưng trở nên hồng hét.

Nhưng trong chốc lát, nàng lại khôi phục sắc mặt vui mừng, sóng mắt lưu chuyển, che miệng xèo xèo cười hai tiếng. việc Triệu Tử Minh thành thân, nàng đã sớm biết, nghe nói là Triệu Thái Phó thỉnh Hoàng Thượng chỉ hôn, đối phương là tướng quân chi nữ, có biết bao nhiêu khí phách, này ở Thiên triều là rất ít gặp, tương lai bí đao lùn muốn cưỡng đoạt dân nữ e là cũng khó.

Sư phụ trước mắt sẽ chỉ có một mình nàng, hấn là còn không có hai tâm, nàng hảo hảo lập kế hoạch, làm cho sư phụ trở thành thân vương duy nhất trong Thiên triều chỉ có một thê . Xèo xèo chi.

“Di.” Bàng Hà đột nhiên thấy trong đám người đi đường, có một gã tiểu đồng..... Nàng trừng mắt nhìn, nghĩ chính mình nhìn lầm.

Đừng hỏi tại sao hnay chỉ có 1 chương. Tình hình là bạn bị pnh r‘ =.=”, nhức đầu kinh. Mà chương 6 này tác giả lại k chia chương ra, bạn căn cứ theo độ dài tự chia thôi. Mai bạn up nốt chương 6 luôn. Sụt sịt... Mn check lỗi type dùm bạn đi, cảm ơn...

Đứa nhỏ mặc đồ hoa đứng trước cửa Xuân Hoa Thu Nguyệt lâu kia, thấy bốn chữ “Đông chủ có tang” to đùng, cùng lão nhân bên người nói gì đó.

Kia khoảng cách quá xa, Bàng Hà nghe không rõ được, nhưng dựa theo khẩu hình miệng có thể đoán là: Chữ này giống của Lệ hoàng thúc.

Này không phải vô nghĩa sao! Nàng thuở nhỏ đi theo Trưởng Tôn Lệ, cần phải trở thành một Trưởng Tôn Lệ thứ hai, cầm bằng chữ của hắn bắt chước, đáng tiếc, luôn thiếu vài phần vững vàng.

Tiếp theo, tiểu đồng kia có chút nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn phía lầu hai, ngẩn ra.

Bàng Hà nhếch miệng cười, vén vén trường bào, tựa vào bên cửa sổ hô:

“Tiểu cháu ngoại trai, lên ăn cơm trưa đi!” Nàng vận chút nội lực, nói đến cả phố đều là tiếng vang.

Tiểu đồng kia không có vì vậy mà chấn kinh, lắc đầu bước vào tửu lâu, ngược lại là lão thái giám đi theo bên người trở thành tiểu điểm chú mục của mọi người, sắc mặt hồng hồng theo tiến vào.

“Đi đi đi, đem đồ ăn toàn bộ đem xuống, lại đem món mới lên. Tinh Tinh, đem thông cáo kia thu hồi.” Bàng Hà phân phó nói, sau đó cười meo meo nói với tiểu Hoàng Thượng trước mặt: “Tiểu Hoàng.....”

Tiểu Hoàng Thượng vội vàng ngắt lời: “Cậu!”

“Ai, nguyên lai là Sanh nhi a!” Bàng Hà có điểm tiếc hận, kỳ thật nàng là muốn kêu tiểu hoàng cầu, nhưng nếu nàng kêu thật, đầu chắc cũng bị chặt đứt.

Tuổi lớn liền có chỗ đó không tốt, nhỏ có thể vô pháp vô thiên, trưởng thành liền hiểu được có một số việc, một số người vĩnh viễn không thể chọc, chọc căn bản là tự tìm đường chết.

Tiểu Hoàng Thượng thấy nàng khí sắc rất tốt, nói:

“Ta có chút lo lắng ngươi, nhớ ngươi mặc danh kỳ diệu té xỉu..... Cho nên vụng trộm xuất cung đến Bàng phủ, nào biết ngươi không ở trong phủ, ta liền đi chung quanh một chút. Vừa rồi thấy bốn chữ bên ngoài này, chữ viết là giống hoàng thúc, đáng tiếc hoàng thúc sẽ không hồ nháo như vậy.”

Điểm tiểu nhị có chút xanh xao, tò mò nhìn xem tiểu Hoàng Thượng.

“Đứa nhỏ này thật quý khí a!”

“Đúng vậy, là tiểu cháu ngoại trai của bốn quốc cữu.”

“Nguyên lai là cháu ngoại trai của tiểu quốc cữu..... Thật sự là cùng tiểu quốc cữu bộ dạng giống nhau như đúc, thật sự tuần tú đầu.” Hắn vuốt mông ngựa.

Tiểu hoàng đế giật mình. Hắn cùng Bàng Hà rất giống? Không thể nào!

“Đúng vậy, hắn kế tục thói quen của ta, hay là ngươi đi lấy giấy bút đến đến, hắn tính luyện chữ.”

Điểm tiểu nhị sắc mặt nhất thời suy sụp. “Ngài tha cho chúng ta đi, nếu để cháu ngoại trai ngài viết mấy chữ, vậy Xuân Hoa Thu Nguyệt lâu chúng ta cũng đừng mong buôn bán, việc này ư ư khí a!”

Tiểu hoàng đế nheo mắt. Dám nói hắn ư ư khí!

Bàng Hà cười loạn mắt, dùng cây quạt đánh đầu điểm tiểu nhị. “Đừng để bốn thiếu gia phát giận, ngươi đi mua một cuộn vải gấm..... Màu đỏ, không khí vui mừng, bảo đảm thọ trăm năm, đi.”

Đông chủ có tang mà dùng màu đỏ? Điểm tiểu nhị nhận thức, ừ ừ mà chuẩn bị hồi báo cho chuông quây, hắn có thể phải đổi chỗ làm. Tửu lâu này bị Bàng Hà nhìn đến, không bị chính chết mới là lạ..... Cháu ngoại trai? Hắn ở kinh sư gần mười năm, có thể nói là “Cùng Bàng Hà lớn lên một chỗ”, cũng có thể nói là “Đem Bàng Hà từ nhỏ nhìn đến lớn”, tử quốc cữu này sao lại có cháu ngoại trai..... cháu ngoại trai Bàng quốc cữu là?

Điểm tiểu nhị bỗng dưng quay đầu, tốc độ cực nhanh, thiếu chút nữa xoay bị thương cổ.

Cháu ngoại trai Bàng quốc cữu không phải là Hoàng Thượng..... Sẽ không! Hoàng Thượng là mỗi ngày ngồi ở trong cung, khẳng định là cháu ngoại trai khác..... Hắn thoáng nhìn lão nhân cung kính đứng bên cạnh tiểu hài tử, sau đó một tiếng trống vang lên, hắn cũng lần xuống lầu.

Tiểu Hoàng Thượng hết nhìn đông tới nhìn tây, không thể nào thích ứng được hoàn cảnh này. Cuối cùng, ánh mắt của hắn dừng ở Bàng Hà ngồi đối diện, có chút mềm mại hỏi: “Thân thể ngươi như thế nào rồi?”

“Tốt lắm tốt lắm, lúc ấy chính là bị dọa mà thôi, không có gì đáng ngại.”

“Muốn hay không..... lại thỉnh Thái y nhìn một cái, cho an tâm hơn?” Tiểu hoàng đế thử hỏi.

Bàng Hà nhìn hắn nửa ngày, rồi sau đó nhẹ nhàng cười:

“Di, nguyên lai ta không có để Thái y xem qua sao? Nhưng là ta hiện tại tốt lắm a, không cần lãng phí nhân lực cùng được liệu của Thái y viện.”

Tiểu hoàng đế cau mày, đang muốn mở miệng, chưởng quầy liền đưa đồ ăn lên, hắn toại cảm miệng không nói.

Hắn nhớ rõ rất rõ ràng, ngày đó hắn cùng Trương Tôn Lệ vội vàng đến Từ Thọ Cung, bước chân hoàng thúc có chút gấp gáp, đây là chuyện trước nay chưa từng có, đến Từ Thọ Cung, hắn liền thấy Bàng Hà bị một con búp bê dọa hôn mê.

Hắn vốn muốn tuyên Thái y, cũng là hoàng thúc bay lên trước một bước, một phen tiếp được Bàng Hà, kia đáng người động tác rõ ràng là ở che chở Bàng Hà, rõ ràng..... là thích Bàng Hà!

Hành động như vậy bất luận kẻ nào đều có thể làm ra, nhưng cũng sẽ không thấy được có cái loại cảm giác che chở đến thật cẩn thận này.

Hắn không thể không thừa nhận, hắn chưa từng ở chỗ phụ hoàng cùng mẫu hậu; càng không nói đến chỗ nhiếp chính hoàng thúc cùng mẫu hậu thấy được loại cảm giác này.....

Ngày đó, hoàng thúc ôm lấy Bàng Hà, cứng rắn đem Bàng Hà từ trong choáng váng đánh thức dậy, rồi sau đó lập tức lôi kéo Bàng Hà rời khỏi Từ Thọ Cung, ngay cả liếc mắt xem Thái Hậu một cái cũng không có.....

Hắn đuổi theo chạy ra, thấy Bàng Hà sau khi ra khỏi Từ Thọ Cung liền yếu đuối trong lòng hoàng thúc. Hoàng thúc cũng không đánh thức Bàng Hà, liền như vậy ôm Bàng Hà đi, đầu cũng không quay lại.

Hắn muốn gọi Thái y, lại ần ần cảm thấy hoàng thúc bức Bàng Hà thanh tĩnh trong chốc lát, chính là không cần Thái y xem qua Bàng Hà.....

“Ngươi nhìn ta như vậy làm cái gì?” Bàng Hà cười hỏi.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào trên ngọc diện phù dung của Bàng Hà, một thân ngoại bào màu tối, nội sam cũng là màu tối, căn bản là học theo Trương Tôn Lệ, bởi vì học được quá giống, bởi vì rất hay quây phá, cho nên, không nghĩ đến ngọc diện phù dung như vậy lại là..... là.....

Này rốt cuộc là cậu, hay là nên gọi một tiếng dì a?

Tiểu hoàng đế có chút nghi hoặc, rất muốn tỉ mỉ hỏi để xác thực, nhưng lại không thể hỏi thật rõ ràng. Nếu thật sự là thân nữ nhi, kia chẳng phải là phạm vào tội lừa gạt Thiên tử sao?

“Cậu, ngươi.....” Trong lòng giấu đầy nghi vấn. Cuối cùng vẫn là sửa miệng: “Thái phi nói cho ta một chút chuyện liên quan tới búp bê, ngươi thực sự còn sợ hình nhân như vậy sao?”

“Đúng vậy, búp bê là tử huyết của ta, lần tới ngươi dám dùng nó đến làm ta sợ, ta liền..... đánh người! Tẩu không được người, tẩu lão thái giám bên cạnh người cũng là giống nhau.”

Tiểu hoàng đế vừa nghe hắn thẳng thắn như vậy, ngay cả tử huyết đều nói cho hắn, không khỏi vui vẻ, cảm giác chính mình lại càng thích người cậu này.

“Búp bê cũng sẽ không cử động, có cái gì phải sợ?”

“Đó là người chưa thấy qua một phòng toàn búp bê, lúc ấy chúng nó đều là muốn theo giúp ta cùng xuống mồ, người nói ta sợ hay không?”

Tiểu hoàng đế tưởng tượng một chút cảnh tượng kia, phát hiện chính mình tuổi quá nhỏ, còn không thể tưởng tượng cảm giác đó, hắn nói: “Lão Thái Phó cũng thật là. Biết rõ người sợ, còn làm một phòng búp bê dọa người, một hắn là thiên hạ thánh nho, mọi người kính ngưỡng, lại đi dọa đứa nhỏ nhà mình.” Ngữ khí không khỏi có chút trách cứ.

Bàng Hà mỉm cười, thay tiểu hoàng đế gấp một miếng gà cay, sau đó cố ý đảo loạn cơm của hắn.

Tiểu hoàng đế trừng nàng một cái. Thái giám bên người lập tức muốn đổi cho hắn một bát cơm khác, tiểu hoàng đế khoát tay, liền ăn cơm trong bát, hắn cay đến mức nước mắt đều chảy ra, nhìn xem Bàng Hà ha ha cười:

“Cháu ngoại trai, ăn ngon đi.”

“Người tại sao không nói trước với ta nó cay như vậy?”

“Nếu nói ra trước, cảm giác ăn ngon cũng sẽ không có, kia rất không thú vị a.” Dừng một chút, nàng bỗng nhiên nói: “Cha ta trước khi đi, ta quỳ gối bên giường hắn, hỏi hắn rốt cuộc là thật tâm muốn những hình nhân đó theo giúp ta xuống mồ sao, hay là cố ý lấy hình nhân làm ta sợ, sợ tới mức ta không cam lòng chết, không muốn cùng những hình nhân đó chôn một chỗ, vì thế sẽ liều mình sống sót?”

Tiểu hoàng đế ngẩn ngơ. Bàng Hà tính tình xác thực có chút cực đoan, lão Thái Phó nếu thực làm như vậy, cũng coi như có thể đi, chính là không hợp lắm với hình tượng thánh khiết của lão Thái Phó.....

Bàng Hà bĩu môi, hừ thanh:

“Lão nhân gia hắn, nhìn ta, ý vị thâm trường nở nụ cười, sau đó hai chân duỗi ra, đi rồi.”

“.....” Tiểu hoàng đế tưởng tượng đến cảnh tượng kia, bỗng nhiên phát hiện chính mình thực may mắn năm đó hắn tuổi rất nhỏ, cho nên không có khúc mắc gì muốn hỏi phụ hoàng.

Bàng Hà nhìn ra ngoài đường, lại nói:

“Tiếp theo không quá hai năm, nương ta cũng muốn đi, ta thật sự nhịn không được, vì thế lại quỳ gối bên giường lão nhân gia nàng, thành khẩn hỏi nàng, năm đó làm hình nhân rốt cuộc là vì chôn cùng, hay là kích khởi ý chí muốn sống của ta đâu?”

“..... Lão phu nhân nói như thế nào?” Tiểu hoàng đế trở nên rất ngạc nhiên.

“Nàng đâu, liền nhìn ta, còn có khí lực sờ đầu ta, tiếp theo, nàng cũng lộ ra tươi cười ý tứ hàm xúc sâu xa, sau đó hai mắt nhắm lại, ra đi.”

Lão thái giám quay mặt sang một bên, che miệng khụ.

Bàng Hà trừng hắn một cái, tiếp theo nhìn về phía tiểu Hoàng Thượng.

Tiểu Hoàng Thượng đã là trợn mắt há hốc mồm. Một lát sau, mới chần chờ hỏi:

“Vậy này chẳng phải là trở thành vấn đề vĩnh viễn khó giải sao?”

“Đúng vậy, cho nên ta không cam lòng a! Vì thế ta bắt chước bọn họ, khi cha nương ta xuống mồ, ta thả rất nhiều búp bê bồi bọn họ. Lòng tin của người là rất trọng yếu, nếu bọn họ thực cho rằng những hình nhân đó có thể sau khi ta chết hóa thành linh hồn cùng ta, như vậy cũng sẽ có thể cùng bọn họ.”

“Nếu những hình nhân đó căn bản là lão Thái Phó dùng để kích thích ý chí muốn sống của người.....”

Bàng Hà cười nham nhở, hàm răng kia dưới ánh mặt trời làm người ta có loại cảm giác tà ác. “Vậy để hai vị lão nhân gia mỗi ngày đối mặt búp bê cứng ngắc này, làm cho bọn họ nhớ đến trên đời họ còn có một đứa nhỏ đâu. Không phải ta muốn nói, vị này là..... Hỉ công công đi, người họ khan như thế nào càng lúc càng nghiêm trọng?”

“Dừng ho nữa.” Tiểu hoàng đế liếc mắt lão thái giám bên người một cái. Biết lão thái giám trong lòng suy nghĩ cái gì, hắn suy nghĩ chính mình may mắn là thái giám, không có đứa nhỏ, về sau cũng sẽ không bị chính ác.

Thiên triều muốn có nữ ác bá? Muốn nói Bàng Hà là nữ tử, thật sự..... Nhưng là, hoài nghi một chút, hẳn thật sự là càng xem càng giống, trừ bỏ thân cao cùng tính tình ác liệt hoàn toàn không giống, hiện tại cần thận giấu lại, dung mạo như vậy, kích thước áo như vậy, thật sự cùng nữ tử là một loại.

Nếu thật sự là nữ tử, vì sao phải nữ phần nam trang? Đường đường quốc cữu nha, người này thiên hạ đều biết, chẳng phải là tự đẩy mình vào đường cùng sao..... Tiểu hoàng đế suy nghĩ một chút, bỗng dưng nhớ tới phụ hoàng có chút tham sắc, Bàng thái phi mặc dù vẻ đẹp không bằng Bàng Hà, liền ngay cả mẫu hậu là Thiên triều đệ nhất mỹ nhân, cũng là không bằng Bàng Hà tinh quái trước mắt này..... Trong khoảng thời gian ngắn, tiểu hoàng đế bỗng nhiên hiểu được, mãnh liệt nháy mắt.

Bàng Hà vừa thấy hần lộ ra bộ dáng tiểu hài tử, cũng học theo nháy nháy mắt phượng.

Tiểu hoàng đế trừng nàng một cái. “Người –” Nói còn chưa xong, chợt nghe dưới lầu một trận huyên náo, lập tức thùng thùng thùng, có người chạy lên lầu hai.

Bàng Hà nghi thanh nói:

“Thật sự là kì. Bình thường ta đi đến chỗ nào mọi người đều nhường bộ lui binh, hôm nay lại là một người lại một người chạy đến.”

“Bàng Hà, thả nữ nhi ta ra!” Một gã trung niên hán tử bộ mặt bần thủ cầm sào trúc dài xông lên lầu hai, vừa nhìn thấy Bàng Hà, liền một cơn đánh tới.

Bàng Hà tay chân cực nhanh tránh đi.

Một cơn kia đánh trên mặt bàn, đồ ăn trên bàn văng khắp nơi, lão thái giám kinh hô một tiếng, vội vàng bảo vệ tiểu Hoàng Thượng.

“Lớn mật –” Nước canh bắn tung tóe lên mặt tiểu Hoàng đế. Hần vô cùng nổi giận, lại thấy hán tử kia hướng Bàng Hà đánh loạn. Không khỏi kêu lên: “Còn không mau đi giúp quốc cữu gia!”

Lão thái giám căn bản không biết võ công, lại thật sự trung thành, hần thấp giọng nói:

“Hoàng Thượng, nô tài nếu đi hỗ trợ, người nọ thương đến Hoàng Thượng nên làm thế nào cho phải? Huống chi..... Huống chi đây là Bàng quốc cữu tự tìm, ngài nghe một chút, người ta là tới tìm nữ nhi a.....”

Tiểu hoàng đế nghe vậy, nhất thời ghen lời.

Bàng Hà tránh vài lần, cuối cùng gọn gàng tiếp được gậy trúc, trung niên hán tử thử giật lại vài lần đều không được, cao giọng mắng:

“Thả nữ nhi ta ra!”

“Thật ngượng ngùng, bốn quốc cữu thưởng nữ nhân rất nhiều, đã quên nữ nhi của ngươi là ai.” Bàng Hà thấy hần buông tha cho gậy trúc, giương nanh múa vuốt định tiến lên đánh nàng, đỉnh đầu gậy trúc, vừa vặn để trước ngực hán tử, không kiên nhẫn nói: “Ngươi cả người mùi hôi, đừng tới gần bốn quốc cữu.”

“Ngươi nam nhân vô sỉ này! Vài năm trước bên đường đoạt nữ nhi của ta! Ta cáo thượng phủ nha lại bị xử ép, tốt! Bàng quốc cữu ý thể hiếp người, Trương Tam ta không phục!”

“Nguyên lai ngươi kêu Trương Tam!” Bàng Hà tỏ vẻ thích thú, cầm gậy trúc ra vẻ quật tới quật lui, cười nói: “Bốn quốc cữu hiện tại nhớ kỹ, đợi lên phủ nha nói một tiếng, cần phải cho ngươi không có chỗ trú ở kinh sư.”

Trương Tam kia đã trúng rất nhiều gậy lại không đến gần được Bàng Hà, hần nhất thời tức giận, mạo hiểm bị đánh đau hướng về phía Bàng Hà xông tới.

Bàng Hà nhú mày, thâm oán sư phụ không dạy nàng công phu điểm huyệt. Nếu có, đối phó loại người này đưa không ngót này liền dễ dàng hơn.

Hiện tại, nàng còn phải suy nghĩ thoát thân như thế nào mới có thể không đánh chết người.

Trương Tam liều mạng giở rết cuộc bắt được tay áo Bàng Hà, nàng ngửi được một loại mùi mốc meo hủ bại, thuận thể cầm gậy trúc, đem trường bào cởi ra, sau đó một cước đá bay Trương Tam.

Trương Tam còn gắt gao nắm lấy trường bào hoa lệ, một đường té xuống lầu một.

“Đem hần tha đi ra ngoài!” Bàng Hà có chút giận tái đi, đứng trên cầu thang, nhìn chường quầy đang tránh nạn phía dưới. “Chính là ngươi! Chường quầy muốn nạp thêm thiếp, ta sớm xem ngươi không vừa mắt, đem xú lão đầu này đến địa lao phủ nha, chưa đến mười ngày nữa tháng không cho phép thả hần ra! Y bào kia ta cũng không cần nữa, để hần mang đi!”

Chường quầy phát run, khúm núm, tiến vào phòng bếp gọi lão thê ra, cùng kéo Trương Tam đã muốn hôn mê rời đi.

Bàng Hà quẹt quẹt mũi. Mùi thối kia, thực con mẹ nó đui không đi, nàng nhìn lại, tiểu hoàng đế đang nhìn nàng không chuyển mắt, cực kì nghiêm túc, hoàn toàn không phải biểu tình tiểu hài tử nên có.

Nàng giả làm mặt quỷ, cười nói:

“Sanh nhi cũng không bị thương đến chứ?”

“Trẫm thường xuyên nghe nói tiểu quốc cữu bên ngoài làm vậy, đây vẫn là lần đầu thấy tận mắt, ngươi có phải hơi quá đáng hay không.....” Tiểu hoàng đế bỗng nhiên cảm thấy mặt bàn không ngừng run run.

“Hoàng Thượng thật sự cho rằng ta thực quá đáng?”

“Đúng vậy! Ngươi là cậu không có huyết thống của trẫm, trẫm dung túng ngươi, ngươi bên ngoài tác loạn, trẫm mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng là hôm nay chính mắt nhìn thấy ngươi bức người như vậy..... Ngươi đi đem nữ nhi trả lại cho hần, trẫm sẽ không trách tội ngươi!” Tiểu hoàng đế tạm dừng trong chốc lát, nhũu trách mắng: “Cái bàn này như thế nào vẫn động?”

Bàng Hà đến trước bàn, dùng giày đá đá dưới mặt bàn, nói:

“Trương Tinh Tinh, ngươi lăn ra đây cho ta! Bổng thiếu gia thay ngươi mất một kiện áo choàng ngươi còn muốn như thế nào?”

Tiểu hoàng đế sửng sốt. Trương?

“Thiếu gia, ta có tiền công.....” Theo lời này, một con rùa đen rút đầu từ dưới bàn chui ra.

“Tiền công tiền công? Tiền công mười năm sau của ngươi cũng đã xài rồi, còn tiền công cái gì?”

Tinh Tinh phi thường quy củ khoan tay đứng một chỗ, nói:

“Còn có sau mười năm.....”

Bàng Hà dùng cây quạt gõ đầu nàng, mắng:

“Bổng thiếu gia xui xẻo như vậy a! Còn phải bị ngươi dây dưa hai mươi năm a! Ân?” Tuy rằng là quở trách, nhưng ngữ khí nghe không ra hung ác.

Bàng Hà đem cây quạt giao cho Tinh Tinh, Tinh Tinh lập tức tấn trách thay nàng quạt mát, đem một mặt tiêu sái nhất của nàng quạt ra, quạt đến tiểu Hoàng đế đứng bên cạnh tóc cũng bay lên.

Bàng Hà đá văng cái bàn ra, muốn làm bộ đáng vén áo quỳ xuống, nhưng lại ngại bẩn, không tình nguyện nói:

“Hoàng Thượng muốn phạt liền phạt đi, nha đầu Tinh Tinh kia thần là không trả.”

“..... Cậu, vừa rồi kia nam tử làm nghề gì?” Tiểu Hoàng đế hỏi.

Hừ, thời điểm khó chịu chính là hoàng đế cao cao tại thượng, thời điểm muốn tỏ ra dễ thương lại biến thành cậu cháu, Bàng Hà bĩu môi, tự động thẳng lưng lên, thực phục phịch nói:

“Sanh nhi nhìn không ra sao? Trương Tam kia, bất quá là một tên không học vấn không nghề nghiệp.”

Tiểu Hoàng Thượng y một tiếng. “Ngươi chẳng phải cũng không học vấn không nghề nghiệp sao? Như thế nào kém nhiều như vậy?”

Bàng Hà liếc hần một cái, ghét nói:

“Lấy ta ra so với hần? Người không phải là quá hạ thấp ta đi? Ta tuy là không học vấn không nghề nghiệp, nhưng là sẽ không đi đánh bạc thua đến bán nữ nhi a!”

“.....” Người không phải sẽ không, mà căn bản là không thể đi? Tiểu hoàng đế trong lòng thầm nghĩ. Hần lại thở dài: “Cậu, người người này, rõ ràng là làm chuyện tốt, như thế nào để người ta truyền thành như vậy.....”

Bàng Hà phát ra thanh âm cười kê kê quái dị:

“Sanh nhi, nếu ta là người tốt, mau phát cái kim bài miễn tử cho ta.”

Tiếng cười kia, thật khó nghe, vì sao hoàng thúc lại thích chứ? Tiểu hoàng đế lại thở dài:

“Chúng ta hiện tại là cậu cháu, cũng không phải quân thần, kim bài miễn tử cái gì.”

Bàng Hà lên phi một tiếng mắng hần keo kiệt. Nàng nhìn ra cửa sổ, nói:

“Cha ta a, là thiên hạ thánh nho, ta là đứa nhỏ của lão nhân gia hần, nghe nói hần từng đối với một gã ác bá nói đến ba ngày ba đêm, nói đến gã ác bá làm xằng làm bậy kia sửa đổi, không những buông xuống dao mổ, còn vì dân chúng trừ bỏ tam hại, Bàng Hà không có bản sự đó, bất quá ngẫu nhiên bắt chước lão cha một chút, cảm giác kia cũng không tệ lắm, khó trách lão nhân gia hần mưu cầu danh lợi làm thánh nho.” Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí tràn ngập hư vinh.

Tiểu hoàng đế không nói gì. Lão Thái Phó ở dưới, không biết có thể hay không thật tiếc nuối khi còn sống không có giáo huấn Bàng Hà ba ngày ba đêm?

“Di!” Bàng Hà tức giận, trừng mắt nhìn hai cỗ kiệu trên đường.

Tiểu hoàng đế đi theo nhìn xuống, chỉ thấy một cỗ kiệu là Cung vương phủ, một là phủ Tướng gia, vừa vặn đi vào một chỗ, đường phố nhỏ như vậy, làm sao chứa được hai cỗ kiệu đồng thời đi qua?

Bàng Hà nhướn lên mắt phượng, lạnh lùng nhìn cỗ kiệu phủ Tướng gia dừng lại.

Một nữ tử tuổi thanh xuân che mặt từ trong kiệu bước ra, hướng tới cỗ kiệu Cung vương phủ chỉnh đốn trang phục, rồi sau đó, bên trong cỗ kiệu Cung vương phủ cũng đi ra một người, đúng là Trưởng Tôn Lệ mặc trường bào.

“Trăm nghe không bằng một thấy. Thường nghe thấy Cung thân vương Trưởng Tôn Lệ trời sinh ôn hoà hiền hậu, tướng mạo đoan chính, ngọc thụ lâm phong, phong thái tiêu sái, là Thiên Tinh chuyển thế làm trụ cột Thiên triều, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Chỗ nào trong lời nói, là mọi người quá khen rồi. Tướng gia thiên kim nhân thực tên truyền khắp Thiên triều, hôm nay vừa thấy quả nhiên làm bốn vương kinh diễm, xin hỏi tiểu thư muốn đến chỗ nào?”

“Thiếp thân đang muốn đi Thiên Vân tự dâng hương, khẩn cầu có được nhân duyên tốt.....”

“Không bằng để bốn vương hộ tống tiểu thư đi thôi.....”

Tiểu hoàng đế yên lặng thu hồi ánh mắt, nhìn Bàng Hà tự biên tự diễn: “Cậu, cho dù người có dựa vào khẩu hình miệng mà nói, cũng tuyệt đối nhìn không thấy lời của hoàng thúc quay lưng lại đây đi?” (ra là này h bạn BH tự sướng =.=)

“Ân?” Bàng Hà nhướn mi, ngữ khí lười biếng. “Trong kịch không phải đều là như vậy sao? Mặt mày giao tiếp, thiên lời câu động địa hỏa.”

Tiểu hoàng đế miệng vi co rúm, chung quy là nhịn không được nở nụ cười.

Chủ tử hai cỗ kiệu trở lại vào trong. Cung thân vương cỗ kiệu đầu tiên là ép sát đến ven đường đi, để cỗ kiệu phủ tướng gia đi qua, rồi mới tiếp tục tiến lên phía trước.

Bàng Hà cũng không quay đầu lại nói: “Tinh Tinh tự mình hồi phủ. Tiểu cháu ngoại trai, lần sau gặp lại trong cung.” Nói xong, từ lâu hai nhảy xuống, phe phẩy quạt, bước nhanh đuổi theo, đi theo bên cạnh cỗ kiệu Cung vương phủ.

“Cần Chi, ngoại bào của người đâu?” Trong kiệu truyền ra thanh âm ầm ập.

“Đã làm mất.” Bàng Hà nhìn chung quanh, chính là không nhìn cổ kiệu. “Nghe đồn, Cung thân vương Trưởng Tôn Lệ trời sinh ôn hoà hiền hậu, tướng mạo đoan chính, ngọc thụ lâm phong, là trụ cột Thiên triều, hôm nay vừa thấy a, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Nàng không đầu không đuôi nói, người trong kiệu nhưng lại cũng có thể đáp rất nhanh:

“Nghe đồn Bàng phủ tiểu mãnh hổ, phẩm tính không hợp, này tính ác liệt, gặp người nhất định trên một phen, nay thấy, cảm thấy lời đồn cũng có vài phần đáng tin.”

Bàng Hà nghe vậy, nghe rằng trợn mắt. “Một khi đã như vậy, chúng ta liền mỗi người đi một ngã đi.”

“Người đi chỗ nào?”

“Ta đi Thiên Vân tự dâng hương tốt lắm.”

Trong kiệu thanh âm có chút kinh ngạc. “Người muốn đi dâng hương?”

“Chuyện xấu làm hơi nhiều nên đi dâng hương thỉnh thần phạt phù hộ.” Nàng thuận miệng nói.

Trưởng Tôn Lệ cười nói:

“Người có thể tự mình hiểu lấy là tốt rồi. Người vào đi, tuy là ngày nắng gắt, nhưng người không có mặc ngoại bào, nếu bị lạnh cũng không tốt, Thiên Vân tự ngay tại ngoại ô, nếu là cùng đường, liền đi cùng đi.”

Bàng Hà ngẩn ra, mặc dù không biết Trưởng Tôn Lệ vì sao đi Thiên Vân tự, nhưng nếu có thể cùng sư phụ đồng hành, kia cũng là rất có lạc thú.

Suy nghĩ, nàng che miệng cười trộm, sau đó phi thường khoái trá tiến vào trong kiệu.

Tại lâu hai tửu lâu ở xa, tiểu hoàng đế vẫn nhìn theo.

7. Chương 7

Thiên Vân tự ở ngoại ô kinh sư, hương khói cường thịnh, bất quá hình như chủ yếu là nữ tử.

Bàng Hà nhẹ nhàng vỗ khung quạt, trên người mặc ngoại bào của Trưởng Tôn Lệ, phi thường nhàm chán ở chùa chiền đi dạo.

Nàng bắt hảo, nhìn không thấy phật quang, chỉ nhìn thấy vài cái đầu hòa thượng bóng lưng phản quang. Về phần sư phụ, đi tìm Thiên Vân đại sư nói chuyện phiếm, nàng như thế nào cũng không biết sư phụ cùng hòa thượng có thâm giao?

Nàng ngẩng ngẩng tượng phật trong phòng, trầm ngâm trong chốc lát, phát áo bước vào miếu, muốn lên bái tượng một cái.

Nào biết, trong miếu nữ khách thật nhiều, vừa thấy là tiểu bá vương kinh sư đến đây, đương trường có vài khuê nữ tuổi xuân mất vừa thấy nàng, liền hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu thư, tiểu thư.....”

Bàng Hà hừ một tiếng, trong lòng nói thầm, nàng lại không muốn cướp nữ nhân, khoa trương như vậy làm cái gì? Nếu để cho sư phụ thấy, nàng chẳng phải sẽ bị mắng sao?

Vì thế, sau khi vị tiểu thư kia tỉnh lại, Bàng Hà khước miệng khẽ nâng, biểu đạt thiện ý hiếm thấy của nàng. Tiểu thư kia vừa thấy, nhắm lại mắt, yếu đuối đi qua, khác biệt duy nhất là, lúc này đây, mặt lại đỏ ửng.

Này không phải cũng i như cũ sao? Bàng Hà bĩu môi, nhất thời có ý định chơi đùa, học theo những khuê nữ này hai tay tạo thành hình chữ thập, cúi đầu.

Lòng nàng là thật tâm cầu nguyện, nên mất một ít thời gian mới bái xong. Quay người lại, thấy các vị thiên kim tiểu thư đều đang trộm dò xét nàng, nàng rất rõ ràng chính mình tiêu sái tuần mỹ, phần trang ngọc thể, mặt như mỹ ngọc, nhưng xem nàng như vậy, sẽ làm nàng cả người không được tự nhiên*, cảm giác chính mình so với sắc lang tiên hoàng còn phức tạp hơn. (chỗ này nguyên văn là , nghĩa là “bành trướng, phồng lên”. Bạn k biết edit sao cho thuận nữa ‘___’)

Tiểu sa di khụ một tiếng, tiến lên nói:

“Vị thí chủ này, nơi này là chỉ cấp nữ thí chủ vào, ngài bái là chú sinh nương nương.”

Tiểu sa di kiên trì tiếp tục giới thiệu:

“Cách vách là tượng nguyệt lão phụ trách nhân duyên, cũng là chuyên cấp nữ thí chủ..... Ách, thí chủ muốn bái..... Tiểu tăng dẫn người qua chỗ nam nhân bái.....” Rốt cục chịu không được có người vẫn trừng mắt hắt, tiểu sa di mặt đỏ.

Bàng Hà thăm mắng ngay cả gian chùa miếu cũng phân biệt nhiều như vậy. Nàng ngấm ngấm chú sinh nương nương vừa lạy, nàng còn chưa có thành thân, bái chú sinh nương nương sẽ có bao nhiêu mất mặt a..... Đột nhiên thoáng nhìn có người đứng ở cửa không tiến vào, còn ai vào đây?

Nàng miệng nhếch lên, cố ý đi đến trước mặt Trưởng Tôn Lệ, thấp giọng nói:

“Sư phụ, bên trong là tượng thần phù hộ khỏe mạnh, mau tới thay Cần Chi cầu bình an khỏe mạnh đi.” Nàng cười đến phi thường vô tội, chủ động muốn kéo Trưởng Tôn Lệ vào miếu.

Trưởng Tôn Lệ ôn ôn cười, cầm tay nàng. Nàng nội tâm cười hai tiếng, kéo hắn vào nữ nhân miếu cùng mất mặt, nào biết hắn động cũng không động, nàng lại kéo, lại cảm thấy Trưởng Tôn Lệ đang cùng nàng dò sức chỗ tay hai người.

Nàng nha một tiếng. Sư phụ luôn luôn chỉ dạy nàng, số lần cùng nàng so chiêu có thể đếm trên đầu ngón tay, khó được có cơ hội này. Nàng luôn luôn ngoạn tâm trọng, nhất thời đã quên mục đích ban đầu, phi thường thích thú cùng sư phụ so chiêu.

Hai người chiêu số thay vì nói là đánh nhau, không bằng nói, nàng luôn thi triển thủ đoạn ti bỉ buộc hắn di chuyển.

Mới bắt quá bảy, tám chiêu, liền phát hiện Trưởng Tôn Lệ một lần lại một lần trả lại nàng. Nhất thời, dưới chân không ổn định, ngã về phía trước.

Nhào vào trong lòng Trưởng Tôn Lệ.

Trưởng Tôn Lệ nhìn như vô vai, lại đánh xuống cái ót của nàng, mới bắt động thanh sắc đỡ nàng đứng thẳng dậy.

Nàng nghe thấy sư phụ nói: “Tiểu sư phó, làm phiền.”

“Người khách khí rồi. Chúng ta đã sửa sang lại thiện phòng tốt lắm, Vương gia thỉnh cùng tiểu tăng đến.”

“Đa tạ tiểu sư phó.”

Thiện phòng? Bàng Hà vội vàng bước nhanh đuổi theo Trưởng Tôn Lệ. “Sư phụ, đêm nay người không cần vào cung sao?” Nàng nhớ rõ, hai ngày này đến phiên sư phụ lưu lại trong cung mới đúng a.

Trưởng Tôn Lệ ứng thanh, nói:

“Người cũng ngủ lại.”

Di! Nàng giật mình đứng lại, nhất thời nghĩ không ra mục đích của sư phụ.

Sư phụ sao ngủ lại chùa nha, cũng không phải ăn chay niệm phật..... Trong lòng nàng nghi hoặc, theo đuổi Trưởng Tôn Lệ đi vào sân trong chùa.

Nàng nhìn mặt đất đầy lá rụng, lại nhìn những nhà gỗ cực kỳ tự nhiên, tự nhiên đến mức làm nàng hoài nghi nhà gỗ này là để những hòa thường đầu bóng loáng khi bề quan sử dụng.

Sắc trời dần dần tối đi, tiểu sa di dẫn đường chấp tay nói:

“Tiểu tăng cáo lui, sang ngày mai sẽ đem cơm bô thí đến.”

“Đợi chút!” Bàng Hà ngọc dung cổ quái, chỉ vào nhà gỗ nói: “Đêm nay ở trong này?”

Tiểu sa di gật đầu.

“..... Chỉ có một gian nhà gỗ?”

Tiểu sa di vẫn là gật đầu.

Trưởng Tôn Lệ ở sau lưng nàng cười nói:

“Cùng ở một phòng, thực ngạc nhiên sao? Người không phải là thường làm loại chuyện này?”

Nàng chậm rãi quay đầu, từ từ tiến đến trước mặt Trưởng Tôn Lệ, nâng mắt nhìn thẳng hấn.

“Ân?” Trưởng Tôn Lệ mỉm cười.

Nàng cười liếc mắt, khoái trá lại mở quạt ra quạt.

“Sư phụ, ta nói, ở Thiên triều, người xem như là rất cao rồi.”

“Nam tử của Hoàng tộc, luôn có chút cao.” Vừa vặn cao hơn nàng nửa cái đầu.

“Cao tốt lắm..... Sư phụ sẽ chê ta cao sao?”

Hấn sững sốt, khó được cười to, thấy nàng còn phi thường chờ đợi đáp án, liền ôn nhu nói:

“Tự nhiên không chê người cao.”

“Vậy lúc phần nữ trang, cũng không ghét bỏ?”

“Sẽ không.”

Hấn đáp rất kiên quyết, cũng không che lấp, làm cho nàng vừa lòng nở nụ cười. “Ta đã nói, sư phụ không giống những người khác, Triệu Tử Minh nhưng lại nói ta cao không giống nữ nhân!”

“Triệu Tử Minh?” Trưởng Tôn Lệ con người đen xẹt qua một tia dị sắc, nhưng vẫn là ôn thanh cười nói:

“Con Triệu Thái Phó, đã muốn định hôn sự.” Kia hai chữ hôn sự “vô tình” nhấn mạnh.

“Đúng vậy, đáng thương hấn bị lão cha chính ác, thú một nữ tử chưa từng gặp mặt.” Bàng Hà nghĩ đến liền nhin không được ha ha cười.

Trưởng Tôn Lệ nhìn chằm chằm thần sắc của nàng, ngoài miệng đáp:

“Nam nữ kết hôn, phần lớn chưa từng gặp mặt, triệu Thái Phó cũng không phải là chính ác.”

“Ta sẽ không thích như vậy.” Nàng không cho là đúng nói: “Giả như cha ta cưỡng ép ta gả cho nam nhân chưa thấy qua mặt, ta trước hết đi đánh vào đầu người nọ.”

Trưởng Tôn Lệ gõ đầu nàng một chút, khoe miệng ần ần ý cười. “Ta đây nên may mắn người chưa từng muốn đánh vào đầu ta?”

Bàng Hà nghe vậy, mặt đỏ lên, nói thầm nói:

“Sư phụ cùng ta quen biết đã hơn mười năm, ta nào dám ra tay đánh người? Hơn nữa, người rõ ràng là sư phụ ta, lại chỉ dạy một ít công phu cơ bản, ta đấu với người mười chiêu còn không được, còn dám đánh người sao?” Vài năm nay, vài ngày trong tháng, nàng luôn sẽ mang theo bầu rượu, trèo tường cùng sư phụ nói chuyện phiếm, tựa như hiện tại.

Chính là, năm nay đã đến ngày nắng gắt, cùng sư phụ tâm sự ban đêm cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mỗi khi trèo tường luôn không thấy bóng người, có khi gặp thị vệ vương phủ đã sớm quen mặt quốc cữu hay trèo tường này hỏi rõ ràng, đáp án không phải còn chưa hỏi vương phủ, chính là còn tại trong thư phòng cùng thân tín ở mật đàm cái gì.

Nàng đành phải một người xướng khúc “Độc thủ không khuê” đến bình minh.

“Hôm nay ngày tốt cảnh đẹp, sư phụ, chúng ta đêm nay liền tán gẫu cho tới hừng đông đi!” Nàng hưng trí ngất ngất cao đầu, mỗi lần nàng gặp sư phụ thì tâm tình luôn phi thường khoái trá. Hừ, Triệu Tử Minh bọn họ có thể trong nháy mắt đổi nữ nhân, nàng liền dám đảm bảo nàng sẽ không thay sư phụ a! Nàng một khi thích ai, chính là giờ khắc đều thích, mười năm cũng không thay đổi.

Trưởng Tôn Lệ đang có ý này, ôn nhu nói:

“Tốt.”

“Bên ngoài gió lớn, chúng ta vào trong tán gẫu.”

Trưởng Tôn Lệ giữ chặt nàng, mỉm cười:

“Bên ngoài tán gẫu cũng tốt lắm. Người sợ lạnh sao?”

Bàng Hà cảm thấy khác thường, trực giác nhìn về phía nhà gỗ nhỏ còn chưa đốt đèn kia. Bên trong có cái gì?

Nàng nheo mắt phượng trầm tư. Muốn vào trong, rất muốn! Nàng sẽ không tin sự phụ sợ cùng nàng một chỗ, chắc chắn là trong phòng có cái gì đang chờ nàng.

Nàng cố ý nói:

“Đúng vậy, rất lạnh. Sự phụ chúng ta vẫn là đi vào.....”

Hắn vẫn là không có buông ra tay nàng. Hắn tự trong lòng lấy ra một quyển sách nhỏ* đưa vào, ở trên là văn tự dị quốc. (nguyên văn là quyển vở bỏ túi ‘___’)

Bàng Hà trực giác tiếp nhận, nghi hoặc nói: “Đây là.....”

“Đây là phong tục chế độ tiểu quốc phương xa.” Trưởng Tôn Lệ mỉm cười nói.

“Ở phiên thư phòng ta không thấy quá a.....” Nàng có điểm nghi hoặc. Thiên triều uy danh tứ phương, nhiều năm phái người thu thập văn sách của các tiểu quốc khắp nơi, lại dịch ra thành văn tự ở Thiên triều, có thể truyền tới dân gian, cũng có thể chỉ lưu hành trong cung, nhưng trước mắt chỉ có tiểu thuyết là được người trong cung yêu thích, loại quy chế pháp luật này bình thường kết quả là sau khi tồn công dịch, lại đem gác xó.

Bởi vì, bình thường chỉ có đặc phái viên các quốc gia mang quy chế pháp luật ở Thiên triều về mô phỏng, không có đạo lý Thiên triều đi học tập một ít chế độ ở các tiểu quốc, loại bản dịch này đều giao ột ít quan viên nhỏ trong phiên thư phòng..... tỷ như nàng a.

“Di, đây là quốc gia nào, văn tự này lại không giống mấy tiểu sở quốc lân cận.....” Bỗng dưng, nàng ngừng suy nghĩ.

Nàng chậm rãi nhìn xuống, thấy một đôi tay nam nhân đang từ phía sau ôm lấy nàng.

“..... Sự phụ.....” Đổ ửng bay lên mặt. Tuy rằng nàng đồng ý làm sự nương tương lai của sự phụ, nhưng từ sau mười hai tuổi, sự phụ sẽ không ôm nàng như vậy. Sự phụ cứng nhắc, nàng biết, cho nên, nàng tuyệt không để ý, đột nhiên ôm nàng như vậy..... Xèo xèo chi, chiếm được tiện nghi, nàng ở trong lòng Trưởng Tôn Lệ lộ ra tiếng cười quái dị.

“Như vậy còn lạnh sao?”

Thanh âm nam nhân từ bên tai truyền đến, nàng có chút e lệ, nhưng sau đó vẫn là khụ một tiếng: “Còn có chút lạnh, sự phụ cũng biết Cần Chi thân thể đơn bạc thôi.....” Xèo xèo chi. Chiếm thêm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, đôi tay nam nhân kia hơi hơi ôm chặt lại.

Vai sự phụ so với nàng rộng hơn, cánh tay cũng rắn chắc hơn, lại cao hơn nàng rất nhiều..... Hừ, nàng như thế này mà bảo cao? Nàng còn phải ngẩng đầu nhìn sự phụ đâu, nàng luôn thù dai, bí đao lùn nếu thực sự dừng khí quãng một bức nam phần nữ trang lại đây, nàng phải đi in thêm mấy trăm bức, mỗi ngày phát cho dân chúng ở kinh sư xem.

Sự phụ một thân áo dài màu tím sẫm, cùng màu của ngoại bào nàng đang mặc rất xứng đôi. Kỳ thật, sự phụ khí chất sáng trong, nho nhã, quá nhiều quý khí hoàng tộc, cùng cha nàng giống nhau thích hợp mặc bạch bào phiêu phiêu (đồ trắng bay bay), cổ tình, từ sau khi sự phụ phá hiện nàng muốn trở thành Trưởng Tôn Lệ thứ hai, hắn bắt đầu đổi sang mặc y bào màu tối, cho đến bây giờ.

Hơi thở ẩm áp thuộc loại của riêng Trương Tôn Lệ, nhột nhạt truyền đến, làm cho hai gò má nàng sinh choáng váng, không còn bộ dáng của một tiểu bá vương.

Nàng vụng trộm cười, quyết định cho dù cả đêm đứng bên ngoài nói chuyện cũng không sao.

Mọi người phát huy trí tưởng tượng a, màn này còn chưa hết đâu. Cơ mà đừng mơ mộng nhiều quá kéo thất vọng nặng nề =)).

“Người xem hiểu sao?” Trương Tôn Lệ thanh âm thủy chung ẩm áp.

Nàng lật một tờ lại một tờ, thẳng thắn cười nói:

“Chưa thấy qua loại chữ này, nhưng cùng văn tự tiểu sử quốc có chút tương đồng, lại có hình vẽ, có thể đoán được phần nào, nếu muốn dịch chính xác từng chữ, chỉ sợ tốn vài năm công phu. Sư phụ, người biết đại khái nội dung bên trong là cái gì không?”

“Nghe nói đây là phong tục của tiểu quốc ở rất xa phía nam, lão Thái Phó tìm mười mấy năm cũng không thấy, ta rốt cục tìm được trong Thiên Văn tự.”

Cha tìm làm cái gì? Nàng đầy bụng nghi hoặc, lật qua một tờ lại một tờ, đột nhiên lật đến một trang, còn chưa thấy chữ, trước hết thấy hé ra tranh vẽ.

Tay nàng run lên run lên, muốn buông quyển sách xuống, nào biết, có một đôi tay nam nhân nhanh chóng chế trụ nàng.

Nguyên lai sư phụ không phải thay nàng sưởi ấm, là muốn ép nàng xem thư.

Nàng một trận hỏa đại, mắng:

“Sư phụ, người buông!”

“Cần Chi! Người tiếp tục xem!”

“Ta không cần!” Nàng dùng sức muốn bỏ ra hấn, lại phát hiện sư phụ đã sớm đề phòng chuyện đó, hoàn toàn chế trụ giấy dựa của nàng.

“Cần Chi!” Thanh âm có chút nghiêm khắc. “Người muốn cả đời đều sợ những hình nhân đó sao?”

“Hiện tại cũng không có chúng ở đây!” Nàng rất muốn bạo đi.

“Người cũng không phải tiểu hài tử, hấn là hiểu được mục đích Thái Hậu lấy hình nhân dọa người. Người muốn bị nàng dọa sao?”

Nàng rất tức giận, nhưng là biết sư phụ nói không sai. Nàng mân miệng, ám thanh nguyện rửa Thái Hậu, nén giận nói:

“Được, ta tiếp tục xem!” Dù sao búp bê cũng sẽ không đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, có cái gì phải sợ?

Trong lòng nàng là biết sư phụ vì tốt cho nàng, muốn chặt đứt nỗi sợ hãi của nàng đối với búp bê, nếu ngày nào đó nàng cũng ngất xỉu như vậy, ngự y chắc chắn sẽ phát hiện nàng là nữ tử, nhưng nàng vẫn có chút oán sư phụ!

Nàng càng oán Thái Hậu, rõ ràng nàng cùng Thái Hậu không liên quan gì, lại cố tình muốn nhảm vào nàng, làm sao a! Nàng lại không chen vào hậu cung!

Nàng liên tục thở sâu, ánh mắt nhìn loạn một hồi, cuối cùng dừng trên trang sách, thử đọc mấy thông tin về búp bê.

Búp bê trong mộ thất, hình ảnh là trọng điểm, nhưng văn tự không hiểu lắm, nàng chỉ có thể hiểu được đại khái.

Qua một lúc, nàng nhếch miệng, nói:

“Ta xem xong rồi, sư phụ người có thể buông.”

Trưởng Tôn Lệ cũng không có buông ra, thẳng nói:

“Những hình nhân này sẽ không hại người, cũng sẽ không tìm đến người, đó chỉ là vật để chôn cùng mà thôi.”

“..... Ta biết a, như thế nào không biết đâu! Sư phụ, người sợ hãi nhất cái gì?” Lần khác đem thứ hấn sợ nhất đến dọa, nhìn hấn có thể sợ tới mức hồn phi phách tán hay không.

“Ta sợ nhất, đó là người gặp chuyện không may, người không phải đã sớm biết sao?”

Lời nói buồn nôn như vậy mười năm cũng khó nghe được một lần..... Nàng lung tung lau đi nước mắt. Sư phụ cũng sẽ chỉ ở những thời điểm này nói mấy câu buồn nôn, làm cho nàng không thể không nghe lời! Nàng nào thanh nói:

“Quyển sách này người làm sao tìm được?”

“Hôm nay, ngay tại Thiên Vân tự. Vài năm trước, trong tự có một người dị quốc đến quy y, ngôn ngữ không thông, hấn khi quy y vật ngoài thân đều không cần, Thiên Vân tự liền đem tất cả đến tiệm cầm đồ.”

“Sư phụ tìm thật lâu?”

“Lão Thái Phó cũng tìm thật lâu, đáng tiếc thủy chung không tìm được.”

Nàng cúi hạ ánh mắt, lẩm bẩm nói:

“Trên đó nói, búp bê có thể cùng người chết xuống dưới địa phủ âm u, rất giống cha đã nói.”

“Trên đó cũng viết, búp bê không phải người, cũng không có linh hồn, bất quá là sinh giả tâm ý nhấn đến trên búp bê mà thôi, đây là phong tục chôn cùng ở quốc gia đó, đã qua nhiều năm, không có gì đáng sợ. Không có quỷ, cũng không có búp bê đến mang hồn phách của người đi, tất cả đều là người tự miên man suy nghĩ.”

Nói tới nói lui, cũng không có người chứng thực a! Nếu làm không tốt, búp bê vẫn là sẽ biến thành người, trong lòng nàng nghĩ như vậy, miệng lại nói: “Ta hiểu được..... Ta sẽ không sợ hãi.”

Nam nhân phía sau chậm rãi buông nàng ra, đi đến trước mặt nàng.

Nàng không nghĩ nhìn hấn, ánh mắt né tránh nhìn sang một bên.

Thời điểm này, nàng liền cảm thấy sư phụ cao như vậy làm chi a? Làm nàng cảm giác cực kỳ áp bách.

Sách trong tay giật giật, nàng thấy sư phụ muốn lấy lại nó, vội vàng giấu ở phía sau, nói:

“Để lại cho ta tốt lắm, ta lại nhìn kỹ xem, lại nhìn kỹ xem!” Bên trong có chút chữ lạ toàn xem không hiểu, vụn vặt lắm cũng không tốt, muốn nghiên cứu.

Trưởng Tôn Lệ nhìn nàng. Thật lâu sau, hấn nhẹ nhàng xoa hai má nàng, thở dài:

“Người thật không sợ sao?”

Nàng lắc đầu. “Không sợ.” Nói được phi thường trảm đinh chặt sắt.

“Có dám theo ta ngủ một đêm hay không?”

Nàng nuốt nước miếng, vừa nghe lời này bị nghẹn đến ho vài tiếng.

“Sư, sư, sư.....” Nàng nhảy lớp quá nhanh đi? Sư phụ cứng ngắc như vậy!

Trưởng Tôn Lệ tất nhiên là hiểu được nàng hiểu lắm, cũng không sửa chữa nàng. Lôi kéo tay nàng, sờ soạng đi vào trong nhà gỗ nhỏ, nàng thuận theo, này làm khóe miệng hấn hơi hơi giơ lên. Cũng chỉ có những thời điểm như thế này, nàng mới tỏ ra thẹn thùng giống nữ tử Thiên triều.

“Sư phụ, này phát môn tịnh, đây là không phải nên.....” Mặt nàng hồng tiếp tục ho, trong khoảng thời gian ngắn không cảm giác được bóng tối trong phòng có chút chật chội.

“Người nghĩ đi đâu vậy?”

“Còn có thể nghĩ đi đâu? Mới trước đây sư phụ làm cho ta ngủ giường, chính mình an vị ở bên giường, sau lại rõ ràng làm thêm giường nhỏ cho ta, người bảo thủ như vậy lại nói ra” Nàng không nghĩ oai cũng khó a!

Cho dù sư phụ muốn nàng, nàng lần tới về nhà phải cường bạo lại. Nếu không phải muốn nàng..... Nàng lại khụ một chút, kiên trì nhất định phải học được công phu điểm huyết mới có lời. (đoạn này k hiểu lắm ‘___’)

Dưới chân đá đến cái gì đó, nàng cảm thấy khác thường. Cảm giác này có điểm giống.....

“Cần Chi, chuẩn bị tốt sao?”

“Di.....” Nàng cảm giác được sư phụ khê vuốt lòng bàn tay của nàng. Nàng sửng sốt, trực giác nâng mắt nhìn về phía đôi mắt lóe lên dưới ánh trăng kia.

Trong đôi mắt đó không hề có tình dục, chỉ có ấm áp cùng với cảm xúc thương tiếc tràn ra. Không thích hợp! Nàng đang muốn chạy như điên ra khỏi nhà gỗ, nào biết hần cuốn lấy eo nhỏ của nàng, nhẹ giọng nói:

“Cần Chi, đừng quá khẩn trương, ta luôn luôn ở đây..... Ta vẫn cùng ngươi.....”

“Đợi chút.....” Ngoài miệng nhẹ nhàng bị hôn xuống, nàng tim đập một chút, cũng liền như vậy một chút. Cần bản vô tâm đi cảm nhận tư vị được hôn này, nàng bắt đầu đổ mồ hôi, âm thầm mắng Trương Tôn Lệ, cũng chỉ có thời điểm này mới lấy sắc dụ nàng đi.

Tiếp theo, sư phụ kéo tay nàng quàng lên sau lưng, làm cho nàng hoàn toàn ngã vào trước ngực hần.

Nàng bắt đầu phát run.

Phi gian tức đạo! Phi gian tức đạo! (k phải gian trá tức là đạo tặc, đại khái là k phải chuyện này cũng là chuyện kia, mà chuyện nào cũng xấu. Càng giải thích càng khó hiểu =]])

“Cần Chi,” Hần ở bên tai nàng, cẩn thận, không dám dùng thanh âm quá lớn nói lên chuyện nàng đang lo sợ. “Hiện tại trong gian nhà này, đều là búp bê.”

Thần kinh nàng giật lên một cái, nhảy vào trong lòng sư phụ, thét chói tai :

“A — sư phụ cứu ta!”

Tiếng kêu thảm thiết nhất thời gián đoạn.

Làm kiểu này cũng có chút cực đoan, tội nghiệp bạn BH a. Cầu nguyện cho bạn =]].

Thiên đường cùng địa ngục luôn cách nhau rất gần.

Nàng nhớ rõ, có sách của quốc gia nào đó viết như vậy. Lí đại nhân ở phiên thư phòng chiếu theo ngôn từ của người ở Thiên triều, vì thế đổi thành: Người sau khi chết, lên trời hay xuống hoàng tuyền là dựa vào phúc đức của người đó mà định.

Lúc ấy, nàng xem xong, trầm mặc thật lâu. Lí đại nhân già đi, luôn cho rằng Thiên triều là quốc gia vĩ đại nhất thế gian, hết thấy những văn tự đều chiếu theo cách dùng ở Thiên triều mà dịch, không cần để ý có hợp hay không.

Thiên đường cùng địa ngục a.....

Nàng rưng rưng, ngón tay phát run xoa miệng sưng đỏ, nội tâm tràn ngập không cam lòng!

Một chút mỹ cảm đều không có!

Hoàn toàn phá hư ảo tưởng của nàng!

Làm gì có người sau khi dọa nàng, lại lo nàng bị làm sợ, cho nên hôn nàng, để nàng dời đi tâm tư.

Này có thiên lý sao? Từ sau khi mười hai tuổi, sư phụ lại không hôn qua nàng, hiện tại được, hôn là hôn, nàng cảm giác gì cũng đều không có!

Thậm chí, lần này cũng giống như năm mười hai tuổi, nàng hoàn toàn nhìn không thấy biểu tình của sư phụ!

Nàng hận a!

Nàng cảm giận nghĩ muốn quay ra ngoài, mới nghiêng người, bỗng dừng cứng đờ, chậm rãi nằm yên lại. Trong bóng tối nàng nhìn không rõ, cảm thấy có vô số ánh mắt của hình nhân đang nhìn chằm chằm nàng.

Tay nàng ở trên giường sờ soạng, đụng đến tay Trương Tôn Lệ, cố ý dùng sức nắm.

Di, không phản kháng?

Nàng thực tủy biết vị, chậm rãi tiến vào giường trong, nâng đầu gác lên bả vai sư phụ.

Di, sư phụ thế nhưng không đẩy nàng ra?

Nàng nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên kéo chăn chính mình ra, tiến vào trong chăn sư phụ, đang muốn đắc ý cười ra tiếng, đột nhiên phát hiện, Trương Tôn Lệ đã đem chăn của hắn toàn bộ tặng cho nàng.

Nàng thầm hừ một tiếng, không thèm hé răng nằm xuống.

Ánh mắt nàng lại dời ra phía ngoài, run sợ một cái, lại vội vàng dời trở về. Nàng chính là không thể cùng những hình nhân này cùng giường, rất rõ ràng là ngày đó Thái Hậu cố ý dọa nàng, nàng đến giờ vẫn còn choáng váng.....

Nàng thở dài một tiếng:

“Sư phụ, ta cũng thật vô dụng, đúng không? Rõ ràng thuở nhỏ chính là một tiểu bá vương, nhưng không cách nào vượt qua nhược điểm chính mình.”

Nàng đợi, lại đợi không được Trương Tôn Lệ trả lời, nghĩ đến hần quyết tâm. Nàng thầm mắng một tiếng, đơn giản xoay mặt ra ngoài giường.

Nàng lại là run lên. Thật sự không phải ảo giác a, rõ ràng nhà gỗ tối như mực, nàng lại cảm thấy rất nhiều ánh mắt lờ lờ tỏa sáng đang nhìn chính mình a! Các người xem diễn a!

Nàng vuốt quyển sách đặt trong lòng, tự nói với mình, những hình nhân này không nhìn chằm chằm vào nàng, không nhìn chằm chằm vào nàng.

Phía sau có người đem nàng kéo vào trong lòng.

Mắt phượng nàng đỏ một vòng.

“Sư phụ luôn là lý trí nhiều hơn cảm xúc, chuyện ta không muốn đổi mặt, người lại bức ta phải đổi mặt!”

“..... Đúng vậy, tâm ý của người vài năm nay cũng không thay đổi, thực tại làm ta nhả ra khí.” Thanh âm, như Thanh Phong, phát quá thân thủ không thấy năm ngón tay trong phòng.

Nàng chớp chớp đôi mắt ướt ướt, thầm nói:

“Cũng không biết sư phụ có thay lòng đổi dạ hay không.”

“Ta có sao?” Thanh âm mang điểm ấm áp, còn có điểm nghi hoặc.

Nàng nhin không được nở nụ cười. “Lại nói tiếp, sư phụ cũng rất xui xẻo. Hoàng đế lão nhân lớn tuổi mới có hoàng tử, thật vất vả đến phiên người muốn dẫn ta hồi đất phong, hần lại chết, ai, sư phụ hôn sự biến đổi bất ngờ, cũng không nên tiếp tục làm vương hậu mới tốt.” Nàng ở trong chăn vươn ngón út, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay thon dài hần đặt trên chân.

“Ta tự nhiên sẽ không để nó làm vương hậu.” Trương Tôn Lệ đáp.

Hần không, hôn sự hứa với nàng kia cũng sẽ không, sư nương này có thể làm. Nàng từ mười tuổi đợi đến mười hai tuổi, không nghĩ tới không trở thành sư nương mà đổi thành làm tiểu quốc cữu, vốn tưởng rằng rất nhanh có thể cùng sư phụ hồi đất phong, không ngờ hoàng đế lão nhân lại chết đi.

Nàng tuyệt không thích lão nhân kia, nhưng cũng biết nói Thiên triều không thể một ngày vô chủ, tiểu hoàng đế mới mấy tuổi, sao có thể xử lý việc triều chính, cho nên, nàng nguyện ý chờ cùng sư phụ, đợi cho tiểu hoàng đế lớn lên, bọn họ liền cùng nhau tiêu dao đi.

Nàng lại thở dài:

“Ta nghe Triệu Tử Minh nói, kỳ thật lòng người là thực dễ dàng thay đổi. Tâm như sư phụ, xem như đáng quý đi.”

Lại là Triệu Tử Minh? Trưởng Tôn Lệ đem kén tằm* kéo lại gần, ngửi được trên người nàng hương thơm thân nhiên lạnh lùng. (ý là bạn BH đang úm trong chăn thành cái kén tằm í)

Trên người nàng, luôn có mùi này, từ nhỏ đến lớn chính là như thế, hơn nữa ban đêm hương vị càng rõ ràng.

Cổ tình nàng khi thiếu niên vào ban đêm lại hay xông vào tấm lâu của hắn giống một dã bá bưng bá trụ giường của hắn, làm cho hắn vừa đau đầu lại bất đắc dĩ.

“Sư phụ, người nói Triệu Tử Minh sẽ thú (thú: lấy) mấy phòng thê thiếp đây?”

Hắn mày kiếm khẽ nâng. “Hắn thú mấy phòng liên quan gì đến ngươi?”

“Ta thực quan tâm a.....” Bàn Hà ngữ khí một chút, bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp. Kén tằm của nàng giống như bị bóc ra, có người với tay vào hoàn trụ thất lưng của nàng. “..... Phi thường phi thường quan tâm!” Nàng thử một chút, phát hiện mặt sau của chính mình hoàn toàn bị kéo vào trong lòng người nọ. “..... Sư phụ, ta có thể mặt đối mặt, cùng người nói, chuyện của Triệu Tử Minh hay không?”

“..... Triệu Tử Minh làm sao vậy?”

Thành công!

Nàng ho nhẹ một tiếng, thực tự nhiên xoay người, cùng hắn mặt đối mặt. Tuy rằng sư phụ có điểm cao, nhưng khi nằm ở trên giường tuyệt đối không có phân biệt chiều cao. Nàng nhìn không thấy khuôn mặt sư phụ, nhưng là biết hắn đang ngưng thần lắng nghe.

“Sư phụ, ta đang nghiên cứu khác biệt giữa Triệu Tử Minh và người.....” Nàng nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên ngửa đầu, hôn lên..... Là cái mũi! Đáng giận! Rõ ràng muốn nhắm ngay miệng.

“Cần Chi!” Khuôn mặt có chút khác thường, ngữ khí nghiêm khắc: “Cần Chi!”

“Sư phụ ngươi lại điểm huyệt ta!”

Trưởng Tôn Lệ đem tay đang tiến vào trong áo hắn lôi ra, lại đem chân dài đang ở trên lưng hắn kéo trở về. Hắn cắn răng nói: “Nơi này là Phật môn thanh tịnh, ngươi nghĩ cái gì!”

“Nếu là Phật môn thanh tịnh, sư phụ tại sao cùng ta ngủ một giường?” Nàng bất hảo nói.

“Ngươi là muốn ta rời đi sao?”

“Không muốn không muốn! Là ta sai lầm rồi, là ta sai lầm rồi!” Nàng vội vàng nói: “Sư phụ, là ta không đúng..... Ta không dám, thật sự không dám..... Ta chỉ là muốn..... muốn..... thân cận sư phụ một chút.....” Ngữ khí có điểm ủy khuất. “Con người lớn lên, làm cái gì cũng đều bị giới hạn. Giờ sư phụ luôn sẽ ôm ta, trưởng thành, thời điểm ngươi nhìn thẳng vào ta cũng là hữu hạn, ta hiểu được sư phụ trong lòng có ta, nhưng tổng cảm thấy sư phụ quá mức khắc chế chính mình.”

Trưởng Tôn Lệ nửa ngồi dậy, thấy nàng trông mong nhìn hắn, dường như sợ hắn chạy đi.

Hắn thở dài: “Ta không khắc chế, ngươi bây giờ còn có thể làm một thân tiểu quốc cứu bình yên vô sự sao? Còn không để người nhìn ra ngươi là thân nữ nhi sao?” Chần chờ một chút, xoa hai má của nàng. “Ngươi nói ta là vì sao lựa chọn nơi Phật môn này chứ?”

Nàng sửng sốt, bỗng dưng hiểu được ý tứ của hắn. Nếu không ở Phật môn, sư phụ sẽ khắc chế không được sao? Nàng sống mất lưu chuyển, lẩm bẩm nói:

“Nơi này, ta cũng không cảm thấy nhiều thanh tịnh..... Sư phụ ngươi có thể giải huyệt đi? Ta không loạn nữa là được.”

Trưởng Tôn Lệ làm như không có nghe thấy lời nàng, vẫn nằm yên trên giường, nhưng là không cứng rắn muốn kéo nàng đi đối mặt những hình nhân khác.

Nàng thẳng tắp nhìn thân ảnh mơ hồ kia, vừa giận vừa tức lại có điểm..... đau lòng sự phụ nàng.

“Cần Chi, người nói, chúng ta giống nằm trong mộ thật không?”

Bàng Hà run lên. “Sự phụ, người đang nói chuyện cười a.....” Sẽ có ngày, nàng tuyệt đối là muốn báo thù! Chính nàng như vậy, hắn vừa nói, nàng lại thật sự cảm thấy hai người bọn họ nằm ở trong quan tài, bên ngoài đều là búp bê ở cùng.

“Người thực sợ hãi?”

“Sợ..... Sợ cực kỳ.” Đến thanh âm cũng run run, nước mắt sắp trào ra đến.

“Ta đang ở bên cạnh người, người còn sợ cái gì?”

Nàng sợ a!

“Cần Chi, người cẩn thận ngấm lại, người là thật đang sợ búp bê sao?”

Nàng trầm mặc.

Thật lâu sau, nàng mới nhẹ giọng nói:

“Mới trước đây ta nằm ở trên giường suy nghĩ, vì sao mọi người đều khỏe mạnh, ta lại không được như vậy, ta sợ ánh mắt nhắm lại một cái, liền nhìn không thấy cha mẹ cùng sự phụ, cho dù là ta hiện tại thân mình tốt hơn rất nhiều, cái loại quan niệm không chừng ngày mai sẽ ra đi này đã muốn không thể nhỏ..... Sự phụ, ta không phải sợ chết, ta là sợ thế giới sau khi chết, ngay cả Hoàng Thượng chết cũng có người chôn cùng để có thêm can đảm, huống chi là ta đâu? Vạn nhất, nơi đó chỉ có một mình ta thì sao? Vạn nhất, ở nơi đó ta ngay cả năng lực tưởng niệm các người cũng không có thì sao? Trong sách luôn nói, người chết đi, thống khổ luôn là người còn sống, nhưng là sao không ai nghĩ tới cảm giác của kẻ chết đi chứ? Người nợ cũng là thực sợ hãi, thực sợ hãi a.....” Búp bê luôn đi cùng với tử vong, nàng đương nhiên vừa thấy sẽ sợ hãi.

Trưởng Tôn Lệ đem nàng kéo vào trong lòng, vén tóc đen thật dài của nàng lên.

“Sự phụ không sợ sao?” Nàng hồng hốc mắt, thấp giọng hỏi.

Trưởng Tôn Lệ ôn nhu nói:

“Ta đương nhiên cũng là sẽ sợ.”

Nàng ngẩn người. “Sự phụ cũng sợ?” Một chút cũng không giống.

“Ta trước kia cũng không nói với người, người chung quy nhỏ hơn ta mấy tuổi, nếu có ngày ta bất hạnh sớm ra đi, không cần một nhóm người cùng tuần táng, người hảo hảo còn sống, để vài hình nhân theo giúp ta là được.”

Này cũng kêu sợ? Nàng vẻ mặt nghi hoặc.

“Trong sách không phải đều viết sao? Búp bê là tưởng niệm của người còn sống hóa thành, những búp bê nơi đó, tất có tưởng niệm của người đối với ta, có cái này là đủ.” Hắn bấn cái mũi của nàng, cười nói: “Ta coi như nó là mối liên hệ giữa chúng ta, người tưởng niệm ta sâu đậm, hình nhân đó đối với ta còn thật trọng yếu. Cần Chi, năm đó người không phải ở trong mộ lão Thái Phó thấy rất nhiều hình nhân sao? Những hình nhân đó không mang theo tưởng niệm của người sao?”

“..... Đó là ta muốn làm lão cha sợ, ai bảo hắn luôn làm ta sợ. Những hình nhân đó, giờ phút này căn bản không dùng được.”

Trưởng Tôn Lệ lau đi nước mắt của nàng, ôn nhu như trước cười nói:

“Vậy, về sau ta đến nói cho người rốt cuộc có dùng hay không, người không cần sợ hãi, đến lúc đó, ta chờ người đi, đỡ cho người luôn miên man suy nghĩ.”

“..... Sự phụ, người giải huyệt cho ta đi.”

Hắn khẽ mỉm cười.

“Ta chảy nước mũi..... không thể lau.....” (eo =.=)

Hắn dẫu không được ý cười ở khóe miệng, giúp nàng lau nước mắt nước mũi, nhưng vẫn là không có ý định thay nàng giải huyết. Hắn nếu không cẩn thận, động phòng của hai người thật có thể phát sinh tại phạt môn.

Nhìn xem những năm gần đây, chỉ biết năng lực khắc chế của hắn tuyệt đối không kém, nhưng nếu tiểu bá vương này nghĩ muốn cứng rắn thượng cung, hắn không chắc có thể kháng cự được.

“Sư phụ.....” Nàng nước mắt lưng tròng, phi thường đáng thương nhìn hắn.

Hắn ho nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn sang một bên, biết nàng hoàn toàn thấy không rõ vẻ mặt của hắn. Nha đầu kia..... Biết rõ nàng dung mạo tuyệt lệ, nếu là nam tính trẻ con như bình thường cũng không sao, dạng điềm đạm đáng yêu này lúc trước cũng không thường thấy, cố tình nha đầu kia càng lớn càng đối hắn xuất ra tuyệt chiêu nữ hài tử.

“Sư phụ..... Không nhúc nhích, thực khó chịu đâu.” Tiếp tục dùng mắt to nhìn sư phụ.

“Người là muốn giải huyết ngũ với búp bê bên ngoài, hay là cứ nằm như vậy?” Hắn thanh âm cố giữ vững bình tĩnh nói.

Nàng nhếch miệng. “Kia..... không giả huyết, sư phụ lại ôm chặt một chút, ta thích nghe tiếng tim đập của người.”

Phạm vi an toàn, có thể nhận. Chỉ cần nha đầu kia không loạn, hết thấy đều thuộc phạm vi an toàn, còn nữa, hắn làm sao không nghĩ tới –

Hắn gắt gao ôm lấy nàng, làm cho nàng chôn trong lòng hắn.

Mùi hương thân thể mềm mại ngay tại trong lòng, làm hắn tâm động, làm hắn tưởng một ngụm ăn nàng, làm cho nàng thật sự trở thành người của hắn, liền không bao giờ nghĩ đến nam nhân khác nữa.

Hắn che lỗ tai của nàng, khàn khàn nói:

“Bàng Hà, người nếu là yêu thượng những người khác, ta cũng không thả người đi!” Dục vọng độc chiếm muốn phát tiết nhưng không cách nào tìm được cách thoát ra, không muốn làm cho tiểu đồ đệ từ nhỏ kính hắn thương hắn biết một mặt này của hắn.

Mỗi người đều nói hắn tính nết ôn hòa khoan dung, kỳ thật sinh ở hoàng gia, nào có ai không có loại tâm lý bá đạo này?

Hắn cũng có nhược điểm, mà nhược điểm này đúng là Bàng Hà, đúng là Bàng Hà hắn nhìn từ nhỏ đến lớn, tiên hoàng chính lợi dụng điểm ấy. Mỗi khi hắn thấy tiểu Hoàng Thượng, sẽ nhớ tới tiên hoàng, kia làm hắn không thể hòa nhã.

Hắn đối ngôi vị hoàng đế, đối tranh quyền không có hứng thú, hắn nguyện vì tiểu hoàng đế phụ chính, không nhắc tới chuyện hắn đối tiên hoàng có hận ý. Nhưng mà ai cũng có giới hạn, hắn đã muốn liên tục nhẫn nhịn, nếu mật chiếu thật có vấn đề, hắn sẽ không nhẫn nữa.

“Sư phụ.....”

Hắn hơi buông lỏng tay.

“.....” Nàng không ngẩng đầu, nói: “Nếu có một ngày..... ta đi sớm hơn người, mời người, cũng cần phải, đem tưởng niệm của người nhắc đến ta.....”

Thân hình mềm mại ở trong lòng hắn run nhẹ, hắn hiểu được ngụ ý của nàng.

Ở trong mộ thất của nàng, làm ra búp bê, dặt âm dương hai giới tưởng niệm.

Nàng nguyện ý thử tin tưởng có một thế giới tràn ngập tưởng niệm như vậy sau khi chết. Chỉ cần chịu tin tưởng, chẳng sợ chính là một khi bắt đầu, sẽ luôn phải sợ hãi đến vô tận.

Trưởng Tôn Lệ nhẹ nhàng xoa lưng của nàng. Thật lâu sau, hắn đáp ứng một tiếng:

“Hảo.”

Buồn ngủ quá, thôi ngày mai bù ...

8. Chương 8

Quần áo cung nữ ở Thiên triều có chút hở hang, vai trần, quang lỏa cánh tay, váy tuy rằng dài chạm đất, nhưng từ đầu gối trở xuống đã có chút trong suốt.

Bàng Hà một trận trầm mặc, ánh mắt chậm rãi chuyển qua trên người Bàng thái phi nhiều tầng lễ phục, kín không kẽ hở. Kém nhiều như vậy..... Trước kia nàng tiến cung không có để ý qua, dù sao thứ những cung nữ này có nàng cũng không phải không có, cho nên bình thường nàng xem nữ nhân là nhận thức, hoàn toàn không có tâm tư khác.

Trang phục thể này là thuận tiện cho lão Hoàng đế đi! Nàng âm thầm tức giận, nhớ tới vài năm nay Trưởng Tôn Lệ vào cung rất nhiều, không biết hần cả ngày đối mặt tay chân trơn bóng thể này, nội tâm có từng hóa thành cảm thú chưa?

Nàng kéo kéo áo đuôi ngắn trước ngực..... Lập tức ngăn lại.

Bàng thái phi nói: “Người làm cái gì vậy? Kéo xuống nữa là thấy ngực.”

“.....” Bàng Hà rất muốn chạy trốn. “Tỷ tỷ, ta chân dài, tay dài mặc coi được sao? Thái Hậu là cố ý chính ta đi!” Càng nghĩ càng khó chịu, hạ quyết tâm về sau mỗi khi cùng sự phụ một chỗ, giống nhau lấy nam trang gặp người, ban đêm liền..... tắt đèn. (hờ hờ ==))

“Người chân dài, tay dài sao không thể nhìn? Nhìn một cái cánh tay xinh đẹp không tỳ vết này.....” Bàng thái phi tán thưởng, môn trốn cánh tay như bạch ngọc của Bàng Hà, lại kéo kéo quần lụa mỏng có chút trong suốt của nàng. “Nhìn xem đôi chân rắn chắc bóng loáng này, sờ lên cảm giác thật tốt!”

Bàng Hà cả người nổi da gà, cứng ngắc.

Bàng thái phi che miệng cười: “Người ngồi xuống.”

“Tỷ tỷ muốn làm cái gì?” Tuy là hỏi như vậy, nhưng vẫn là ngồi xuống.

Bàng thái phi ở phía sau vỗ về mái tóc dài của nàng, thở dài:

“Xem, đầu tóc dài mềm mại như nước này..... Như thế nào những chỗ tốt của nữ tử đều có trên người người chứ?”

“.....” Bàng Hà cảm thấy mười ngón tay lạnh lẽo đụng chạm vào gáy của nàng. Nàng lại theo bản năng kéo kéo váy áo trước, này rốt cuộc là quần áo kiểu gì a! Nàng cảm thấy nam trang còn thật sự bảo thủ đầu.

Bàng thái phi ôn nhu nói:

“Năm đó nếu người vào cung, hiện tại là có thể theo ta làm bạn rồi.”

“Ta nếu vào cung, đã sớm mất mạng.” Bàng Hà đáp thật sự mau.

“Đúng vậy, nếu vào cung, theo tính tình của người chỉ sợ đã sớm mất mạng. Chính vì người không phải thập toàn thập mỹ, tiên đế mới có thể buông tha người. Đệ đệ, người cũng biết, tiên đế năm đó khi sủng hạnh ta, từng vỗ về mắt ta mà nói, Bàng gia, sao lại có một tiểu yêu tinh, nếu tiểu yêu tinh này có thể thuận theo chút, thì tốt biết bao nhiêu?”

Bàng Hà nghe vậy, một trận tức giận nảy lên trong lòng, nghĩ đến bản thân rất có khả năng bị hoàng đế lão nhân ý dâm qua, liền cảm thấy cả người ác tâm, hơn nữa lại nói trước mặt thê tử của chính mình, chẳng lẽ không có nghĩ qua tâm tình của tỷ tỷ sao? “Tỷ tỷ yêu tiên hoàng sao?”

“Hắn là nam nhân vĩ đại nhất trên đời, ai không yêu? Ta thương hắn là Hoàng Thượng, nhưng khi hắn ở trên người ta nghĩ đến nữ nhân khác, ta cũng không đổ kỵ, vì thế có thể nói cuộc sống trong cung phi thường tốt, nếu không tính một chút phiền toái, gặp sủng hạnh ban đêm, quy củ luôn hơi rườm rà, còn phải chờ Hoàng Thượng đi rồi mới có thể ngủ đến bình minh.”

Bàng Hà ngẩn ra, mở lớn đôi mắt, nhìn mỹ nhan dán vào bên má nàng trong gương đồng.

Bàng thái phi từ trong gương đồng đánh giá hai người, cười nói:

“Quý củ trong hậu cung người cũng không cần biết. Hiện tại ta rất tốt, chỉ là có chút tích mịch. Thái Hậu không phải người hay nói chuyện, Hoàng Thượng cũng cùng ta không thân, hiếm khi trong cung có chuyện thú vị, đủ để ta cân nhắc trong vài năm.”

“.....”Ma quái trong cung, xem như chuyện thú vị. Bàng Hà nhìn chăm chăm Bàng thái phi.

Bàng thái phi đỏ mặt. “Người sao lại nhìn ta như vậy? Hoàng Thượng đại hôn, Bàng phủ là vị muội muội nào muốn vào cung?”

Bàng Hà không yên lòng đáp: “Là tam đường muội. Ta lên hỏi qua nàng vài lần, chỉ cần nàng muốn, ta liền đem nàng gả cho người trong lòng, chỗ Hoàng Thượng ta chịu trách nhiệm, nhưng nàng.....” Nàng gãi gãi đầu, lập tức bị Bàng thái phi kéo tay xuống. “Nàng chỉ lớn hơn Hoàng Thượng bốn tuổi, ngay cả mặt Hoàng Thượng cũng chưa xem qua, liền nguyện ý tiến cung, này.....”

“Để nàng nhìn Cung thân vương cách vách Bàng phủ là được rồi. Người hoàng gia, mặc kệ là tiên đế, Ung thân vương hay Cung thân vương, đều cùng Hoàng Thượng có chút giống.”

Bàng Hà thối một tiếng:

“Tiên đế cùng sư..... Cùng Cung thân vương giống nhau?”

“Cùng một cha sinh ra, sao lại không giống? Ta đã thấy Cung thân vương, vào một năm kia lúc ta chưa tiến cung, ban đêm từng thấy Cung thân vương ở trong viện của người dạy người tập võ, lúc ấy trong lòng ta nghĩ, người cũng không nên đẹp đến vậy đi..... Khi đó người chính là đang chuyên tâm luyện, Cung thân vương thấy ta, tuy là có lẽ thăm hỏi, nhưng ánh mắt rõ ràng muốn ta đừng quấy nhiễu người.”

Bàng Hà sắc mặt không thay đổi, nội tâm cũng là cả kinh.

Sư phụ ban ngày ở trong cung, dạy nàng công phu hơn phân nửa ở ban đêm, hơn nữa vì dạy nàng phương pháp hô hấp, hơn một năm đều luyện tập trong viện của nàng, nàng còn nhớ rõ lúc ấy sư phụ nói nàng thông minh, đáng tiếc rất dễ dàng bị quan niệm “Bởi vì không sống lâu, cho nên dễ dàng từ bỏ” ảnh hưởng, mới luôn học không tốt.

Không nghĩ tỷ tỷ vẫn nhớ chuyện đã lâu như vậy..... Có thể thấy được sư phụ ở trong lòng nàng có phân lượng nhất định, Bàng Hà bách vị tạp trần*. Sư phụ ngày thường quả thật rất tốt, nhưng nghe một nữ nhân nhớ mãi không quên như vậy, trong lòng nàng có chút ngại.

(Cũng giống như câu “Ngũ vị tạp trần”, nghĩa là nhiều cảm xúc hỗn loạn)

Nàng nghe được Bàng thái phi lại nói:

“Đứa trẻ đẹp như vậy, loan loan (loan loan: cong cong) mắt nhi, loan loan mi nhi, mặc tiểu bào màu trắng duyên dáng mùa kiêu, ta lúc ấy nghĩ rằng, có phải toàn bộ những thứ trong sang trên đời đều đổ dồn về phía ta hay không, lại làm cho ta không thở được?”

Bàng Hà sửng sốt. Ánh mắt sư phụ, không phải loan..... Ngay cả nở nụ cười cũng không loan.....

“Đứa trẻ này nếu vào cung, những phi tần trang điểm ở hậu cung sợ là cũng không được sủng hạnh..... Nói như vậy, ta có thể xem như là cứu tinh của hậu cung.”

Trong gương đồng Bàng thái phi sắc mặt cổ quái, Bàng Hà nhìn xem nhất thanh nhị sở*. Nói nửa ngày, tỷ tỷ nói người trông đẹp là nàng, nhớ mãi không quên cũng là nàng a..... Tỷ tỷ này luôn không nói nhiều lắm, cũng rất ít nhớ lại qua lại, hôm nay nhưng thật ra nói một đồng, Bàng Hà trong lòng cảm giác khác thường, đang muốn hỏi rõ ràng, đột nhiên nghe thấy bên ngoài cung nữ hô “Thái Hậu giá lâm”.

(nhất thanh nhị sở: hiểu biết rõ ràng)

Nàng thẫn mẫn một tiếng, theo thói quen cầm lấy cây quạt, đi ra quỳ lạy.

“Thái Hậu vạn an!”

“Đứng lên đi.”

Nàng cẩn thận lôi kéo váy đứng dậy. Nàng nhìn thấy cung váy trước mặt, tầng tầng sa sa tuyệt không trong suốt, ngược lại phía sau, cung nữ thật sự là rất.....

“Đêm nay quốc cữu là thay ai gia làm việc, không cần giữ lễ tiết, người cứ việc ngẩng đầu, không cần sợ đắc tội ai gia.”

“Đa tạ Thái Hậu.” Nàng nâng mặt, nhướn mày, lộ ra nụ cười tiêu sái, định ngoạ cây quạt trong tay theo thói quen, chân trái hơi xiên, đứng như nam tử, tất cả động tác hành văn liền mạch lưu loát.

Cung nữ phía sau Thái Hậu ánh mắt trừng thật to.

Thái Hậu mắt đẹp vẫn chưa mở lớn, nhưng ánh mắt rơi thẳng ở trên mặt của nàng.

“Thái Hậu?” Bàng Hà vô tội nói. Tầm mắt dừng trên dung mạo thoát nhìn mới hơn hai mươi tuổi của Thái Hậu, rõ ràng là hơn ba mươi tuổi, so với Ung thân vương còn lớn hơn hai tuổi, nhưng làn da lại mỏng manh mềm mại, nghiêm túc mà nói, muốn tìm mỹ nhân thực dễ dàng, nhưng có khí chất đẹp dễ quý giá như Thái Hậu thật đúng là không dễ!

“Hà đệ!”

Bàng Hà lập tức thu lại ánh mắt có chút làm càn.

Thái Hậu cũng lấy lại tinh thần, tầm mắt dời khỏi mặt Bàng Hà, chậm rãi đánh giá những bộ phận lộ ra của nàng.

“Cánh tay quốc cữu như nữ tử bình thường tinh tế a.....”

Bàng Hà dùng sức nâng lên cánh tay phải bóng loáng, cười nói:

“Thái Hậu, Bàng Hà cánh tay mặc dù tinh tế, nhưng có cơ bắp, thỉnh xem độ cong này rất đẹp đi? Nếu cung nữ của Thái Hậu không ngại, Bàng Hà có thể lập tức ôm lấy nàng đâu.” Cảm tạ sự phụ dạy nàng vô công!

Cung nữ kia lập tức đỏ mặt cúi đầu.

Thái Hậu ánh mắt nhìn sang một bên, không nhìn đến cánh tay có chút cơ bắp của nàng. Thiên triều nữ tử, không phải như vậy..... cánh tay rắn chắc đã có chút cơ bắp như thế này..... chẳng lẽ tiên đế thực nhận sai?

“Quốc cữu, ngực của người.....”

Bàng Hà cúi đầu nhìn xuống bộ ngực đầy gợi cảm, cười vói tay vào.

“Hà đệ không cần –”

Bàng Hà lấy ra hai cuộn vải mềm. “Không phải là công của chúng nó sao?” Trộm ngắm ngực phẳng của chính mình, có điểm khốc không ra nước mắt, tuy rằng đây là do một mảnh vải dài cột vào, nhưng nàng rất rõ ràng bộ trang phục cung nữ này cũng không thích hợp cho ... nhỏ như của nàng mặc. Sự phụ, người ghét bỏ sao?

Bàng thái phi có điểm giận. “Ta thật vất vả mới nhồi vào nó.”

Bàng Hà bĩu môi.

“Muội muội như thế nào không tìm cung nữ đến hỗ trợ?”

Bàng thái phi khẽ cười nói:

“Cung nữ trong này đều xem như người của tiên đế, để các nàng đi hầu hạ một nam tử mặc quần áo, e là, không ổn. Liền ngay cả hần là đệ đệ của ta, ta tận mắt thấy hần một đại nam nhân như vậy lỏa thể tay chân, trong lòng cũng đối tiên đế có chút cảm giác tội lỗi.”

Cung nữ phía sau Thái Hậu lập tức đều quay lưng lại.

Bàng Hà kể tung người hững. “Tỷ tỷ cũng đừng quá để bụng. Tiên đế hiểu được đây đều là vạn bất đắc dĩ, đây đều là vì bình an ở hậu cung a, các người cứ coi ta như con để mà đối đãi đi.”

Thái Hậu lạnh lùng nhìn nàng, qua một lát mới chậm rãi nói: “Tốt lắm sao?”

“Ân, tốt lắm.” Bàng Hà sáng khoái đáp.

“Không, còn có bước cuối cùng, người ngồi xuống.”

Bàng Hà sửng sốt, chống lại đôi mắt đẹp của Bàng thái phi. Nàng mặc dù không biết thái phi còn có bước cuối cùng gì, nhưng tỷ tỷ sẽ hạ độc thủ với nàng sao? Vì thế theo lời ngồi xuống trước gương đồng.

“Người nhắm mắt lại.”

Ngữ khí có chút không đúng, Bàng Hà cảm thấy trong đó có quỷ. Ngữ khí của tỷ tỷ có chút không thích hợp..... Trong gương nhìn thấy Thái Hậu đi qua nhìn xem, Bàng Hà không có cách nào khác để hỏi rõ ràng, chỉ phải nhắm mắt.

Lúc nhắm mắt lại, nàng thấy tỷ tỷ lấy ra cái gì tinh tế thật dài, có chút phản chiếu.....

Ngón tay lạnh lẽo của tỷ tỷ lại chạm vào gáy nàng, tiếp theo, thành linh xảy ra –

“Đau a –” Bàng Hà bật thốt lên kêu thảm thiết, lật cả bàn trang điểm.

Trưởng Tôn Lệ như đi vào chỗ không người.

Một đường đi vào tẩm cung Thái Hậu. Hắn đảo mắt qua mỗi chỗ trong tẩm cung, Thái Hậu hỉ đẹp dễ quý giá, tiên đế đi rồi, cung điện này tuy là nơi một đám nữ nhân dưỡng lão, nhưng tiểu Hoàng Thượng vẫn là vì mẫu hậu hắn đại tu sửa một lần nữa.

Hắn chậm rãi đi một vòng, ánh mắt không buông tha bất cứ chỗ nào.

Hắn không đi tìm dưới giường, không đi tìm ở bàn trang điểm của nữ nhân, cũng không đi tìm trong góc kẹt, bởi vì, Thái Hậu còn không có can đảm đem vật như vậy để ở những chỗ đó.

Đều không có..... Không ở tẩm cung, sẽ ở chỗ nào?

Những nơi Thái Hậu có thể đi là hữu hạn, đặt ở tẩm cung tuyệt đối an toàn.

Đột nhiên, hắn ngửa mặt lên, nhìn xà ngang trên nóc nhà. Hắn trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên phi thân lên, trên tay tìm tòi, quả nhiên đụng đến một cái hòm được bao bằng vải.

Hắn không chút nào lo lắng lấy xuống. Vải gấm vàng óng ánh, trong toàn Thiên triều chỉ có Hoàng đế sử dụng màu này, nói cách khác, đây là hắn vật hắn muốn tìm.

Vải gấm bao ở ngoài, không phải Hoàng Thượng không thể mở ra, nhưng hắn không để ý tới, trực tiếp mở vải gấm, lộ ra cái hòm bên trong.

Hòm là nước sơn hồng cối mộc sở chế, hắn nhẹ nhàng dùng sức một cái, nắp hộp liền mở ra, lộ ra mật chiếu bên trong.

Hắn trực tiếp mở ra nó, đọc lướt qua nhanh như gió.

Đồng tử đen như mực, từng giọt từng giọt, dần dần nổi lên hỏa diễm.

“Hoàng thúc.”

Trưởng Tôn Lệ cũng không quay đầu lại.

Tiểu hoàng đế chần chờ một chút, tiến lên từng bước, đối với tấm lưng kia nói:

“Chỗ này của mẫu hậu, ẩn dấu cái gì, khiến người phải mạo hiểm tiến vào xem..... có liên quan đến thân phận nữ nhi của Bàng Hà sao?”

“Hoàng Thượng chung quy tuổi đã lớn, bắt đầu hiểu được suy nghĩ.” Ngữ khí, nhẹ nhàng như bình thường, lại có điểm xa cách ngàn dặm.

Tiểu Hoàng Thượng nhẹ giọng nói:

“Đêm nay Bàng Hà giả trang cung nữ, trầm định nhanh chân đến xem, lại phát hiện nhiếp chính hoàng thúc cố ý dẫn dắt cung nữ ở tẩm cung mẫu hậu rời đi. Trầm trong lòng biết khác thường, liền vẫn chờ ở trong này, thấy người tiến vào tẩm giật mình không thôi, hoàng thúc không thể vào nơi này, vẫn là vì Bàng Hà, ngay cả thể chế cũng không quản..... Phụ hoàng lưu lại cái gì?”

Trưởng Tôn Lệ cũng không trả lời:

“Hoàng Thượng cũng biết bốn vương hiện tại không quay đầu lại, là vì cái gì?”

“..... Là vì trầm cùng phụ hoàng bộ dạng rất giống?”

“Hoàng Thượng thật thông minh.” Trưởng Tôn Lệ nhìn mặt chiếu, khóe miệng gợi lên nụ cười châm chọc: “Tiên đế năm đó khi cấp tốc triệu ta cùng Ung thân vương vào cung, hẳn đã là sắp trút hơi thở cuối cùng, cho dù là trước khi chết, cũng là hận như vậy, muốn bị hủy cả đời Bàng Hà sao?”

Tiểu Hoàng Thượng sững sốt. Việc này quả nhiên cùng Bàng Hà có liên quan, toại nói:

“Trầm có thể xem di chiếu phụ hoàng lưu lại sao?”

“Di chiếu này, chờ sang năm sau khi Hoàng Thượng đại hôn có thể mở ra, nay bốn vương là đại bất kính đến tột cùng, Hoàng Thượng cũng muốn đi theo xem?”

“Kia đương nhiên!” Một chút, tiểu Hoàng Thượng nói: “Giờ này khắc này, chỉ có trầm cùng hoàng thúc, ai sẽ biết?”

“Người ý tưởng vô lại này, là học theo Bàng Hà sao?”

Tiểu hoàng đế mới trong nháy mắt, di chiếu liền rơi vào trong tay hắn.

Hắn vội vàng mở ra nhìn kỹ, ngăn ngợ. Mạnh ngừng đầu, chống lại con người đen của Trưởng Tôn Lệ.

Trưởng Tôn Lệ bình tĩnh nói:

“Ta từng đồng ý với phụ hoàng người, ở lại tới khi người đại hôn, sau khi người trở thành Hoàng đế Thiên triều thật sự, ta lại rời đi. Đến lúc đó, biến ở Thiên triều thuộc về ta, ta có thể lựa chọn bổ nhiệm người nào cùng ta rời bến, từ nay về sau ngao du thế giới ngoài biển.”

Tiểu Hoàng Thượng lấp bắp:

“Trên di chiếu..... không phải viết như vậy a.....”

Trưởng Tôn Lệ khóe miệng gợi lên, nhìn thẳng hắn. “Đúng vậy, phụ hoàng của người, ngay từ đầu đã không định đem biển cho ta. Hẳn muốn ta trả giá năm đó đã chăm sóc Bàng Hà, muốn ta thấy được Bàng Hà lại không chiếm được nàng.”

Không phải “tiên đế”, cũng không phải “hoàng huynh”, mà là “phụ hoàng của người”..... Tiểu Hoàng Thượng cúi đầu nhìn di chiếu, hai tay có chút run run. “Có lẽ..... Phụ hoàng..... Chính là thực thích Bàng Hà.....”

Trưởng Tôn Lệ sắc mặt giận dữ, vỗ mạnh một cái trên bình phong.

“Thích Bàng Hà? Thích đến muốn ở sau khi người đại hôn, đem Bàng Hà vào cung làm thái giám, đem Bàng Hà vào tự làm ni cô?” Thanh âm nhưng lại cực kỳ trầm trọng.

Tiểu Hoàng Thượng không biết tức giận ai, lông mi dài nhỏ có chút ẩm ướt, hắn cắn răng nói:

“Bàng Hà năm nếu vào cung..... không phải đã không rơi vào kết cục này sao?”

Trưởng Tôn Lệ nhìn hắn.

Tiểu Hoàng Thượng ánh mắt nhìn sang một bên, trong lòng biết Bàng Hà nếu thực vào cung, có lẽ hẳn căn bản sẽ không nhận biết tiểu quốc cữu xấu lắm này, bởi vì vào năm phụ hoàng tạ thế kia, Bàng Hà sao? Hồn về Tây Thiên.

“Hoàng thúc..... Vì sao năm nay mới đến tìm di chiếu?”

Trưởng Tôn Lệ thần nhiên tự giễu nói:

“Đúng vậy, vì sao thăng đến năm nay mới đến tìm chứ?”

Bởi vì, quân vô hí ngôn sao? Tiểu Hoàng Thượng có thể hiểu được. Bởi vì, Cung thân vương tượng trưng cho sức mạnh của Thiên triều, năm đó nếu hấn rồi đi, khác gì để Thiên triều nghiêng một nửa, tiểu oa nhi bốn tuổi sao có thể làm cả triều văn võ tin phục?

Chỉ sợ phụ hoàng sớm hiểu được một tờ di chiếu giữ không được hoàng thúc, thuận tiện lời dụng ý thức trách nhiệm của người trong hoàng tộc đối với Thiên triều, làm cho hấn vì Thiên triều bán mạng, phụ tá ra một hiền quân.

Cố tình phụ hoàng lại sợ hãi hấn đoạt quyền, lại lấy biển cùng Bàng Hà hai cái ra làm mồi nhử, đợi đến khi hoàng thúc giao trả lại hấn toàn bộ quyền lực, lại hạ đòn sát thủ, hủy đi người phụ hoàng từng không chiếm được.

Đây là phụ hoàng của hấn sao?

Tiểu hoàng đế thất thần nói:

“Năm đó, phụ hoàng từng triệu hoàng thúc cùng nhiếp chính hoàng thúc vào cung, chẳng lẽ, ngay cả nhiếp chính hoàng thúc cũng.....” Không chờ Trương Tôn Lệ trả lời, xem thần sắc Trương Tôn Lệ, tiểu hoàng đế đã biết đáp án.

Hấn lại cúi đầu tiếp tục đọc di chiếu:

“Bàng Hà..... Diên loan đảo phượng, giả mạo quốc cữu, vào triều làm quan..... Phẩm tính bất hảo, dâm loạn triều đình..... Niệm tình cha là thiên hạ thánh nho..... Bàng Hà chọn ngày vĩnh biệt bạn thanh danh không thể gặp người..... Nếu vẫn không biết phải trái mà kháng chỉ, khi Bàng Hà được hai mươi tuổi, giao cho Thái Hậu phân phó làm thái giám trong cung.....” Làm thái giám trong cung..... Mẫu hậu tuyệt không thích Bàng Hà a, sẽ xử như thế nào, sẽ phân phó cho ai, trong lòng hấn đều dự tính được. Thậm chí, phụ hoàng đã biết Bàng Hà bất hảo, tất nhiên sẽ kháng chỉ..... Chẳng lẽ không chiếm được, liền nhất định phải hủy nàng sao?

Phụ hoàng của hấn..... Phụ hoàng của hấn..... Tiểu hoàng đế nhẹ giọng hỏi:

“Hoàng thúc..... Trẫm tuy nhỏ, nhưng là biết nữ tử thanh xuân hữu hạn, vì sao Bàng Hà nguyện ý chờ người vài năm nay?”

Ngay tại lúc tiểu hoàng đế nghĩ Trương Tôn Lệ không muốn trả lời, hấn nghe thấy một câu:

“Tự nhiên là nàng sung ta.”

Bàng Hà sung hoàng thúc? Tiểu hoàng đế thiếu chút nữa trợn tròn mắt. Thấy thế nào, đều là hoàng thúc sung Bàng Hà đi?

“Kia.....” Tiểu Hoàng Thượng thấp giọng hỏi: “Hoàng thúc người tính làm như thế nào?”

Trương Tôn Lệ giờ lên mi, ánh mắt lược tinh, ý vị thâm trường hỏi ngược lại:

“Hoàng Thượng hiện tại đã biết hết thấy, lại tính làm như thế nào?”

Đau quá đau quá đau quá a.....

Bàng Hà vuốt hai bên tai, mặt trên máu chảy đầm đìa a..... Nàng sau khi sinh, cha đem nàng làm nam hài nuôi lớn, chưa bao giờ muốn nàng xỏ lỗ tai, thậm chí, cha hy vọng kiếp sau nàng cũng làm nam hài, thân thể sẽ không yếu như vậy nữa.

Hiện tại tốt rồi, vành tai nặng trĩu, vòng tai kim loại lờ lờ tỏa sáng. Bình thường nàng xem tiểu thư, nữ tử mang vòng tai, chỉ cảm thấy thật thích hợp. Cô nương ở Thiên triều nhỏ nhắn, thân thể mềm mại doanh doanh nhược nhược, làm người ta muốn ôm một cái lại thân một cái, nàng không giống vậy, nàng vóc người cao a, mang loại trang sức nữ tính này, quả nhiên chẳng ra cái gì cả.....

Nàng thăm than một tiếng. Lời nói của Triệu Tử Minh, quả nhiên nẩy mầm trong lòng nàng.

Qua mỗi canh giờ, nàng liền đi vòng Ninh An cung một lần. Tối như mực, lại im ắng, nói không sợ là gát người, nhưng..... nếu thật sự là Ninh An cung, vô luận như thế nào, nàng là nhất định phải tới.

Nàng không cầm theo đèn lồng, sợ làm sợ quỷ, chỉ có thể dựa vào ánh sao, đảo mắt nhìn bốn phía.

Bỗng dưng, nàng mắt phượng nheo lại, phát hiện trong bụi hoa có một đạo bóng dáng.

Bóng dáng này không giống bóng hoa cỏ, ngược lại rất giống bóng người..... Ngắn ngủn nho nhỏ..... Đỉnh đầu có hai lọn* bay bay, nàng âm thầm kinh ngạc, quỷ này như thế nào lại giống một cây nhân sâm còn nhỏ vậy? (nguyên văn là “tu”, tức là “sợi râu” a)

Nàng tay chân thật nhanh, một tay lôi kéo váy, một phen đẩy ra bụi hoa, hô to:

“Bắt được người! Nhanh đi thăng thiên đi, không cần ở lại chỗ này..... Hoàng Thượng?”

Tiểu hoàng đế lẳng lẳng nhìn nàng, nhất thời không nói được gì.

Nàng cùng hắn mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng thử hỏi:

“Cháu ngoại trai?” Có bị ma nhập thì nói mau! Ta chạy trốn chết trước!

“..... Cậu..... Người đánh đầu ta làm cái gì?” Tiểu hoàng đế tức giận nói.

“Cậu lo lắng cho cháu, thiên kinh địa nghĩa, ta còn sợ người bị ma nhập đầu!” Bàn Hà túm lấy hai tua trên nón của tiểu Hoàng đế..... Thầm mắng nhân dọa đến hù chết người, nhân sâm tinh còn nhỏ đầu? Khư.

Tiểu hoàng đế liếc nàng một cái, lại nhìn sang một bên, nãi thanh nói:

“Thật sự là..... Mắt mặt xấu hổ, mặc, mặc thành như vậy..... Ngày thường cao như thế, thật sự là khó coi.....”

Bàn Hà trầm mặc.

“Tay người..... tay lại dài như vậy, không giống tay một cô nương trưởng thành, người phần thực..... Thật sự là chẳng ra cái gì cả..... Đem váy buông!” Nói xong, thế nhưng mặt đỏ. May mắn trong đêm, bóng tối gắn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của hắn, nhìn không phân biệt được, bằng không liền thật sự mất mặt.

“..... Cháu ngoại trai, thật sự rất xấu?”

“Đi.....” Tiểu hoàng đế ngẩn ngơ, nhìn về phía nàng một đôi mắt to khiêm tốn thỉnh giáo. Ngập nước trong suốt, bên trong lộ ra ý tứ “Làm ơn cho chút an ủi, không cần nói thật”, cùng mẫu hậu hoàn toàn bất đồng, mẫu hậu luôn cao cao tại thượng.....

Hắn phốc xích một tiếng, bật cười. “Này thôi..... Cậu tướng mạo mặc dù hảo, nam nữ giai nghi, đáng tiếc vóc người cao, tay chân dài..... Thật sự không thể nhìn, may mắn người không phải nữ tử, nếu không, trong Thiên triều, cũng không có người dám tới cửa cầu thân.” Không biết vì sao, trong lòng có chút vui vẻ.

Bàn Hà khước miệng co rúm, hừ thanh nói:

“Hoàng Thượng còn chưa có đại hôn, đến hậu cung này làm cái gì? Theo quy củ Thiên triều, hậu cung không có phi tần, Hoàng Thượng là không thể tùy ý vào.”

Tiểu hoàng đế khụ một tiếng. “Trẫm có thể không tới sao? Người là loại người nào? Bất quá chính là tiểu quốc cữu chỉ biết ăn mà thôi, Thái Hậu khó xử người, muốn người đến tìm hiểu xem quỷ là giả hay thật..... Ai, trẫm còn có thể không đến sao?” Một câu cuối cùng, mang theo bất đắc dĩ.

Bàn Hà nhếch miệng cười hai tiếng:

“Người là Hoàng Thượng, người vừa xuất hiện, quỷ cũng không dám xuất hiện.”

“Có thể đi theo tiên đế xuống mộ, là phúc khí các nàng đã tu luyện cả đời, để các nàng tiếp tục hầu hạ tiên đế, ân sủng này không phải mỗi người đều có, lại vẫn dám ở hậu cung tác loạn.....” Tiểu Hoàng Thượng trong lòng không quá thoải mái, thậm chí thấy phi tần này nọ không thể mong đợi. Cũng có thể là do phụ hoàng vậy mà muốn Bàn Hà xuất gia làm ni, lại lừa hoàng thúc, quân vô hí ngôn, phụ hoàng như vậy làm hắn ẩn ẩn có chút thất vọng lại không dám suy ngẫm.

Hắn giương mắt nhìn Bàn Hà im lặng, ôn nhu nói:

“Cậu, nếu người muốn, ta có thể cam đoan tương lai chờ sau khi người chết đi, đem vài cung nữ thái giám, hoặc là người thích nha hoàn nô tài nào trong Bàng phủ, ta để bọn họ chôn cùng, cứ như vậy, người cũng sẽ không tịch mịch.”

“Trăm ngàn không cần!” Bàng Hà vội vàng nói: “Ta còn không muốn sau khi chết bị những người đó đuổi giết, phúc khí đó người tự mình hưởng thụ đi, ta không chịu nổi! Đại ân của cháu ngoại trai, cậu cảm tạ vô cùng!”

Tiểu hoàng đế liếc nàng một cái, kiên trì bồi nàng tuần Ninh An cung, nói:

“Ta nghe người ta nói, cậu khi còn nhỏ ốm yếu, rất sợ chết.”

“Đúng vậy,” Bàng Hà chân tay nhanh nhẹn, ở trên cánh tay chụp lấy một con sâu. “Hiện tại ta vẫn còn rất sợ, bất quá, ta sợ cũng là sau khi chết sẽ không còn được gặp lại người muốn gặp.”

“Vậy đem người người muốn gặp dẫn đi cùng, không phải rất tốt sao?”

Bàng Hà trừng mắt nhìn một cái. “Sanh nhi, ta mang người đi xuống, như thế nào?”

Lớn mật, dám muốn trăm chết! Lời này vừa đến đầu lưỡi, tiểu hoàng đế cũng không biết là nên mắng ra, hay là nên cảm tạ Bàng Hà coi trọng..... Muốn hẳn chết, đây là coi trọng sao?

“Hắc hắc, người là hoàng đế thôi, tự nhiên sẽ không có đạo lý chôn cùng người khác, cho chút tưởng niệm là tốt rồi, cho chút tưởng niệm là tốt rồi.”

Tiểu hoàng đế trầm mặc một trận, lại nói:

“Cậu, người từng nói qua về sau, người là muốn rời bên làm hải tặc?”

“Đúng vậy!”

“Cùng hoàng thúc đi?”

Bàng Hà chậm rãi quay đầu nhìn về phía hắn, nghênh đón ánh mắt tiểu hoàng đế.

“..... Đúng vậy.” Nàng thực vô tội nói.

Tiểu hoàng đế vừa tức vừa buồn cười:

“Người cùng hoàng thúc có ái muội, ta đã sớm đã nhìn ra, người như vậy thẹn thùng làm cái gì? Thiên triều không khỏi nam phong.” Cố ý lại hỏi một câu: “Người..... Như thế nào còn không cùng hoàng thúc đi sớm vài năm? Nếu..... vì vùng biển, ta có thể nghĩ biện pháp ban cho hoàng thúc.” Ban cho vùng biển cùng hải đồ, dân gian tuyệt đối không sẽ có bản đồ chi tiết như thế. (đoạn này k hiểu lắm)

“Này thôi.....” Nàng lại đánh chết con sâu. “Ít nhất chờ sau khi người đại hôn.....”

“Chờ ta đại hôn?”

“Đúng vậy, người là ta từ nhỏ nhìn đến lớn, đương nhiên hy vọng chờ sau khi người thành niên lại rời đi, ít nhất, có Cung thân vương ở đây, ân..... sẽ không có người trơ trên giành quyền lực.....” Nàng cố ý ám chỉ.

Tiểu hoàng đế ngẩn ra. Đây là chỉ nhiếp chính hoàng thúc cùng mẫu hậu sao? Hắn không thấy nhiếp chính Hoàng thúc có ý định này, tuy rằng nhiếp chính hoàng thúc cũng chưa hoàn toàn giao trả quyền lực cho hắn.....

Bàng Hà ngồi xổm trước mặt hắn, cười loạn mắt, nói:

“Cha ta là Thiên triều thánh nho, đã đi qua mỗi một tấc đất ở Thiên triều, thân là Bàng Hà con hắn, ít nhất cũng tận mắt gặp một thế hệ minh quân được sinh ra mới tốt đi.”

“..... Trăm sẽ là minh quân sao?” Tiểu hoàng đế nhẹ giọng hỏi.

“Đây là tự nhiên. Hoàng Thượng cũng không nhìn xem bên cạnh người có bao nhiêu trung thần, tỷ như Bàng Hà.....”

Tiểu Hoàng Thượng phù một tiếng vừa cười.

“Hoàng Thượng này cười thật đáng yêu a, thật muốn véo a.....” Kỳ thật nàng càng muốn véo mặt sư phụ, hiện tại chỉ có thể tưởng tượng.

Tiểu hoàng đế hé miệng, nhìn nàng, nói:

“Trước đây, ngươi luôn trộm véo ta, cũng không thấy ngươi hỏi qua trẫm a.” Thấy nàng cả kinh, hấn lại vui vẻ : “Trẫm trí nhớ tốt, ngươi đối trẫm phá hư, trẫm đều nhớ rõ rành mạch.”

“Hiện tại Hoàng Thượng lớn, ta nếu muốn tiếp tục véo, ngươi muốn báo thù, ta có thể không chịu được.”

Tiểu hoàng đế lại trừng nàng, tạm dừng trong chốc lát, miệng thực bắt đắc dĩ nhưng sắc mặt đã có điểm cao hứng nói:

“Trẫm chuẩn ngươi véo, bắt đầu từ ngày mai trẫm liền thật sự trưởng thành, không cho phép lại véo.”

Nàng phát ra tiếng cười quái dị, thực không khách khí véo hai gò má phình ra của hấn.

Tiểu hoàng đế ăn đau, tức giận hồi báo, đem gương mặt đẹp của nàng véo sang hai bên, biến thành một mặt dài. Đây là nữ nhân sao? Dùng sức như vậy! Không lo hấn là Hoàng Thượng a!

Nàng dữ tợn kêu lên: “Sanh nhi tàn nhẫn quá.....”

“Cửu cửu, ngày mai ngẫu nhiên còn muốn thượng thảo.....” Đau quá đau quá, này thói cậu thật đúng là không lưu tình, đem hấn làm tiểu hài tử mà véo..... mà đau..... Phụ hoàng, một người sắc đẹp thật sự đối ngài rất trọng yếu sao? Ta là không phải cũng thành quân cờ để ngài hủy diệt Bàng Hà? Ngài vốn không có lo lắng đến lập trường của ta sao?

Bàng Hà dù phá hư, cũng là đứa nhỏ duy nhất trên đời của thiên hạ thánh nho, cho nên ngài không dám đem nàng thành thái giám, làm cho lưng mang tiếng bị người trong thiên hạ nhục mạ, lại muốn nhi thần xuống tay, ngài không lo lắng thiên hạ nhân đối nhi thần sẽ có cái nhìn như thế nào sao?

Nếu Bàng Hà không có sắc đẹp khuynh đảo thiên hạ, có phải ngay từ đầu có thể cùng hoàng thúc đi xa hải ngoại hay không? Đối hấn mà nói, cho dù Bàng Hà chính là mạo sắc bình thường, hấn cũng vẫn là thích người cậu duy nhất trong cung có thể cùng hấn tán gẫu này a!

“Ngươi buông tay trước.....” Tiểu hoàng đế rốt cục nhịn không được, đỏ mắt.

“Ngươi ban thưởng ta kim bài miễn tử trước đi rồi ta sẽ buông.....” Hay nói giỡn, nàng không cần thận dùng lực quá nặng, hại Hoàng Thượng ra nước mắt, nàng đương nhiên tự bảo vệ trước a! Nàng gây rối cũng có giới hạn nhất định được không?

“..... Bàng Hà buông tay.....” Hấn rơi nước mắt.

“..... Ban thưởng kim bài miễn tử trước.....” Nàng cũng rơi nước mắt.

“.....”

Dứt nợ r‘ *tung bông*. Bậy h đi ngủ ‘___’ ...

Chỉ có loại người thân phận cửu ngũ chí tôn như tiểu Hoàng Thượng này, mới dám ở nơi có chuyện ma quái ngủ đi?

Bàng Hà ngáp một cái, quay đầu nhìn thân ảnh nhỏ màu vàng nằm ở tháp thượng. Rõ ràng cùng chỉ là một đứa nhỏ thôi, sang năm sẽ thành thân có phải quá sớm hay không?

Lại nói tiếp, sư phụ nếu mười hai tuổi thành thân..... Nàng trong đầu chỉ còn bốn chữ..... Đền cạn dầu tắt a!

Nàng ngẩng đầu nhìn xem trăng rằm, xoa xoa thắt lưng lưng lười biếng. Không phải trong sách đều viết, khi quý xuất hiện, vạn vật đều tránh xa sao? Như thế nào còn có sâu? Nàng lại đánh trúng một con sâu trên cánh tay.

Cơ bắp này..... Nàng nhớ rõ sư phụ cũng có, chính là so với của nàng đẹp mặt rắn chắc hơn..... Nhưng nữ nhân Thiên triều không nên có a! Nàng chưa bao giờ nghĩ tới loại vấn đề này, nhưng là để nàng thấy trong mắt Thái Hậu có chân chờ, bởi vì cánh tay nàng có cơ bắp nhỏ..... Bộ ngực thực phẳng, chân rất dài..... Nàng có chút tổn thương nha.

Nàng sờ sờ cái mũi, hạ quyết tâm ở trước mặt sư phụ, cả đời lấy nam trang gặp người đi.

Nàng chuẩn bị lại tuần quanh Ninh An cung một lần nữa.

Có cung nữ ngay dưới ánh trăng nhìn thấy quý, hơn nữa không chỉ một người, phi tần trong Ninh An cung cũng đúng là có trong danh sách tuần tảo, đêm nay nếu không gặp quý chứng thật một chút, có phải sau này cứ cách nửa tháng đều phải đến hay không a?

Hay đây là Thái Hậu giở trò quý?

Ý niệm này vừa mới lóe lên trong đầu, khóe mắt nàng nhìn đến một bóng đen, tâm nhảy lên một cái, phát hiện bóng đen kia nhưng lại đang đến gần nàng.

Nàng đứng lúc nghiêng đầu.

Không phải quý! Là người!

Cùng lúc nàng nghĩ như vậy, đột nhiên phát hiện tay của hắc y nhân kia lại vọt đến, mục tiêu là nàng..... Nàng sửng sốt, tức thời lấy cánh tay chắn lại. Tưởng nàng là phế vật sao? Nàng trong lòng tức giận, liên tục ra chiêu áp sát đối phương, võ công của nàng cũng không phải học suông.

Hắc y nhân liên tục ngăn chặn mấy chiêu, mục tiêu vẫn là ngực cùng dưới váy của nàng, trong cung có dâm ma sao? Sau lưng có lực phong, nàng run lên, tóc dài phát lên mặt hắc y nhân thứ nhất, chợt quay người ra ngăn trở cánh tay của hắc y nhân thứ hai.

Tê một tiếng, bạc da trên cánh tay bị nắm lại. Nàng không để ý, chân phải dưới váy đá mạnh vào đối phương, nàng nghĩ rõ ràng là nam nhân, đụng đến chỗ kia..... (ơ, *mặt ngu* chỗ kia là chỗ nào ??)

Thái giám?

“Công công, người cũng dám chọc Bàng Hà ta?” Nàng cao giọng thử nói.

Quả nhiên, trong mắt đối phương xuất hiện dị quang, khóe mắt có nếp nhăn, rõ ràng là lão thái giám ở trong cung đã lâu. Là người của ai?

Hai gã hắc y nhân vẫn chưa dừng lại thế công, ngược lại tăng thêm đòn sát thủ. Muốn giết, không phải nàng, mà là muốn hủy quần áo của nàng để xác định đi –

Lão thái giám xẹt qua trước ngực, năm ngón tay cơ hồ muốn xé rách vạt áo của nàng, nàng tức giận muốn giết người. Hai tay dù sao cũng chống không lại bốn tay, nàng cuối cùng tung ra hết các chiêu thức, mạo hiểm vấy bị rách một góc nguy hiểm, cứng rắn muốn xốc lên khăn che mặt của người nọ, người phía sau, nhưng lại tặng nàng một cước, nàng cước bộ từ trước đến giờ học không tốt, lại đạp lên làn váy rủ xuống đất, trọng tâm không ổn định, ngã về phía trước.

Nàng cực lực muốn đứng bật dậy, nào biết người bịt mặt phía trước một quả tử lại đây*, phần eo bị đau nhưng may mắn nàng bế khí đứng lúc. (chỗ này là tung cái gì tới a, ta nghĩ phải là bột phấn gì thì mới bế khí chứ ồ.Ồ)

Nàng vừa ngã xuống, cảm thấy người sau lưng lại cầm lấy vòng tai của nàng, hiển nhiên muốn dùng sức giật xuống.

Nàng thầm kêu không ổn. Vòng tay này nặng a, đem vành tai nàng giật luôn xuống cũng không ngoài ý muốn..... Đột nhiên, nàng nhìn thấy một cánh tay nam nhân xuất hiện trong phạm vi ánh mắt của nàng.

Tay nam nhân kia, một phen chế trụ cổ tay định giật vòng tai của nàng.

Lập tức, nàng ngã đập mặt xuống đất.

Ca một tiếng, có người xương cốt nát.

Thét lớn một tiếng, có người trên mặt đau nhức kêu gào.

Sư phụ, người tình nguyện cứu lỗi tai ta cũng không nguyện đỡ ta một cái. Nàng đầy mặt đều là bụi đất, quay đầu lại, đầu tiên thấy hai lão thái giám đã té trên mặt đất, mà đứng ở đầu kia là một thân y phục thái giám

“Cung.....” Lão thái giám nhận ra người vừa đến.

Trưởng Tôn Lệ thản nhiên nói:

“Thích khách to gan, dám mưu sát Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đang ở trong Ninh An cung đây.”

Lão thái giám ngẩn ngơ.

“Ta nghĩ muốn nhìn bộ dáng của người là như thế nào, lại có can đảm ám sát Hoàng Thượng?” Nói xong, làm bộ muốn xốc khăn che mặt của lão thái giám lên.

“Cẩn thận!” Bàng Hà kêu lên.

Lão thái giám kia động tác thật mau, một phen bắn ra ám khí, lập tức nâng lên đồng bọn đã bị gãy xương, phi tường mà ra.

Một phen ám khí kia, toàn bộ đánh trúng Trưởng Tôn Lệ.

“Sư phụ.....” Nàng ngậy ra như phỗng.

Chương 9.1 dài quá a. Bạn tính cắt ra làm 2 ... nếu làm kịp thì post cả 2, k thì phần sau mai post luôn.

9. Chương 9

Trưởng Tôn Lệ liền đứng tại chỗ, mặc kệ bụi đất bay đầy trời, thẳng đến khi tro bụi tan hết, hần mới phải phủi y bào, đem “ám khí” trên y phục thái giám toàn bộ phủi sạch sẽ .

Bàng Hà từng bước từng bước đi tới, giúp hần lau bụi đất trên khuôn mặt tuần tú, mới nói:

“Sư phụ, người tại sao không tránh?”

“Ta nếu tránh, bọn họ trốn như thế nào?”

Nàng sững sốt.

Trưởng Tôn Lệ kéo tay nàng xuống, liếc nhìn nàng một cái, rồi sau đó dừng ở áo hơi bị rách trước ngực nàng, lại bất động thanh sắc dời đi, tiếp tục nói:

“Nếu là thích khách thì tốt rồi, nhưng bọn hần lại là thái giám, ngày mai phát hiện chuyện này, Thái Hậu còn có thể ngồi yên sao?”

“Nhưng là hậu cung không thể có nam nhân, hần nhận ra người là.....”

“Ta là thái giám bên người hoàng thượng, Hoàng Thượng một mực chắc chắn thì sao?”

Nàng nghe vậy, ha ha cười:

“Sư phụ là thái giám, ta là nữ nhân, đêm nay thật sự là tất cả đều điên đảo.”

Hần bình tĩnh nhìn nàng.

“Ách.....” Bàng Hà sững sờ, ấp a ấp úng: “Ta là nữ nhân thực, sư phụ là thái giám giả, là giả, không phải thật sự.”

Đồng tử mắt đen đang nhìn nàng, cũng chậm rãi dời qua trang phục cung nữ.

“Khụ khụ.” Bàng Hà che miệng ho nhẹ, nhân cơ hội lau đi bùn cát trên mặt, sau đó khoanh tay ở phía sau.

“..... Cần Chi?” Trưởng Tôn Lệ mở miệng.

“Ân?” Nàng khản trương hề hề.

“Người..... cong chân làm cái gì?”

Nhất thời, nàng mặt đỏ bừng, lập tức đứng thẳng. Nàng sợ cao a, không được sao? Mặc nữ trang, luôn có chút cao đó thôi! Sư phụ không phải nữ tử, muốn cao bao nhiêu cũng được, sao có thể hiểu được tình cảnh của nàng chứ!

Trưởng Tôn Lệ kéo qua cánh tay của nàng, Bàng Hà nguyên tưởng rằng sư phụ muốn cùng nàng so tay dài, trong lòng không cam tâm tình nguyện, lại phát hiện hẳn chính là nhìn đầu tay trên tay trắng của nàng.

Nhìn cái gì cũng được, chính là không nên nhìn cẳng tay có cơ bắp của nàng. Nàng lại khụ một tiếng, làm bộ có chút lạnh rút tay về, lại lặng lẽ giấu ra sau lưng, ra vẻ không để ý nói:

“Sư phụ yên tâm, chính là vết trầy nhỏ thôi, ta không nghĩ là thái giám trong cung, đoán là người bên cạnh Thái Hậu, ánh mắt kia ta đã thấy qua.....” Ở chỗ Thái phi, ngẫu nhiên có gặp Thái Hậu vài lần, bên người quả thật có một lão thái giám.

“Đây có chỗ nào bị thương?”

“Cũng không có.....” Cùng lắm là ngã rất thảm mà thôi. Nàng theo ánh mắt của hắn, nhìn đến áo có chút bị xé rách của nàng, kê kê cười: “Sư phụ an tâm, không có việc gì không có việc gì..... Đây là..... vài độn mà thôi, không đụng tới không đụng tới.....” Chụp như thế nào cũng không tới, chính là cảm thấy có chút mất mặt mà thôi. (ý bạn BH là nhỏ quá nên chụp k dính a =))

“Thật không?”

“Vâng, vâng.” Nàng rốt cục nhìn không được, thấp giọng hỏi nói: “Sư phụ..... Người ở trong cung thông thường nhìn thấy cung nữ, người có cảm thấy điều gì khác thường hay không?”

“Khác thường? Ta sinh ra ở trong cung, bên người đều là cung nữ, sẽ có cái gì khác thường?” Trưởng Tôn Lệ nói.

“Kia..... Ta với những cung nữ người đã thấy, cảm giác như thế nào?” Có thể rất quái lạ? Có thể rất kém cỏi hay không? Trọng yếu nhất là, sư phụ, người cảm thấy ta mặc nữ trang như thế nào?

Mắt đen nhánh kia, thế nhưng mở to ra. Hắn hỏi ngược lại:

“Cần Chi, người nói ta một thân thái giám này so với những công công người thấy có gì khác nhau?”

“Tất nhiên là khác nhau rất lớn. Sư phụ người tài mạo xuất chúng, khí chất sáng trong, ôn nhã cao quý, cho dù một thân thái giám, cũng là nhân trung long phượng, mặc cho ai cũng nhìn ra được người căn bản không bị*.....” Nhận được một cái liếc mắt, nàng lập tức sửa miệng: “Mặc cho ai cũng nhìn ra được người căn bản không phải thái giám.” (chỗ này nguyên văn là “hoạn” tức là “bị ... cắt” =.)

Nàng chờ đợi, đợi không được nhận xét của sư phụ đối với nàng mặc nữ trang, nhìn hắn đi lên phía trước, nàng bĩu môi, chậm rãi bước đuổi theo.

“Sư phụ, người nói nơi này là thật sự có quỷ sao..... Có thể là Thái Hậu hạ bẫy hay không?”

“Thái Hậu còn không dám lấy việc quỷ thần đến tác quái, nàng chính là thừa cơ hội này, để công công bên người đến xác nhận giới tính thật của người mà thôi.”

“Đến xác nhận..... Hừ, ta thấy hai tên hoạn quan này không chỉ xác nhận, rõ ràng là dâm ma, quả muốn xé quần áo ta, sờ loạn cả lên.....” Vừa nghĩ đến liền tức giận, hơn nữa hai lão nhân kia, không phải muốn bắt trước ngực, chính là muốn xé váy nàng xác định nàng là nam hay nữ, xuống tay thật sự rất ngoan độc.

Nàng trộm ngẩng Trưởng Tôn Lệ bên cạnh, thấy vòng tai chính mình chớp lên một cái. Sư phụ, người rốt cuộc là cảm thấy ta mặc nữ trang rất khó coi, hay là có chút tâm động chứ?

Nàng lại nhìn đến cánh tay lộ ra ngoài của mình, vội vàng kéo tóc đen thật dài qua che trước ngực. Nàng tuy biết chính mình ngày thường tốt, nhưng phần thành nữ nhi vẫn là lần đầu tiên, sư phụ lại không có cảm giác kinh diễm, có thể thấy được thân thể của nàng cao như vậy thật sự là hồng bét!

Nàng sóng mắt lưu chuyển, thừa dịp hai người cùng đi, ngón tay ngẫu nhiên có đụng chạm, nhân cơ hội bắt lấy tay sư phụ.

Xem, nàng đúng là thân cao tay dài, nhưng nàng cùng sư phụ thực thích hợp a, không cần cố ý nhón người lên, cũng có thể dắt tay, này không phải tốt lắm sao?

Thí nghiệm xong, nàng lặng lẽ rút tay về, nào biết sư phụ đáp lại, tay nàng bị nắm gắt gao.

Bàn tay ấm áp, làm nàng tứ chi bắt giác cũng ấm lên. Nàng quay mặt qua một bên, che miệng xèo xèo cười. Sư phụ quả nhiên thấy nàng lửa đến lửa đi, sợ nàng cảm lạnh đi.

Trước hoa dưới trăng, tuy là quỷ ảnh lay động, nhưng là không làm mất đi cảnh đẹp này, nàng thở dài:

“Đáng tiếc bao nhiêu nữ tử đang trong tuổi thanh xuân, lại cùng tiên đế cột vào một chỗ.” Nghe nói năm đó còn có quý nhân mới vừa vào cung không đến ba tháng, liền bị bắt đi như vậy.

“Người không phải nói, thở dài một hơi giảm thọ mười năm sao? Người thán cái gì?” Thanh âm, ở ban đêm như gió trong, thoải mái làm cho người ta an tâm.

“Tuổi lớn lên, mới phát hiện, bản thân đã thở dài thật sự nhiều lắm.” Nàng thẳng thắn nói. “Hôm nay ta gặp Hoàng Thượng đến đây, liền cảm thấy khác thường. Cháu ngoại trai của ta là thực đáng yêu, cá tính tuyệt không giống tiên đế, cũng không quan tâm phong tục lễ giáo, hần thể nhưng vi phạm tổ chế, vụng trộm đến hậu cung, có thể thấy được nhất định có vấn đề.....” Dừng một chút, nàng nhẹ giọng hỏi: “Sư phụ, vì sao Thái Hậu chắc chắn ta là thân nữ nhi?” Nàng tự nhận bình thường giống một nam hài, kinh sư cũng cho rằng nàng là tiểu quốc cửu bối đồng, vì sao Thái Hậu ngẫu nhiên mới chạm mặt lại nhận định như vậy?

Trưởng Tôn Lệ không đáp.

Nàng lại thở dài:

“Là tiên đế nói, đúng không? Ta cảm thấy kỳ quái, ta rốt cuộc là chỗ nào làm cho tiên đế nhớ mãi không quên?”

Trưởng Tôn Lệ dừng lại cước bộ, nhìn về phía nàng, ôn thanh nói:

“Có nam nhân càng không chiếm được càng ngoan cố. Nếu cho hần cùng người ở chung hai ngày, sợ cũng hù chết hần.”

Nàng trừng mắt hần, tức giận nói:

“Ai muốn cùng hần ở chung hai ngày? Thực ác tâm!”

“Lời này đừng nói trước mặt hoàng thượng.”

Bàng Hà nhếch miệng, lại nói:

“Này thật sự là nhàm chán.” Mắt phượng vi đỏ.

Thái Hậu sẽ không vô cớ thử nàng, này sau lưng nhất định có mục đích khác. Là muốn áp nàng vào đại lao, hay là phán tử tội?

Chẳng lẽ, nàng theo đuổi cuộc sống mong muốn, đi lựa chọn người mình yêu nhất vậy cũng không được sao? Thái Hậu có ý định muốn làm rõ chuyện này, trừ phi nàng vô pháp vô thiên đến mưu hại Thái Hậu, nếu không nàng nghĩ, nguyện vọng sang năm cùng sư phụ rời bến sợ là không thể trở thành sự thật.

Khi còn nhỏ, tất sẽ lo lắng đi hỏi sư phụ, nàng có phải sẽ không được làm tiểu sư nương hay không?

Hiện tại, nàng sẽ không hỏi.

Mới trước đây, tổng cảm thấy, phải giống như cha mẹ, quan thượng kia vợ chồng tên mới có thể giống cha mẹ như vậy cả đời không rời không khí, hiện tại lại cảm thấy, vài năm nay cùng sư phụ ở cách vách Bàng phủ kia, đã muốn đủ tốt.

Hướng chi..... Nếu ngày nào đó thật sự thực bất hạnh bị phán tử tội, nàng cũng không sợ, nàng nguyện ý đi tin tưởng búp bê có thể truyền sự tưởng niệm của quốc gia nọ, chờ nàng sau khi sang thế giới kia sẽ tràn đầy tưởng niệm của sư phụ..... Thật sự, nghĩ đến như vậy, cũng không sợ hãi nữa.

“Người suy nghĩ cái gì?” Trưởng Tôn Lệ thanh âm mềm mại như tơ.

“Ta suy nghĩ a.....” Nàng cười loạn mắt, trong đôi mắt cất giấu thu thủy (thu thủy: nước mùa thu) trong suốt. “Sư phụ, ta tuy rất tùy hứng, nhưng ở trước mặt người, giống như là thấy khắc tinh, không dám dính vào.”

“Là như vậy sao?” Hấn ôn nhu nhìn nàng.

Không biết gió nhẹ từ chỗ nào thổi tới, phất qua khuôn mặt hai người, làm cho tóc đen như đêm của nàng bay lên, vai cùng cánh tay tuyết trắng, nhiễm ánh trắng màu bạc, ánh trắng trong trẻo mà lạnh lùng hạ xuống trên lệ sắc luôn mang chút quật cường của nàng.

Hấn vươn tay, đặt bên má nàng nhưng cũng không chạm vào.

“Người còn đang suy nghĩ cái gì?”

Nàng không nhúc nhích, khàn khàn cười nói:

“Ta còn suy nghĩ a..... Sư phụ bình thường ổn trọng, đối ta như sư như cha, người có thể..... nói một câu, ách..... có thể làm cho Cần Chi hiểu được rất nhiều điều..... Như vậy, khụ, ta, ta thực yêu người a.....” Thừa dịp này vụng trộm chen tâm ý chính mình vào. (đoạn này bạn chém hơi bị nhiều =.=)

Lệ dung phiếm hồng, mi mắt cũng là ẩm ướt ngượng ngùng.

Lòng bàn tay ấm áp xoa lên gương mặt dưới trăng, lại nhẹ nhàng chạm vào vòng tai của nàng. Trương Tôn Lệ ôn thanh nói:

“Trang sức này, người mang rất thích hợp, thật đẹp.”

“.....” Sư phụ, người rốt cuộc là nói trang sức đẹp, hay là ta đẹp? Nói được không có cảm xúc như vậy! Nàng có chút sần sùi, lại thấy Trương Tôn Lệ cúi đầu xuống.

Nàng tâm nhảy dựng.

Muốn hôn?

Cũng tốt, từ nhỏ đến lớn hôn qua vài lần, một lần là năm mười hai tuổi khi nàng bệnh nặng, một lần là trong thiện phòng tràn ngập búp bê ở Thiên Vân tự, nàng sợ muốn chết, hai lần đều là bị hôn trong tình huống không thích hợp, nói muốn hảo hảo nhắm nháp là khả năng không lớn.

Lúc này đây nhất định phải thấy rõ ràng vẻ mặt sư phụ. Nàng là cao a, nhưng sư phụ rất cao, hôn nàng còn phải cúi mặt xuống. Đến đây đi!

Nàng tim đập dồn dập, mắt to ngay cả chớp cũng không chớp, cần phải đem biểu tình của sư phụ khắc vào trong tâm.

Cái hôn thứ nhất của sư phụ dừng ở my tâm của nàng, nàng hai tay có chút rung rung, lặng lẽ đặt lên thất lưng sư phụ.

Không phản kháng? Nàng tâm hỉ. Cái hôn kế tiếp, lại dừng trên mi nàng, trên mắt nàng, làm nàng không thể không tạm thời nhắm mắt lại.

Không quan hệ, hôn xong lại mở ra..... Di! Lòng bàn tay ấm thế nhưng bịt kín mắt nàng!

Sư phụ, người rốt cuộc có bí mật gì không thể để ta xem?

Nàng rất muốn hỏi, cũng thật sự bật thốt lên mà hỏi, cổ tình hé ra miệng nuốt vào hơi thở quen thuộc.

Bí mật bí mật, nàng rất muốn biết a! Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà không cho nàng thấy vẻ mặt hấn?

Nụ hôn, dần trầm xuống. Không chỉ nàng hô hấp dồn dập thác loạn, nàng cũng cảm giác được sư phụ hô hấp trầm trọng, hai tay nàng hơi buông lỏng, cơ hồ không thể dùng lực, nắm không được lưng áo sư phụ.

Môi bị hút, đầu lưỡi đốt cháy, cả người nóng lên, nàng rất muốn rên rỉ ra tiếng..... Nhưng nàng vẫn là rất muốn thấy biểu tình sư phụ giờ phút này a.....

“..... Tiểu yêu tinh của ta.” Thanh âm cực thấp lại mạnh mẽ, chứa thêm mấy phần cảm tình.

Thần trí vẫn đang mê loạn, Bằng Hà cơ hồ nghĩ chính mình nghe nhầm. Là thánh lực của nàng kém đi sao, nếu không, tiếng gọi như tiếng muỗi như vậy ai nghe được nha? Sư phụ này..... có phải thật sự quá bảo thủ hay không? Lời này, lời này kỳ thật cũng không buồn nôn, bình thường nói ra nàng cũng sẽ không đỏ mặt a!

Một cổ hơi thở ấm áp từ môi thổi đến xương quai xanh, đến trước ngực, lại trở lên vành tai nàng..... Lòng của nàng nóng quá, khó tìm lòng truy tìm hơi thở của hắn, định chủ động hôn lên miệng hắn, bỗng dừng, có bàn tay mạnh mẽ che lại miệng nàng.

“.....” Sư phụ có thể hôn, nàng lại không thể?

“..... Dem chân buông ra.” Hắn khàn khàn nói.

Sư phụ người buông tay ra trước!

“..... Người khóc cái gì?” Bàn tay che miệng nàng chậm rãi buông, lau đi nước mắt trên má, cổ, xương quai xanh, thậm chí là trước ngực.

Nguyên lai, vừa rồi sư phụ là đuổi theo nước mắt của nàng mà hôn a.....

“Ta nghĩ..... thế sự luôn không bằng ý người.....” Cảm thấy sư phụ nhẹ nhàng vỗ chân dài của nàng, vẫn là cách quần lụa mỏng chạm đến, nàng không tình nguyện từ hắn trên lưng nhảy xuống. (ra là này h bạn BH dính trên ng ngta =.=”, làm hỏng hết cả tướng tượng đẹp đẽ của bạn)

“Chỗ nào không hài lòng?”

“Ví dụ..... có chuyện vợ chồng chi thực* cũng không sai.....”

(vợ chồng chi thực: có lẽ k cần giải thích gì nhiều, là chuyện abcxzy á)

Cái trán của nàng đột nhiên bị bắn một chút, nàng đau đến kêu một tiếng, mắt rốt cục có thể thấy ánh sáng, lại đau đến làm nàng chớp mạnh.

Bàn tay hắn chạm vào cằm nàng, đầu ngón tay gạt đi nước mắt còn lưu lại trên khóe mắt. “Người rơi lệ thành như vậy, ta còn nghĩ người là không tình nguyện.” Ngỡ khí, có điểm sùng, có điểm chuyển hướng tâm tư của nàng.

Nàng nhìn thần sắc bình tĩnh của hắn, tuyệt không giống nam nhân đang trầm trong ý loạn tình mê, còn đánh chân của nàng đau, nàng bĩu môi.

“Không có cá, có tôm cũng được.” Nàng thấp giọng lẩm bẩm, nhẹ nhàng vuốt miệng. “Sư phụ, người hôn thực mạnh, ta đoán là chúng ta không nhìn, người mới phóng túng như vậy..... Nếu không, rõ ràng không làm được đi? Cũng coi như không tiếc nuôi.”

Hắn nhìn nàng.

Nàng mân miệng, tạm dừng trong chốc lát, nói:

“Đối, ta thiếu chút nữa đã quên, Hoàng Thượng còn ngủ bên trong đâu. Sư phụ cũng không thể quá bất cần.”

“Cần Chi.” Hắn mở miệng.

“Có đồ nhi.”

“May mắn người không phải cung nữ.”

Nàng nhướn mày, vẻ mặt không hiểu.

“Về sau đừng mặc như vậy.”

Nàng chần chờ một chút. Sư phụ này là đang ca ngợi nàng? Nghe qua vẫn là không có cảm xúc gì a, nàng ưa một câu “Tiểu yêu tinh của ta” vừa rồi, khi sư phụ nói câu đó, đem nàng ôm cực nhanh, giống như muốn dung nhập nàng vào trong cơ thể hắn.

Nếu có thể dung nhập vào cơ thể hắn cũng tốt, ít nhất, không có cách nào tách ra.

Trường Tôn Lệ nhắc tay muốn kéo nàng nhập lòng, ánh mắt lại nhìn đến bóng dáng nhỏ màu vàng ở sau điện, cuối cùng, hắn buông tha cho đụng chạm này, mặc chon ha đầu kia khiêu chiến..... Rốt cuộc là từ chỗ nào học được? Luôn dùng cặp chân dài rần chắc kia câu dẫn người. Hắn nếu định lực không tốt, liền thiếu chút nữa bị nha đầu kia câu đi.

Hứa cấp lão thái giám? Đến giờ hần mỗi lần nghĩ đến, nội tâm lại là một trận tức giận.

Hần còn đoán không được lão thái giám kia là ai sao? Lão thái giám hầu hạ Thái Hậu nhiều năm, là thái giám đã thành tinh trong cung, thủ đoạn ngược đãi người, hần thuở nhỏ ở trong cung đã thấy nhiều, như thế nào không biết kết cục của Bàng Hà nếu rơi vào tay lão thái giám kia chứ?

Đêm nay, lão thái giám kia không chỉ muốn xác định thân phận Bàng Hà đi? Là ai cho hần gan chó, dám tổn hại Bàng Hà có Cung thân vương chống lưng? Sau lưng lão thái giám đều có Thái Hậu chịu trách nhiệm, sau Thái Hậu lại là tiên đế đã chết nhiều năm kia, hoàn toàn hủy diệt một chút tình cảm huynh đệ cuối cùng của hần đối với tiên hoàng.

Trưởng Tôn Lệ rút cục vươn tay, nhẹ nhàng kéo lại vải bị xé rách trước ngực Bàng Hà, may mà còn có thể che lấp. Nào biết, Bàng Hà lui về phía sau từng bước, lại đem cánh tay thật dài của nàng giấu ở phía sau.

“Sư phụ..... Khụ, người nghĩ muốn sờ cũng không phải không thể, cái kia..... ta nghĩ cho người chuẩn bị tâm lý trước, thực bình tĩnh.”

Bàn tay kia, dừng lại.

Bàng Hà thở dài một hơi, có một chút tiếc nuối. Sớm biết, đã không nói, nàng hoàn toàn không nghe thấy trong điện có một tiếng cười nhẹ nhợt nhạt phát ra.

Nhưng Trưởng Tôn Lệ nghe thấy được.

Hần thu hồi tay, nói:

“Là ai nói thở dài một hơi giảm thọ mười năm? Người lại thở dài nữa, là muốn tốn vài năm đi bồi tiểu tử béo của chúng ta*?” (k hiểu TT^TT)

Mắt phượng vốn hơi nheo lại, chậm rãi mở lớn, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt ồm ồm* của hần. Chu môi, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng, nàng nuốt vào lời nói chần chờ cùng không xác định, nhẹ nhàng nói: (chắc là trầm ồm + ồm áp)

“Ta từ nhỏ đến lớn..... còn chưa có cơ hội nhìn thấy biển đâu.....”

“Vậy người cần phải chuẩn bị tâm lý, hơn nữa đời sau của người là ở trên biển.”

Mắt phượng ngập nước, mở lớn đến cực hạn, trông rất đẹp mắt. Nàng thật cẩn thận khép miệng, thấp giọng nói:

“Về sau không bao giờ thở dài nữa.”

Tiểu Hoàng đế trong điện lại trầm thở dài.

“Ai?” Trưởng Tôn Lệ đột nhiên quay đầu hô.

Đồng thời, Bàng Hà cũng phát hiện giống như có thanh âm của người giẫm lên cành cây gãy. Nàng nâng quần lụa mỏng lên, bay nhanh đuổi theo, nhưng Trưởng Tôn Lệ thủy chung là nhanh hơn nàng một bước.

Hai người chạy vội tới bên tường, nhìn xung quanh, không có dấu vết của ai.

Chẳng lẽ thật sự là quỷ? Hay là Thái Hậu thực đến giả thần giả quỷ? Trong khi Bàng Hà đang suy nghĩ, ánh mắt dừng ở góc tường. Nàng khẽ kêu một tiếng: “Lỗ chó?”(trong convert là “chuồng chó”, làm bạn ngồi ngấm cả buổi trời)

Trưởng Tôn Lệ nâng thắt lưng của nàng, phóng qua tường cao, khi rơi xuống đất, trong mắt hiện lên bóng người.

Trưởng Tôn Lệ thẳng nâng Bàng Hà đuổi đến trước, cần phải làm cho nàng ở trong tầm mắt của hần không thoát ly.

Bàng Hà thấy thân ảnh người nọ tuyệt không nhanh, mặc phi phục cũ màu sắc tái nhợt, trong lòng một trận kinh hãi, chẳng lẽ..... Đột nhiên, Trưởng Tôn Lệ hiểu được hết thấy, giữ chặt Bàng Hà, dừng lại cước bộ, ôn nhu nói:

“Là phi tử ở cung nào?”

Thân ảnh người nọ bị kinh hách, vội vàng quay đầu. Vừa thấy Trương Tôn Lệ dưới ánh trăng, cả kinh quỳ xuống đất.

“Hoàng Thượng, nô tì biết lỗi, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.....” Người nọ khinh y một tiếng, vung trộm ngáng đầu, lầm bầm lầu bầu: “Hoàng Thượng như thế nào lại biến trẻ ra.....”

Bàng Hà ngây người, chậm rãi nhìn về phía đồ ăn đặt trên mặt đất. Quý sao..... Ai mới là quý a.....

Trương Tôn Lệ thanh âm vẫn ôn nhu như trước:

“Bổn vương là Cung thân vương, không phải là tiên hoàng, người trước đứng lên.....”

“Ai vậy? Hậu cung có nữ nhân già như vậy? Không phải quý sao?” Tiểu hoàng đế chật vật đuổi theo lại đây.

“Hoàng Thượng!” Bàng Hà kêu lên, nhìn hẩn một thân chật vật, cả người đều là bùn đất, là chui lỗ chó tới được sao? Cũng đúng, Hoàng Thượng cũng không có khinh công, muốn bay qua tường cao cũng không thể. Dem tin tức này bán đi, mọi người chắc đều bị chém đầu!

“Hoàng Thượng?” Người nọ, nhìn về phía tiểu hoàng đế, lẩm bầm nói: “Hoàng Thượng như thế nào càng biến càng nhỏ, cải lão hoàn đồng, nô tì lại càng biến càng già đi.....”

Bạn đang ghiền phim nên năng suất thấp lắm thương =]]

K sao, k sao, phim ngày mai nữa là hết r'...

Bàng Hà gặp Chu Văn ở trước cửa phiên thư phòng, Chu Văn cười nói:

“Bàng Hà, người hôm nay xem ra khí sắc rất tốt a, quả nhiên tuổi trẻ chính là chuyện tốt, không giống Lí đại nhân, mới thức một đêm, sang hôm sau nhìn như quỷ. Nói đến quỷ a..... Người nghe nói không? Sáng hôm nay, Từ công công cùng Vương công công đã tự sát chết.”

Bàng Hà ngẩn ra. “Tự sát?” Lão thái giám bên người Thái Hậu, cứ như vậy chết rồi?

Chu Văn cùng Bàng Hà cùng tiến vào phiên thư phòng, không để ý lắm nói:

“Thái giám trong cung đều biết rõ ràng, hai vị công công bình thường sống được hưởng thụ, chỉ nghe lời Thái Hậu, nào có khả năng tự sát, hơn phân nửa là chọc tới Hoàng Thượng..... Hoặc là nhiếp chính thân vương..... Cung thân vương xác nhận không có nhiều khả năng. Hẩn là tính tình tốt có tiếng, không vì chuyện riêng tổn hại mạng người.”

“Nguyên lai..... Như thế a.....” Khó trách sự phụ để bọn họ thoát, nguyên lai trong lòng sự phụ đã có quyết định. Đây không phải là định cùng Thái Hậu đổi đầu sao?

“Không nghĩ tới quý nhiều ngày gây chấn động hậu cung kia, đúng là phi tử bị biếm lãnh cung của tiên đế lúc còn sống.” Chu Văn lắc đầu thở dài: “Biếm lãnh cung hơn mười năm, tiên đế sau đó, phi tần nhiều lắm, người này..... không cẩn thận bị lãng quên, cũng không có tên trong danh sách tuần táng, cung nữ bên người cũng đã chết, vài năm nay vẫn là dựa vào lão thái giám trong cung thay nàng đưa cơm..... Mấy tháng nay, lão thái giám đã rất già, làm việc cũng không nổi, tổng yếu nằm vài ngày, mấy ngày nay, quý kia, không, thái phi kia liên..... tự mình đi tìm cơm, đi ngang qua Ninh An cung bị người nhận nhầm thành quý..... Ai!” Chu Văn lại thán: “Nghe nói Hoàng Thượng triệu lão thái giám đưa cơm kia tới hỏi, lão thái giám nói là sợ báo lên trên, tiên đế phi tử này..... chỉ sợ cũng trốn không thoát phải chết, cho nên.....”

“Hoàng Thượng nào có phá hư như vậy?” Bàng Hà muốn thán lại không dám thán. Sợ thở dài liên giảm thọ, nàng còn có tiểu tử béo* muốn nuôi đâu. (như chương trước, vẫn k biết cái “béo tiểu tử” này là chỉ ai =.=)

Chu Văn cười nói:

“Đúng vậy, hiện nay tiên đế phi tử kia được đưa đến Từ Thọ cung dưỡng lão, Hoàng Thượng thánh minh a!”

Bàng Hà khẽ nhếch mi, chậm rãi mở ra cây quạt tùy thân.

“Chu huynh, người đối loại chuyện này thật sự là nắm giữ thấu triệt a!” Mới một buổi tối, thế nhưng có thể bát quái đến tuyệt đối chân thật, rất giỏi. Thiếu chút nữa làm cho nàng nghĩ là Thất đại bí tham* trong cung hiện thân đầu! (thất: bảy; đại: lớn; bí: bí mật; tham: dò xét. Tra ra từng chữ cũng k biết cụm này nghĩa gì. Ai có gợi ý gì thì giúp bạn nga)

Chu Văn cười cười. “Bàng Hà, cũng không phải chỉ có người có Cung thân vương làm chỗ dựa a! Đầu năm nay ta nhận Hỉ công công bên người Hoàng Thượng làm nghĩa phụ, hẳn tự nhiên biết rõ hết thấy..... Cái kia, nghe nói người muốn tặng cho Triệu Tử Minh một bức mỹ nhân xuân thủy đồ*..... Cũng đưa ta một bức đi.”

(mỹ nhân xuân thủy đồ: tranh vẽ mỹ nhân ngủ. Bạn cũng chả hiểu sao lại là ngủ nữa.)

Ba một tiếng, Bàng Hà khép lại cây quạt, neho mắt nhìn Chu Văn nói:

“Chu đại nhân, ta Bàng Hà thích nhất tặng người một bức máu tươi đại nhân đồ, người muốn hay không?”

Chu Văn tất nhiên là hiểu được ngụ ý của nàng, uể oải nói: “Không cho thì thôi..... Nghe nói, bộ dáng người phần nữ trang chỉ có Thái Hậu, thái phi, Hoàng Thượng, Cung thân vương xem qua, thật sự là.....” Nói còn chưa nói xong, hẳn hai đầu gối mềm nhũn, ngã ngổ trên đất.

Chu Văn không dám tức giận. Hỉ công công bên người hoàng thượng địa vị tuy cao, nhưng làm sao cao hơn quốc cữu cùng Cung thân vương a.....

Hắn tiến bước vào thư thất, thấy Lí đại nhân ngủ ngả vào trên bàn, còn cầm đầu bút. Hắn thở dài:

“Lí đại nhân, ngài cũng quá cố gắng đi, tuổi cũng đã lớn như vậy, còn thức đêm văn dịch.....” Nghe được thanh âm cây quạt rơi xuống đất, hẳn nhìn lại, Bàng Hà đang há hốc mồm nhìn Lí đại nhân. Hắn trong lòng biết khác thường, hỏi: “Làm sao vậy?”

Bàng Hà chạy nhanh tiến lên, nhẹ nhàng chạm vào dưới mũi lão nhân.

Chu Văn bật thốt lên: “Bàng Hà người này.....”

“Đi rồi.”

Chu Văn chân lại mềm nhũn. “Chết, đã chết?”

“Ân.”

Chu Văn nửa đi nửa chạy, chạy ra phiên thư phòng hô:

“Thật.....”

Bàng Hà nhìn gương mặt như đang ngủ của lão nhân. Cũng giống như cha nàng a..... Nguyên nhân vì nàng từng xem qua bộ dáng cha ra đi, cho nên vừa nhìn thấy Lí đại nhân chỉ biết hắn cũng đi rồi.

Bàng Hà nhìn về phía trang giấy tán loạn trên bàn, cùng với văn thư dịch đến một nửa. Quan chức ở phiên thư phòng không tính là cao, chỉ có thể nói là người có tri thức, có học thuật không đã tâm thích hợp với vị trí này nhất, đương nhiên cũng có học sĩ gà mờ giống như Chu Văn vậy.

Nàng lật lật quyển tiểu thuyết được dịch kia. Bảy quyển Mạch Phượng tiểu thuyết, Lí đại nhân mới miễn cưỡng dịch đến quyển thứ hai là chấm dứt, vì bảy quyển tiểu thuyết này, đáng giá sao?

Thiên triều không ghi lại dã sử, cũng không chuẩn dân gian bàn luận chuyên thị phi trong hoàng cung, không cho phép thành diễn, cũng không cho phép văn thư, nhưng tiểu quốc khác thì bất đồng, bảy quyển của Mạch Phượng quốc này mặc dù mang mãnh liệt dân loạn, nhưng đây là chuyện xưa cung đình hoàng thất vì chủ, cuối cùng bị giết.

Loại sách này sau khi dịch thành văn là tuyệt đối không thể từ hoàng cung Thiên triều truyền vào dân gian hủy hoại danh dự hoàng thất, nhưng, nó tuyệt đối sẽ được đưa đến trước mặt hoàng thượng để Hoàng Thượng xem qua.

Lí đại nhân muốn cho Hoàng Thượng thể hội cái gì sao?

Bàng Hà tự biết bản thân tùy hứng, không thể có được ý chí cao thượng cùng mục tiêu, nhưng ít nhất nàng có thể làm được một chút.

Nàng chậm rãi quỳ xuống, cẩn thận lấy ra đầu bút trong tay Lí đại nhân. Lắm bẩm nói:

“Lí đại nhân, khi người gặp cha ta, có thể cùng hần luận bàn một phen. Ngày thường người cùng ta cũng không có giao hảo, bất quá, ta luôn luôn thực tôn trọng người, cũng không tìm người gây phiền toái, người an tâm đi thôi.” Nói xong, trầm mặc trong chốc lát, đựng cái đầu, cho là tiền lão nhân một đoạn đường.

Chu Văn chặt vật mang người tiến vào, còn tưởng rằng chính mình nhìn lầm rồi.

Bàng Hà, là đang kiểm cái gì đi?

10. Chương 10

Thiên triều an khang năm thứ tám, mùa thu, sau khi Lí đại nhân ra đi ba ngày, trong khi học sĩ ở phiên thư phòng đều đang văn dịch, có thái giám giúp đỡ Chu Văn tiến vào.

“Chu đại nhân làm sao vậy? Không phải vào triều sao?” Có đồng nghiệp tiếp nhận Chu Văn, vừa thấy sau móng đều là vết máu, không khỏi hoảng sợ. “Hoàng Thượng ban bản tử?”

Thái giám kia gật đầu, nói:

“Hỉ công công cũng rất tức giận, Chu đại nhân không phải ở phiên thư phòng văn dịch sao? Như thế nào ngay cả một lời cũng không hiểu được?”

Bàng Hà ngáp dài, từ sau bình phong hiện thân, nàng vẻ mặt khốn ý, nhìn xem Chu Văn đã muốn đau đến ngất xỉu, nàng không nhớ rõ Chu Văn cũng có làm thông dịch viên.

Có đồng nghiệp thấp giọng nói:

“Năm rồi đặc phái viên các quốc gia tới chơi, đều là Lí đại nhân đi phiên dịch, cơ hội này cũng là không nhiều lắm, bình thường đều tiểu quốc khác học ngôn ngữ Thiên triều, người Thiên triều học ngôn ngữ của tiểu quốc là thực mất mặt..... Đặc phái viên này chẳng lẽ một câu Thiên triều cũng không nói được?”

Thái giám nhìn bảy, tám học sĩ trẻ tuổi trong phiên thư phòng, cuối cùng tập trung vào cái mũi của mình, cứng nhắc nói:

“Hoàng Thượng có chỉ, lập phái phiên thư phòng đại nhân vào triều.”

Những lời này làm cho phiên thư phòng đang im lặng lập tức nổ tung.

“Vào triều làm gì?” Có người thất thanh kêu lên. Không cần hỏi cũng biết, vào triều để cùng đặc phái viên kia nói chuyện, lúc trước là Hỉ công công nghĩa phụ của Chu Văn xem đây là cơ hội xuất đầu ở trước mặt hoàng thượng, lập tức góp lời nói Chu Văn tinh thông ngôn ngữ quốc gia nọ, Chu Văn kiên trì lên sân khấu, lại rút mông thật trở về, ai còn dám đi a?

Ai sẽ phiên dịch a?

Có người lắm bẩm nói:

“Đặc phái viên kia cũng sẽ không nói ngôn ngữ Thiên triều, vậy đến đây làm gì?”

Thái giám tiếp tục nhìn cái mũi, nói:

“Lúc nô tài giúp đỡ Chu đại nhân trở về, Hỉ công công muốn nô tài chuyển cáo các vị đại nhân, đặc phái viên kia rõ ràng là có ý chê cười, Thiên triều rộng lớn như thế mà ngay cả một nhân tài cũng không có, Hoàng Thượng rất tức giận, vô luận như thế nào, phiên thư phòng phải giải quyết việc này.”

Nhóm học sĩ hai mặt nhìn nhau, chỉ hận Lí đại nhân sớm đã chết ba ngày. Trước kia, Lí đại nhân cho dù không thành thạo ngôn ngữ nọ lắm, hiểu một nửa cùng với hươ tay múa chân cũng có thể đoán được, Chu Văn nói vậy muốn dùng phương pháp này lại thất bại, ai còn dám không muốn sống đi hươ tay múa chân a? Này sợ là sẽ đứt tay đứt chân trở về đi!

“Hoàng Thượng hạ lệnh tìm vị đại nhân nào a?” Bàng Hà hỏi.

Đồng nghiệp người người lảng tránh thái giám.

Thái giám kia nhìn Bàng Hà, lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nhìn cái mũi nói:

“Hoàng Thượng không nói, chỉ cần phái một đại nhân đi qua.”

Bởi vì Hoàng Thượng căn bản không biết nhân tài trong phiên thư phòng đi, Bàng Hà lại thuận miệng hỏi:

“Người quốc gia nào a?”

“Là Đông Dương quốc.”

“Đông Dương quốc?” Có người khê gọi: “Là tiểu quốc cách xa vạn dặm xa đâu..... Ta chỉ biết tiểu sở quốc a.....”

Bàng Hà đang ngáp dài, đột nhiên một chút, tinh thần đến đây. Nàng đi đến trước mặt thái giám, lại hỏi:

“Trừ bỏ Hoàng Thượng, còn có ai ở đó?”

Tiểu thái giám cảm thấy cái mũi chính mình xem tốt lắm, tiếp tục nhìn đáp:

“Còn có Cung thân vương cùng nhiếp chính thân vương đều ở đó, các đại thần cũng đều ở.”

Sư phụ đã có mặt, sư phụ biết ngôn ngữ Đông Dương quốc cũng không hé răng..... Nàng dụi dụi mắt phượng, nhắc tay.

Nhóm đồng nghiệp ghen hòng nhìn trần trối, nhìn Bàng Hà giơ tay lên cao.

Tiểu thái giám lại tiếp tục quan sát cái mũi độ cong rất đẹp của mình nói:

“Hoàng Thượng lặng lẽ cùng Hỉ công công phân phó, Bàng quốc cữu cũng không cần đến.”

Cây quạt lập tức đánh về phía cái ót của tiểu thái giám, nhưng thấy tiểu thái giám này ý chí kiên định, tuyệt không khuất phục trước bạo lực, Bàng Hà lại đứng lúc dừng tay. Nàng tròn mắt chuyển động, kê kê cười quái dị nói:

“Đến ngày mai, bốn quốc cữu muốn Hỉ công công bái ta làm nghia phụ.”

Tiểu thái giám ngẩn ngơ, rốt cục đem ánh mắt từ trên cái mũi dời đi, dừng trên lệ dung vừa tỉnh ngủ nhưng thật dễ dàng mê hoặc ý người của Bàng Hà.

Bàng Hà lại mỉm cười nói:

“Người nói đến lúc đó, ta muốn hấn làm cái gì hấn có làm hay không a?” Ngụ ý chính là, đến lúc đó muốn Hỉ công công chính chết tiểu thái giám này, Hỉ công công cũng tuyệt đối sẽ chinh được.

Thanh danh Bàng quốc cữu, tiểu thái giám vừa mới tiến cung cũng đã nhất thanh nhị sở*, hấn lập tức gió chiều nào theo chiều ấy đáp: (nhất thanh nhị sở: cực kỳ rõ ràng)

“Hoàng Thượng có chỉ, tuyên Bàng đại nhân vào triều.”

Tiểu hoàng đế trợn mắt há hốc mồm.

Cả triều đại thần cũng trợn mắt há hốc mồm.

Đông dương đặc phái viên lại trợn mắt há hốc mồm.

Cung thân vương ngồi bên trái tiểu Hoàng đế cúi mặt, khóe miệng mơ hồ cười, hấn cũng không có trợn mắt há hốc mồm.

Nhiếp chính thân vương ngồi bên phải tiểu Hoàng đế cũng không có trợn mắt há hốc mồm.

Thời gian trở lại một nén nhang trước, khi tiểu hoàng đế nhìn thấy người vào triều là Bàng Hà, hấn trực giác muốn hồn đản này lui ra.

Bàng Hà phá! Hắn có thể che giấu Bàng Hà cả đời, điều kiện tiên quyết là, lén (lút). Bàng Hà trước mặt mọi người quang mặt mũi của hắn đi, hắn có tâm muốn bảo (vệ) cũng bảo không được a!

Hắn dùng ánh mắt chống lại Bàng Hà đang tiến vào điện:

Hỗn đản, ngươi thấy kết cục của Chu Văn đi!

Bàng Hà mắt phương cong cong, ánh mắt nói:

Thấy!

Thấy ngươi còn làm? Phiên thư phòng là không có ai, hay là ngươi oán mẫu hậu của trẫm, cho nên muốn để trẫm thật mất mặt?

Này ánh mắt khẳng định rất phức tạp, Bàng Hà thế nhưng xem không hiểu, còn toàn thân tràn đầy ý cười, tiến lên nói:

“Hoàng Thượng vạn tuế, thần, phiên thư phòng Bàng Hà.”

Tiểu hoàng đế vừa tức vừa giận, hung hăng trừng mắt nhìn Bàng Hà, lại nhìn về phía Đông Dương đặc phái viên làm người ta phát khùng kia.

Đông Dương đặc phái viên kia đã sớm há hốc mồm, hiển nhiên chưa bao giờ xem qua tuyệt sắc thiên hạ như thế, đáng tiếc, Thiên triều văn võ đại thần biết rõ Bàng Hà chi ác, đã sớm đổi sắc đẹp của Bàng Hà miễn dịch.

Tiểu hoàng đế đảo mắt qua các đại thần, rõ ràng phát hiện các đại thần đều mắt lộ ra dị sắc nhìn thẳng Bàng Hà.

Hắn nội tâm khinh nhạ, lại cẩn thận nhìn Bàng Hà, tiểu tử này, không, cậu này mặt mày hơn hử, giống mùa xuân nở hoa, xuân sắc mãn cảnh, hắn trong lòng nhảy dựng, bình thường Bàng Hà là như vậy, khó trách các đại thần đều tròn tròn mắt..... Hắn nhìn thần sắc tự nhiên của Cung thân vương, lại nhìn hướng Bàng Hà.

Cậu này thật sự là nữ nhân sao? Thế nhưng nháy mắt với hắn! Sắc mặt hắn ửng đỏ, khụ một tiếng, ánh mắt nheo lại.

Một khi đã như vậy, cậu ngươi không được làm ta thất vọng.

Bàng Hà đôi mắt mở to. Mau tới mau tới, ta chờ tiếp chiêu đây!

Tiểu hoàng đế thăm mắng một tiếng, lúc này liền xem hiểu ánh mắt của hắn!

Hắn thở sâu, trầm giọng nói:

“Đông Dương đặc phái viên, Bàng Hà chính là dịch quan trẫm nể trọng nhất.....” Hắn nghĩ một đằng nói một nẻo xong, sắc mặt vẫn là duy trì ổn trọng, làm Hoàng Thượng thường xuyên phải nghĩ một đằng nói một nẻo, hắn sớm có kinh nghiệm.

Bàng Hà là cậu hắn xem trọng nhất, nhưng cũng không phải nhân tài tối nể trọng, tối nay hắn sẽ mất mặt.....

Đông Dương quốc rõ ràng thấy hắn tuổi nhỏ, cố ý khi hắn. Tối nay, hắn nên bảo trụ mông của Bàng Hà như thế nào đây?

Tối nay..... Hắn vẫn duy trì biểu tình tròn mắt há hốc mồm đến bây giờ.

Bởi vì, hắn cũng không biết người cậu thường xuyên sinh sự từ việc không đâu này thế nhưng biết ngôn ngữ Đông Dương quốc, nghe qua thực lưu loát..... Tuy rằng hắn không hiểu lắm, nhưng tựa hồ so với Lí đại nhân nói tốt hơn, thậm chí Bàng Hà còn thực phục phịch khoanh tay, cự tuyệt đi hươu chân múa tay.

Cuối cùng, Bàng Hà dùng ngôn ngữ Đông Dương quốc cùng Thiên triều nói một lần:

“Thiên triều nhân tài cỡ Bàng Hà, là rất nhiều. Vốn lấy uy danh Thiên triều, là không cần học ngôn ngữ của tiểu quốc các ngươi, nhưng ngô hoàng hướng đến tôn trọng văn hóa các quốc gia, đặc biệt muốn triều

thanh niên học sinh Thiên nhiều học chút ngôn ngữ dị quốc, để thuận tiện trao đổi..... Lấy Bàng Hà làm ví dụ, bất quá mới hai mươi, đã học.....” Nàng đếm đếm mười ngón tay, trong khoảng thời gian ngắn không đếm được rốt cuộc học bao nhiêu ngôn ngữ.

Rất xả, cậu. Tiểu Hoàng Thượng che miệng khụ một tiếng.

Bàng Hà có điểm tiếc nuối, thu liễm nói:

“Chờ ta tính rõ ràng, ta sẽ đến quý phủ Đông Dương đặc phái viên trao đổi, nhân tiện thỉnh giáo văn hóa quý quốc, để ngày sau Bàng Hà có thể rời bến, sẽ đến Đông Dương quốc, nơi nữ nhân cũng cao lớn, cường tráng giống nam nhân!”

Đông Dương đặc phái viên mừng rỡ, không dự đoán được Thiên triều lại có người chú ý đặc tính tiểu quốc phương xa.

Tiểu hoàng đế sau khi dùng thiện, lập tức tiến bước đặc phái viên. Hắn sợ nếu không thu thập, thật sự sẽ bị lộ.

Bàng Hà cười meo meo.

Tiểu Hoàng Thượng trầm mặc nhìn nàng.

Bàng Hà vẫn là cười meo meo, sau đó nói một câu:

“Hoàng Thượng, thần không có nhục mệnh a!” Ban thưởng, ban thưởng!

“.....” Tiểu hoàng đế rốt cục nở nụ cười, khó được cười ha ha. Hắn nhìn Cung thân vương, cố ý hỏi: “Hoàng thúc, người nói nên thưởng cái gì cho Bàng Hà đây?”

Cung thân vương trầm ngâm nửa ngày, ôn thanh trả lời:

“Hôm nay Bàng quốc cửu xem như thay Thiên triều giải vây, tự nhiên nên thưởng cái gì nàng thật sự muốn mới đúng.”

Tiểu hoàng đế hít một tiếng: “Đúng vậy a.” Hắn không hỏi ý kiến nhiếp chính thân vương, trực tiếp nói với Bàng Hà: “Trẫm luôn luôn tự cho là chuyện thiên hạ nào có thể làm khó trẫm, nào biết, một Đông Dương đặc phái viên nho nhỏ lại làm cho trẫm nói không ra lời, trẫm ngay cả chuyện nữ nhân của quốc gia hắn cao lớn giống nam nhân cũng không biết, Bàng Hà, người nói, người làm sao học được ngôn ngữ quốc gia đó?”

Bàng Hà cười nói:

“Thần thuở nhỏ nhiều bệnh trên giường, khi nằm chán thường cùng phụ thân hình dung phong tục dân tình các quốc gia trong sách, cũng có dân chúng tiểu quốc định cư ở Thiên triều, ngưỡng mộ thanh danh phụ thân mà đến, cũng dạy thần vài câu, bởi vậy làm cho thần hứng thú.....” Còn về sau là vì sự phụ cố gắng học ngôn ngữ các quốc gia tất nhiên sẽ không nói ra.

“Trẫm cũng không biết, người nhưng lại hiểu ngôn ngữ Đông Dương.....” Hắn có điểm phiền não.

“Bởi vì, thần hướng đến chủ trương giấu tài thôi.” Nàng đương nhiên nói.

Trên đời bất luận kẻ nào đều biết giấu tài, chỉ có Bàng Hà là không biết! Tiểu hoàng đế muốn cười mắng nàng lại không thể phát tác, đành phải ghen cười sửa miệng:

“Tốt lắm, lĩnh thưởng đi.”

Bàng Hà vội vàng vén y bào lên, quỳ xuống đất. “Tạ Hoàng Thượng!”

“Người..... Nghĩ muốn cái gì đây?”

“Lí đại nhân sinh tiền có Mạch Phượng quốc văn dịch chưa hoàn thành, thần nghĩ muốn tiếp tục công tác của Lí đại nhân, trước khi Hoàng Thượng đại hôn hoàn thành việc này, thần đem bảy quyển này giao cho Hoàng Thượng.”

Tiểu hoàng đế sửng sốt. “Người cũng biết văn tự Mạch Phượng quốc? Người còn hiểu được ngôn ngữ nào?”

Bàng Hà đếm đếm, lại đếm đếm.....

“Tốt lắm tốt lắm! Tồi nay hỏi lại người việc này.” Tiểu hoàng đế trừng mắt nàng.

Nàng cười đến híp mắt.

Nghĩ trăm không biết sao? Người căn bản là đang lấy lùi làm tiến. Tiểu hoàng đế đảo qua cả triều văn võ đang biểu tình khó tin, hẳn cũng không thể tin a! Bàng Hà, được thưởng lại không đòi đồ tốt này nọ, lại muốn làm tận trung cương vị công tác, có khả năng tin sao? Hắn lại nhìn nhìn Cung thân vương bên người.

Cung thân vương tuy là cúi đầu, nhưng tiểu hoàng đế có thể tình tường thấy khóe môi hoàng thúc của hắn cong lên. Bàng Hà, người thật có thể làm cho hoàng thúc cười đến thoải mái như thế sao?

Tiểu hoàng đế bĩu môi, cất cao giọng nói:

“Bàng Hà, tâm ý của người người đối với trăm, với Thiên triều, trăm thật sự là cảm động..... Một khi đã như vậy, trăm, nguyện cho người một nguyện vọng.”

Nàng cười đến thiếu chút nữa làm cả triều xuân hoa phi vũ*.

(Xuân hoa phi vũ: hoa xuân bay lượn)

“Hoàng Thượng anh minh a, thần thuở nhỏ nghe phụ thân nói chuyện xưa các quốc gia, trong lòng tổng nghĩ có thể đến các quốc gia tìm hiểu, đương nhiên, chính yếu vẫn là muốn tuyên dương uy danh Thiên triều, cho dù là tiểu quốc ở chân trời cũng muốn để bọn họ biết đến Thiên triều, biết đến Hoàng Thượng của chúng ta.....”

“Đủ đủ đủ, người muốn ra biển?” Tiểu hoàng đế trực tiếp làm rõ, không để nàng tiếp tục dài dòng. Nàng lại tiếp tục cười, mọi người đều chân mềm ra, hẳn cũng không muốn chân nhũn ra ngồi xuống. Hắn tức giận trừng mắt các đại thần chân thật sự nhũn ra, không có một người chịu nổi tươi cười của Bàng Hà sao?

Hắn lại trộm ngắm Hỉ công công bên người, Hỉ công công đứng thẳng tắp, quả nhiên là thái giám, đã muốn vô động cho ai..... Hắn mặt mày nâng lên, nhìn Hỉ công công không chớp mắt, không dám ngẩng đầu nhìn hướng Bàng Hà.

Tiểu hoàng đế thở dài.

Nàng nhếch miệng cười:

“Hoàng Thượng thánh minh, thần quả thật muốn ra biển!”

“Biển, đã có hơn mười năm không có người quản lí, ta nghĩ cũng nên để nó trở về tay người thích hợp.” Tiểu hoàng đế khóe miệng hiện lên tươi cười ôn thuận, thậm chí ngay cả ngữ khí cũng có điểm nhu hòa : “Trăm chuẩn tâm nguyện nhiều năm của người.....”

“Thái Hậu giá lâm!”

Tiểu hoàng đế ngăn ra, cũng thấy Cung thân vương Trưởng Tôn Lệ rút cục ngăn đầu.

Bàng Hà đâm một cái vào đầu gối. Sớm biết như thế, vừa rồi ham công làm chi a, tốc chiến tốc thắng, gao nấu thành cơm, Thái Hậu đến đây cũng là uống phí công phu!

Hỉ công công bám vào bên tai tiểu Hoàng Thượng nói nhỏ cái gì, tiểu Hoàng Thượng gật đầu, mặt không chút thay đổi nói:

“Quay đầu lại, người giải quyết đi, trăm bên người không cần người mật báo.”

Hỉ công công thấp giọng nói: “Vâng.”

Hậu phi Thiên triều không thể lên Kim điện, sẽ ngồi trong bức rèm phía sau long ỷ của Hoàng Thượng, không lâu sau, có người ở sau rèm ngồi xuống.

Tiểu hoàng đế đứng dậy đối với sau rèm nói:

“Không biết chuyện gì, mẫu hậu sao đến trên điện đâu?”

“Hôm nay nghe nói Bàng gia quốc cứu vì Thiên triều lập công lao, vừa vặn, ai gia có di chiếu bí mật tiên hoàng lưu lại, cùng Bàng gia quốc cứu có liên quan, thừa dịp này tuyên chiếu đi.”

Tiểu hoàng đế không cho là đúng nói:

“Phụ hoàng có di chiếu, nhi thần tại sao lại không biết đây?”

“Việc này tất nhiên là cực cơ mật, vốn sẽ công bố sau khi Hoàng Thượng đại hôn, nhưng nếu là để Bàng gia quốc cữu đi xa hải ngoại, vậy không còn kịp rồi. Hỉ công công, còn không mau đến tuyên chiếu.”

Bàng Hà vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Trưởng Tôn Lệ, Trưởng Tôn Lệ như trước ngồi ở ghế, nhiếp chính thân vương đã ở vị thượng, giống nhau Thái Hậu nói chính là việc nhà mà thôi, không có chuyện gì trọng yếu. Không nên di chiếu?

Tiểu hoàng đế đạm thanh nói:

“Chiếu thư lấy đến, trẫm nhìn xem.”

Người sau rèm chần chờ một chút, rồi Thái Hậu nói:

“Giao cho Hoàng Thượng.”

Hỉ công công vội vàng tiếp nhận, cúi đầu đi vào trước mặt Tiểu Hoàng Thượng mở ra.

Tiểu Hoàng Thượng nhìn chiếu thư, thần sắc tự nhiên, cũng không có gì kinh ngạc, chỉ nói:

“Phụ hoàng trước khi lâm chung thật sự là thần trí không rõ, thế nhưng viết xuống chiếu thư như thế.”

“Hoàng Thượng tuyên chiếu thư đi.”

“Nếu đã thần trí không rõ, cần gì phải đi công bố ra đâu? Hỉ công công, thu hồi đến.”

“Hoàng Thượng! Đây là di chiếu của tiên đế, người thân là nhi thần, há có thể không theo?”

“Mẫu hậu!” Tiểu Hoàng Thượng cũng tăng thêm ngữ khí: “Hiện tại là trẫm! Là trẫm ở trên long ỷ, chẳng lẽ mẫu hậu muốn can thiệp trẫm? Hay là mẫu hậu từng can thiệp khi phụ hoàng viết xuống di chiếu này?”

Các đại thần âm thầm theo dõi, người người không hiểu ra sao, cuối cùng quần thần cùng nhau quỳ xuống.

“Thỉnh Hoàng Thượng bớt giận.” Quần thần cùng kêu lên nói. Tức giận cái gì cũng không rõ ràng, chỉ biết di chiếu kia có vấn đề, sự tình liên quan đến Bàng quốc cữu. Còn có vấn đề gì? Khi tiên đế còn tại thế, Bàng quốc cữu ngay tại kinh sư quấy phá, tiên đế nể amtwj lão Thái Phó cũng Cung thân vương, thủy chung không nói gì. Hiện tại muốn lời ra hết ra sao? Nhưng lời ra cũng tuyệt đối không đáng tội chết a!

“Hoàng Thượng, người ủng hộ Bàng Hà chứ không phải mẫu hậu, chẳng lẽ người cũng bị Bàng Hà mê hoặc sao?”

“Trẫm luôn luôn kính trọng mẫu hậu. Mặc kệ trong lòng mẫu hậu nghĩ gì, mặc kệ mẫu hậu từng làm nhi thần thất vọng vài lần, mẫu hậu đều là mẫu hậu nhi thần kính trọng nhất.” Dừng một chút, tiểu hoàng đế ngữ khí dần ấm áp: “Hiện tại, đã muốn là trẫm chuởng thiên hạ, cùng tiên đế không quan hệ. Trẫm có quyền quyết định di chiếu này có công bố hay không. Hỉ công công, đem di chiếu đi niêm phong, vĩnh viễn không mở ra.”

“Nô tài tuân mệnh.”

“Hoàng Thượng, Bàng quốc cữu điên loạn triều cương.....”

“Mẫu hậu từng nhìn lên di chiếu, hiểu được di chiếu đề cập đến điều gì? Di chiếu chưa mở, mẫu hậu có thể nào xem? Người thật sự nhìn sao?”

Sau rèm trẫm mặc.

Tiểu hoàng đế thăm thở dài, cất cao giọng nói:

“Hậu cung luôn luôn không thể tham gia vào chính sự, Thái Hậu, người trở về đi.”

“Hoàng Thượng khi chưa đại hôn, do nhiếp chính vương phụ chính.” Sau rèm, thanh âm lạnh lùng vang lên.

Tiểu hoàng đế nhắm mắt lại, rồi sau đó mở ra, nhìn về phía các quan văn võ, lại nhìn hướng Bàng Hà. Bàng Hà mặc dù không biết trên di chiếu đề cập điều gì, nhưng mơ hồ biết tất nhiên là phương pháp hủy diệt

nàng rất đáng sợ, nàng há mồm muốn nói, tiểu hoàng đế mỉm cười lấy ánh mắt ám chỉ nàng đừng mở miệng, tươi cười kia đúng là trưởng thành không ít.

Hắn lại nghiêng đầu nhìn Trưởng Tôn Lệ, Trưởng Tôn Lệ nhìn lại hắn, Lệ hoàng thúc luôn luôn như thế, nếu có chút quyết sách quan trọng, luôn luôn sẽ không can thiệp hắn, để cho hắn rèn luyện, hắn lại quay đầu nhìn về phía nhiếp chính thân vương.

Chuyện của Bàng Hà, hắn vốn là tránh nhiếp chính hoàng thúc, nhiếp chính hoàng thúc chung quy cũng là cùng một phe với mẫu hậu.....

“Trẫm, muốn thưởng Bàng Hà.” Hắn nói từng chữ.

Nhiếp chính thân vương mặt mày cùng tiểu Hoàng Thượng có chút giống nhìn hắn, đáp:

“Như vậy, Hoàng Thượng liền thưởng đi.”

Tiểu hoàng đế ngẩn ngơ, Thái Hậu sau rèm hít vào một hơi.

“Người.....” Thái Hậu trong khoảng thời gian ngắn muốn nói điều gì, nhưng không cách nào ở trước mặt cả triều nói chuyện với nhiếp chính vương.

Tiểu hoàng đế lại quay đầu nhìn về phía Trưởng Tôn Lệ.

Hoàng thúc cũng đồng dạng có chút tương tự với hắn kia, trong mắt lại có vài phần ý cười.

Lệ hoàng thúc vẫn không can thiệp, là vì biết tâm của nhiếp chính hoàng thúc là hướng về hắn mà không phải là phụ hoàng sao?

Phụ hoàng, huynh đệ của ngài đều..... rồi bỏ ngài, nhưng vẫn thay nhi thần ổn định giang sơn này a.....

Tiểu hoàng đế chậm rãi ngồi trở lại long ỷ, cũng không quay đầu lại nói:

“Thỉnh Thái Hậu hồi cung đi.”

“Hoàng Thượng.....”

“Phụ hoàng đã từ thế nhiều năm, mẫu hậu đã ở trong cung dưỡng lão, trẫm tất nhiên sẽ đem tổ tông truyền xuống tới một thế hệ lại một thế hệ ở giang sơn, mẫu hậu, người trở về đi, về sau, không có trẫm cho phép, không được lại lên kim điện.”

Tấm rèm bị kéo xuống, di chiếu được niêm phong cẩn thận, tuy rằng tiểu hoàng đế biết người sau rất có khả năng theo ngày tháng đậm nhạt qua đi mà sẽ bị hủy hoại hoàn toàn, nhưng vẫn là nên làm vậy.

Hắn lại nhìn về phía Bàng Hà, cũng không muốn cho nàng đứng dậy, cười nói:

“Bàng Hà, người đoán, mới vừa rồi di chiếu của tiên đế nói cái gì?”

“Tất nhiên là sợ Bàng Hà cẩn thận bại hoại triều cương, chọc giận Hoàng Thượng, muốn thỉnh Hoàng Thượng ban thưởng kim bài miễn tử cho thần.....” Nàng đáp có thứ tự.

Tiểu hoàng đế nhin, lại nhin không được, cười khê.

Cậu này như thế nào vẫn nghĩ đến kim bài miễn tử? Nàng cũng biết chuyện xấu mình làm nhiều lắm, sợ có một ngày hoàng thúc cùng hắn đều bảo hộ không được nàng sao?

“Tốt lắm tốt lắm, vừa rồi nói đến đâu rồi, trẫm ban thưởng người vùng biển.”

“Tạ Hoàng Thượng ân điển a!” Nàng rất nhanh đáp. Dem ‘tóc chiến tóc thắng’ trở thành một trong những nguyên tắc làm người.

Tiểu hoàng đế trừng nàng một cái. “Không cần tạ nhanh như vậy, trẫm còn chưa nói hoàn đâu.” Thấy nàng sắc mặt suy sụp, trong lòng hắn liền cao hứng. “Trẫm phong người làm Thiên triều đặc phái viên, muốn người nhân chuyển đi này, rồi bên tuyên dương uy danh Thiên triều thiên, duy hộ thanh danh Thiên triều, đến mỗi quốc gia, liền đem những phong tục tốt đẹp về lại Thiên triều, biết chưa?”

“Vâng, thần biết.....”

Xem bộ dáng có chút không tình nguyện kia, nghĩ cũng biết nàng là thiên hướng làm hải tặc dã man. Tiểu hoàng đế lại nhẹ giọng nói:

“Sang năm sau khi trăm đại hôn lại đi đi.”

“Cẩn tuân thánh mệnh.”

Tiểu hoàng đế dừng một chút, mỉm cười:

“Bàng Hà.”

“Có thần.”

“Trăm tuy rằng không thể ban cho người kim bài miễn tử, nhưng, trăm còn có thể chuẩn người một nguyện vọng.”

Nàng ngẩng đầu.

“Một nguyện vọng cuối cùng. Khi người rời bến, có thể mang đi, một người trong triều đình, đương nhiên, trừ bỏ trăm.” Hắn chậm rãi nói xong.

Quần thần kinh ngạc kinh ngạc, đồng thời nhìn về phía tiểu Hoàng Thượng cùng Bàng Hà, lại nhanh chóng cúi đầu, chỉ sợ Bàng Hà nhất hời đùa dai liền chỉ bọn họ.

Rời bến sao? Vừa ra biển chính là không có tương lai. Tuy là đặc phái viên, nhưng đến lúc đó sẽ có bao nhiêu tổn hại cũng không biết, lịch sử Thiên triều có một năm chính là có quan viên rời bến, sáu năm sau khi trở về bất mãn ba mươi người..... (chỗ này k hiểu lắm)

Bàng Hà vừa cười loan mất.

Tiểu hoàng đế cũng cười.

Bàng Hà thật sự nhịn không được, che lại miệng, phát ra tiếng cười cổ quái.

Tiểu hoàng đế tươi cười cứng đờ. Tiếng cười này, thật sự không dễ nghe.

Hắn lại chuyển hướng Cung thân vương Trưởng Tôn Lệ, thấy hoàng thúc đã tươi cười.

Tươi cười ôn nhu sủng nịch như vậy, chỉ có Bàng Hà có thể có được đi.

“Hoàng Thượng, quân vô hí ngôn?” Bàng Hà xác nhận lại.

“Vô nghĩa! Quân vô hí ngôn!” Tiểu hoàng đế vừa giận vừa cười.

“Kia Hoàng Thượng, thần.....” Bàng Hà vươn tay, chỉ vào Trưởng Tôn Lệ bên trái tiểu hoàng đế, cười đến thập phần sáng lạn. “Thần chỉ tên Cung thân vương Trưởng Tôn Lệ.”

Ngày đó, thấy Bàng Hà tươi cười thần tử đều hoảng thần.

Tiểu hoàng đế cũng không có hoảng thần, nhưng mãi cho đến rất nhiều năm sau, hắn vẫn là nhớ rõ nụ cười có lúm đồng tiền như xuân của Bàng Hà hôm đó.

Hắn biết rõ vừa ra biển, có lẽ vài năm đầu hoàng thúc sẽ liên lạc, nhưng lâu ngày, nhất định đoạn tuyệt liên lạc, để phòng ngừa thân phận nữ nhi của Bàng Hà bị vạch trần, nhưng là, hắn cũng không có hối hận quyết định này.

Mãi cho đến già đi, cũng chưa từng hối hận

Này một thế hệ minh quân, chuyện nhân nghĩa nhất của hắn là, trước khi hắn thoái vị làm thái thượng hoàng, ban hạ chỉ lệnh, bắt đầu từ hắn, Thiên triều từ nay về sau không lấy mạng người tuần tắng, hoàng đế băng hà, phi tần toàn bộ di tới từ thọ cung dưỡng lão.

Hậu cung của hắn cũng không tràn đầy như của phụ hoàng, tuyển phi thì lấy đức làm chủ, mỹ mạo cũng không trọng yếu..... Từng có thái giám thân cận bật thốt lên hỏi nguyên nhân, lúc ấy Hoàng Thượng nói:

“Trăm từng gặp qua nữ tử đẹp nhất trên đời, lại nhìn những người khác, sẽ thấy cũng không có cảm giác gì.”

“Hoàng Thượng lấy hiền đức làm trọng, là phúc của hậu cung a.”

Hoàng Thượng cười to hai tiếng. “Đó là bởi vì, trên đời đã muốn tìm không thấy người hoành hành ngang ngược lại hợp ý trăm như vậy, không bằng đi thân cận phi tử hiền đức đi.” Thần sắc trong lúc đó rất có hoài niệm.

Đồng thời, cung nữ ở hậu cung Hoàng Thượng cho biết, quần áo xu hướng bảo thủ đoan trang. Thái giám đã qua hai đời vua cảm giác sâu sắc phụ tử bất đồng, tiên đế sắc mặt vui mừng, có khi thấy thân thể mê người của cung nữ liền triệu tẩm, đương kim hoàng thượng lại khác nhau rất lớn, từng có thái giám muốn hỏi, cuối cùng lại không hỏi ra, hần nghĩ, đến lúc đó Hoàng Thượng tất sẽ nói:

“Trong trí nhớ của trăm, đã muốn có người thích hợp với quần áo cung nữ kia nhất, vậy là đủ. Trăm cùng tiên đế bất đồng, cũng không cần những sắc đẹp này đến kích thích trăm, trăm lúc còn nhỏ có hai vị hoàng thúc phụ chính, mới có căn cơ tốt, trăm há có thể cô phụ bọn họ?”

Tuy rằng hần ban chỉ không cho phép tuần táng, nhưng khi hần chết, vẫn có phi tử chủ động tuần táng, chính là nhân số cũng không nhiều, thẳng đến mấy (triệu) đại sau, mới hoàn toàn ngăn chặn tổ chế như vậy.

Hần cũng là Hoàng đế đầu tiên, trích dẫn phong tục tiểu quốc, lấy búp bê vì chôn cùng Thiên triều hoàng đế.

Bởi vì hần sống được lâu lắm, cho nên trưởng bối đã sớm rời đi thế gian, trước khi hần lâm chung, tuy có trăm ngàn búp bê chôn cùng, vẫn là có riêng vài hình nhân ở trên có ngày sinh tháng đẻ, đem chúng nó làm ra cùng người thật có chút tương tự, nói những người này sau đó đều có thể ngàn dặm trở về xem hần.

“Mẫu hậu..... Nhiếp chính hoàng thúc..... Lệ hoàng thúc..... Bàng Hà..... Các người đều xuất hiện đi, ta rất nhớ các người.....” Hần thì thào : “Bàng Hà, chỉ mong tập tục người sao về là thật.....” Có thể ở sau khi hần chết, tưởng niệm của hần đối với mọi người có thể dựa vào búp bê, trở về tìm hần nhìn hần, cho dù là liếc mắt một cái cũng tốt.....

Hần cả đời, đều tốt lắm, đều không có hối hận qua, chính là thường xuyên nhớ lại, thời gian trẻ con trước khi đại hôn.

Khi đó, hần còn có thể có tính trẻ con, còn có thể cùng Bàng Hà hồ nháo, còn có Lệ hoàng thúc thân giáo. Chỉ sợ năm đó mẫu hậu như thế nào cũng vô pháp lý giải, rõ ràng là đứa nhỏ của phụ hoàng, như thế nào lại hướng về Lệ hoàng thúc cùng Bàng Hà?

Hần tuy là đứa nhỏ của phụ hoàng, nhưng cùng hai vị hoàng thúc quan hệ lại càng chặt chẽ, lúc nào cũng khắc khắc lời dạy của hai người bọn họ, bọn họ đạt thành nguyện vọng của phụ hoàng lúc lâm chung — phụ chính hần cho tới khi hần lớn, bọn họ quả thật làm được. Hần hoàn toàn trở thành một minh quân chân chính, phụ hoàng nên cảm thấy cao hứng mới đúng.

Thậm chí, trong lòng hần có lời không dám nói ra. May mắn phụ hoàng sớm đi, nếu không, hôm nay hần chính là một phụ hoàng thứ hai, hại chết Bàng Hà hần thích nhất, hại chết hai vị hoàng thúc hần kính trọng.....

Hần nhẹ nhàng mơn trớn búp bê nhìn quen mắt, nhắm mắt làm cho suy nghĩ trở lại lúc trước khi mười hai tuổi, từng giọt từng giọt chậm rãi quay về.....

Sẽ có một ngày, có thể gặp lại đi!

HẾT

11. Chương 11: Vĩ Thanh

An khang năm thứ chín, sau khi đại hôn –

“Bàng Hà.”

“Có thần.”

“Cậu.”

Bàng Hà nhìn những đại thần lân cận cùng Hỉ công công phía sau tiểu Hoàng Thượng. Nàng gờ lên mi, nhỏ giọng đáp lại:

“Cháu trai, ngươi phụng phịu làm cái gì?”

“Bởi vì ngươi không tìm không phổi cười đến thật là vui.” Tiểu hoàng đế ghen cả giận.

Bàng Hà đầy mặt tươi cười chính là không thu hồi được, nàng mặt mày hớn hở muốn vỗ vỗ vai tiểu cháu trai, sau lại phát hiện bốn phía đều có người đang nhìn, đành phải thu tay cười nói:

“Giấc mộng bắt đầu từ năm mười tuổi của ta, thẳng đến hôm nay mới có thể thực hiện, đương nhiên vui vẻ! Giấc mộng lâu nhất của sanh nhi là cái gì?”

Tiểu hoàng đế ngắt ra. “Mộng của ta, tự nhiên là trở thành một thế hệ minh quân.”

“Kia chờ ngươi thành một thế hệ minh quân, ta nhất định sẽ ở phương xa chúc ngươi vui vẻ.”

Tiểu hoàng đế trừng nàng một cái, rồi sau đó nhin không được thấp giọng nói:

“Ta muốn ngươi đáp ứng ta, trong vòng mười năm không cho phép cắt đứt liên lạc.”

Nàng nháy mắt mấy cái, quay đầu nhìn xem sư phụ đang ở một đầu khác của thuyền. “Này.....”

“Cậu!”

Nàng nhếch miệng cười:

“Ngươi yên tâm, cho dù ta đến lúc đó đổi nghề, cũng tuyệt không quên xin phép sanh nhi một tiếng.”

Đổi nghề? Là đổi thành đi làm hải tặc đi! Cậu ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định đi làm loại người dã man này sao? Tiểu Hoàng Thượng đã muốn buông tha việc sửa chữa tử tướng của nàng.

Bàng Hà mỉm cười, chậm rãi đánh giá hấn.

“Ngươi, ngươi nhìn ta như vậy làm cái gì?” Cho dù đã lớn, vẫn là nhin không được mặt đỏ.

“Sanh nhi đã muốn lớn, về sau, Thiên triều dân chúng thật có phúc.” Nàng ôn nhu nói.

“Thiếu Bàng quốc cữu, Thiên triều dân chúng tự nhiên thật có phúc.” Tiểu hoàng đế lăm bắm, rồi sau đó nhẹ giọng nói: “Trẫm cho phép ngươi, ôm trẫm một lần cuối.”

Bàng Hà sờ sờ đầu của hấn, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy tiểu Hoàng đế mười hai tuổi còn chưa tính là cao này.

Tiểu hoàng đế không có ôm lại, chính là hốc mắt khinh hồng, thấp giọng nói:

“Bàng Hà ngươi yên tâm, trẫm vĩnh viễn che chở Bàng gia.”

“Ách..... cũng không nên làm quá. Dù sao bọn họ cũng không phải ta, nếu thực sự nháo ra chuyện ngươi cũng nên để ý phạt cho đúng.”

Đi chết đi! Tiểu hoàng đế một mặt đối nàng chính là vừa tức vừa buồn cười. Hấn nhìn một vùng biển lớn sau lưng Bàng Hà, thấp giọng nói:

“Trẫm lần đầu tiên thấy biển.”

“Ta cũng vậy đâu.”

“Bàng Hà ngươi lần đầu tiên thấy trẫm, trong lòng nghĩ như thế nào?” Có phải nghĩ đứa nhỏ của tiên đế thật làm người ta chán ghét hay không?

“Hoàng Thượng cho phép ta nói thẳng, ta liền nói.”

“Trẫm cho phép ngươi nói thẳng lần này.” Hấn phi thường muốn biết, cho dù Bàng Hà không cần thận mắng đến tiên đế, hấn cũng có thể làm như không nghe thấy.

“Ta suy nghĩ a, quả cầu thịt này là chỗ nào lặn ra đây? Nếu đá một cái, không biết quả cầu này có thể bay đi hay không?”

“..... Hiện tại đâu? Hiện tại quả cầu này như thế nào?”

Bàng Hà tự nhiên nghe ra chút hờn giận trong lời tiểu Hoàng đế, nàng nói:

“Hiện tại này quả cầu đã muốn càng lúc càng cao, càng lúc càng tuần, càng lúc càng có tư thế oai hùng, càng lúc càng phát hiện thì ra lúc trước là Bàng Hà nhìn lầm rồi, kia không phải quả cầu bình thường, là thần tiên cầu trên đời khó gặp.”

“Bàng Hà, giữ người tại bên người, trầm sớm hay muộn cũng sẽ thành hôn quân.”

“Cho nên thần muốn lặn đi.”

Tiểu hoàng đế trừng nàng một cái. Hắn nghĩ đến khi lớn, ly biệt sẽ không sầu não như vậy, nhưng, hiện tại hắn đã lớn, vẫn là luyện tiếu Bàng Hà cùng Lệ hoàng thúc như trước.

“Nghe nói Triệu Tử Minh bị bệnh.....” Ở trước khi Bàng Hà đi, nhất định phải hỏi rõ ràng. “Là sau khi người đem bức họa giao cho hắn mà bệnh, người rút cuộc cho hắn bức họa gì?”

Nàng phát ra tiếng cười kê kê quái dị:

“Triệu Tử Minh đưa cho thần một bức nam phẫn nữ trang đồ, thần lập tức chuyển cho tướng quân khuê nữ sắp gả cho hắn, tìm người tung ra bức họa khuê nữ lấy đao dạy chồng đưa đi cho Triệu Tử Minh hưởng dụng.”

Tiểu hoàng đế trầm mặc.

Khó trách, gần đây triệu Thái Phó thật cao hứng nhắc tới tướng quân chi nữ kia không câu nệ tiểu tiết, mấy ngày đăng môn báỉ phỏng, muốn rèn luyện Triệu Tử Minh..... có thể muốn gặp Triệu Tử Minh chịu khổ.

“Kia người..... bức họa của người..... không cho hắn?”

Bàng Hà chấp nhận: “Cho làm cái gì? Rõ ràng là người đã sắp thành hôn, lấy bức họa của ta đi ý dâm, ta cũng không phải nửa đêm muốn gặp ác mộng.” Nàng tuyệt không áy náy.

Tiểu hoàng đế nghe vậy, cũng không có nói thêm cái gì. Hắn cũng không hy vọng bức họa của Bàng Hà ở lại Thiên triều, tuy rằng hắn phi thường muốn lưu lại để hoài niệm.

Thuyền muốn mở ra.

Trường Tôn Lệ đi tới, y nên có lễ nghi hoàng tộc, chính thức cùng Hoàng Thượng cáo biệt.

Bàng Hà kéo qua trường bào, lui lại mấy bước, quay đầu xem một cùng biển rộng lớn.

Thiên triều nàng không có lưu luyện nhiều, mộ thất cha mẹ đã giao phó Bàng Báo, nàng đem bùn đất phụ cận mộ thất mang đi. Chuyện nên làm ở Bàng phủ nàng cũng đã làm, khi Bàng Báo biết được nàng sắp sửa rời đi, mà Bàng phủ hết thấy giao cho hắn, biểu tình cổ quái phức tạp trên mặt kia đủ làm nàng cười ba ngày.

Nàng thực hiểu được vài năm nay đường đệ trong Bàng gia không còn kiêu ngạo như trước, bởi vì cấp trên có Bàng quốc cữu kiêu ngạo nhất, Bàng quốc cữu này ở trong mắt bọn họ xem ra thực hư hổng, tùy thời đều đã chọc đến hoàng thất, bọn họ đương nhiên không dám quá mức làm càn, để tránh tương lai cùng nàng bị đưa đi chặt tay.

Hơn nữa, nàng nói cho Bàng Báo, nếu có ngày thánh ân không còn, hoặc là khi bị bắt rời khỏi kinh sư, liền xuống nông thôn đi tìm đường đệ từng tạo phản nay phải cố gắng làm việc mà sống đi.

Khi đó Bàng Báo trầm mặc thật lâu, rốt cục gật đầu nói:

“Người đem bọn họ đá xuống nông thôn..... là như thế này sao.....” Sắc mặt phức tạp đến đã muốn không có cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, đến nỗi có chút vận vẹo có thể làm người ta kinh hô.

Hắn không thể tưởng được nguyên lai Bàng gia tiểu thiếu gia vẫn là rất biết suy nghĩ đi, cũng không ngẫm lại nàng là cha cùng sư phụ dạy dỗ.

Thuyền thúc đẩy, Bàng Hà nhanh chóng quay đầu, nhìn về phía tiểu hoàng đế ở bên bờ. Nàng làm ra khẩu hình:

Hoàng đế cháu trai, vậy không hợp lễ, người cần phải đi a!

Tiểu hoàng đế không để ý tới nàng, thẳng tắp nhìn hướng này.

Nàng không huyết không lệ, xoa xoa mắt, xoay người không hề nhìn hắn. Thấy Trương Tôn Lệ hướng nàng đi tới, nàng cười mỉa mắt, tiến ra đón.

Gió biển thổi nhẹ, làm bay bay trường bào màu tối của nàng, trong tích tắc như bình tĩnh giương cánh bay đứng lên.

Giấc mộng của nàng a.....

Hiện tại thật sự bắt đầu.

Tự do tự tại, không chịu Thiên triều câu thúc, đuổi theo đôi mắt ám áp này, cùng hắn nắm tay một đời một kiếp.

Nàng Bàng Hà, tuyệt đối không uống cuộc đời này.

Nàng che miệng, xèo xèo bật cười.

12. Chương 12: Phiên Ngoại

Thiên triều thánh nho

Trong truyền thuyết, Thiên triều có một nhà đại nho, học vấn vô cảnh, dung mạo so với tuần nam mỹ nữ Thiên triều hơi kém hơn một chút, nhưng giờ tay nhắc chân đều có phong phạm tiên nhân.

Từng có người ở tuyết sơn thấy hắn đạp tuyết mà đến, áo trắng bay bay, cơ hồ không chạm đất, tựa như hoa sen mới nở, tràn ngập cảm giác thánh khiết, lập tức có người nghĩ hắn là thần tiên, liền quý xuống đất cúng bái.

Từng có người trên thuyền đi biển thấy hắn từ biển khơi đi tới, nước biển không dính giày, ngân quang như khinh tuyền, nhưng một đường hắn đi trên biển, không nhanh không chậm nhón nhạo mở ra, thần biển bình tĩnh vì hắn mở đường, mưa rền gió dữ chỉ lướt qua bên người hắn, đương nhiên, người đi biển trên thuyền cũng nghĩ thiên tiên đến đây, liền quý xuống đất bái lạy.

Cũng từng có đệ tử nhờ hắn dạy bảo, học tập đạo lý thế gian, có khi, nhìn hắn giảng tới chỗ thú vị ảo diệu, chính mình liền nhẹ nhàng nở nụ cười, hào quang thánh khiết kia làm các đệ tử hai tay tạo thành chữ thập, đầy mặt đỏ bừng cúi đầu, không dám lại tiết độ.

Hắn giảng bài, không hạn người nghe, từng có sư giả đường xa mà đến, cùng hắn đối đàm một ngày một đêm, cuối cùng phát hiện người này đầy bụng học vấn, như bảo tàng không giới hạn, vì thế vui lòng phục tùng bái nhập môn hạ của hắn.

Thậm chí cũng có người, thuở nhỏ chưa đọc qua sách, trên đường đi qua nhà cỏ lúc hắn tùy ý giảng bài, truyền đạo thụ nghiệp giải thích sinh động ngắn gọn kia, làm người đó nghe đến mê mẩn, nhớ mãi không quên, từ đó về sau, hắn phát lên ý niệm hiếu học trong đầu, cuộc sống khắc khổ rất nhiều, cũng nhặt lên sách vở, đến khi hắn lớn tuổi, vẫn như trước không quên niềm vui đọc sách.

Thiên hạ thánh nho đi khắp mỗi nơi ở Thiên triều, đã dạy rất nhiều người, có được rất nhiều mỹ danh người đời đặt, nhưng hắn quen thuộc nhất, vẫn là tên chính mình.

Bàng Nhiên.

Rất nhiều người sùng bái hần, đi qua mỗi chỗ hần qua, xem qua từng cảnh đẹp hần thấy, ở khách sạn hần từng ở..... Tò mò thế tử ở quê nhà của hần đến tột cùng là tuyệt sắc như thế nào, mới có thể cùng hần xứng đôi.

Mỗi lần hỏi vấn đề này, luôn thấy vị học giả, hơi hơi cười, hai gò má lộ ra một chút đỏ ửng, cũng không có nhiều lời, này làm người tùy tùng của hần luôn tò mò, Bàng sư phó rốt cuộc là có vợ hay không? Nếu có, là đẹp hay xấu? Nếu đẹp, vì sao nhiều năm ở lại quê nhà?

Từng có quan viên vừa ý tài văn chương của hần, tác chủ đem nữ nhi gả cho hần, trong nhà có nguyên phối cũng không sao, nữ nhi nguyên làm tiểu thiếp, lưu một nữ nhân ở bên người hần để ý hết thấy mới là quan trọng nhất.

Nào biết, Bàng Nhiên ngại ngần nhưng kiên định cự tuyệt, chọc quan viên giận dữ, nhưng không thể không buông tha nhân tài này, thả hần một mình một người đi.

Tùy tùng của hần, trong lòng nghi hoặc cũng không dám hỏi nguyên nhân, chỉ hàm súc hỏi:

“Sư phó đi xa bên ngoài, phải là vài năm mới về cố hương một lần, tương lai nếu có con, phụ tử nho danh dương thiên hạ, này không phải chuyện vui đáng vỗ tay sao?” Tho tục một chút chính là, sư phó người không cần nữ nhân bên ngoài, kia ngẫu nhiên về nhà, cùng sư mẫu tịch mịch gột rửa tấm uyên ương một lần, sớm một chút sinh ra một tiểu tử béo, tương lai danh tiếng Bàng gia trong thiên hạ phải nhờ vào hần.

“Ta không cầu đứa nhỏ giống như ta, chỉ cầu hần khỏe mạnh là tốt rồi.” Bàng Nhiên thánh khiết mỉm cười, khuôn mặt tuấn tú không ngờ đỏ.

Ngay lập tức, người tùy tùng đi theo ngã xuống đất không dậy nổi. Này rốt cuộc là có đứa nhỏ hay là không? Sư phó người đỏ mặt, rốt cuộc là nghĩ cái gì? Sư nương ngày thường rốt cuộc như thế nào? Người rốt cuộc đã có gia đình chưa? Nếu không có, nhận con nuôi cũng được — đương nhiên, mong muốn cuối cùng của các đệ tử bị chôn vùi nơi hoang dã.

Cứ như vậy một năm lại một năm nữa, đông đi xuân đến, xuân đi hạ đến.....

Tên của thiên hạ đại nho, vẫn bất diệt.

Thậm chí, đã có đồn đãi, Bàng nhiên xuất thân là thần tiên trên trời, cho nên trên đời không có phạm nhân nào có thể giữ được hần, chờ sau khi hần đem đầy bụng tri thức truyền thụ cho người Thiên triều, liền quy thiên đi — lúc ấy, thanh danh của hần, đã muốn ngay cả lão nhân trong hoàng cung đều biết. Lão nhân trong cung lập tức hạ thánh chỉ, phong người này làm Thái Phó Thiên triều, cũng đặc biệt đem tên thánh nho ban thưởng vì công danh, chờ hần vào cung.

Không ngờ, thánh chỉ còn chưa tới, vị thánh nho này, ngay tại năm hần bốn mươi tuổi, không cẩn thận ở một hồi bạo động nhỏ ở Thiên triều, vì cứu người từ vách núi đen chảy xuống.

Vô số học giả vì vậy nổi điên cầm đao thay thánh nho báo thù.....

Mà vị thiên hạ thánh nho này, không có vận may của người rơi xuống núi, như là giữa không trung hiệp nữ được mặt lạnh chặn lại, theo suối nước được nữ tử nhà nông cứu, từ đó tìm được mối lương duyên — những kỳ duyên này, hần hoàn toàn không có gặp.

Ở dưới vách núi một ngày sau, có huyện dân ở tuổi phát hiện thi thể hần cùng những người khác, vì thể phi thường tốt tâm đưa bọn họ cùng lên xe bò, một đường đến nhà xác của nha môn.

Đây là tiểu huyện, nhà xác thường xuyên ở trạng thái tịch mịch.

Lần này khi mấy cỗ thi thể đưa vào nhà xác, nhóm khám nghiệm tử thi đều hoa chân múa tay vui sướng, bởi vì bọn họ thật sự thích cái nghề này, bọn họ cần thi thể đến luyện tập, mà hiện tại, thi thể vô danh là đối tượng tốt nhất.

Người khám nghiệm tử thi thứ nhất, tiến hành rửa sạch chỗ dơ bẩn bên ngoài thi thể, hơn nữa ghi lại chỗ ngoại thương.

Khám nghiệm tử thi thứ hai, hoàn toàn tẩy trừ mỗi chỗ bẩn thỉu trên thi thể, làm cho bọn họ ở trạng thái sạch sẽ nhất từ khi sinh ra đến giờ.

Khám nghiệm tử thi thứ ba tiến vào đến nhà xác, công trình vĩ đại nhất sắp được tiến hành.

Người khám nghiệm tử thi thứ ba nháy mắt chọn đến một thân thể không phải cường tráng, cẩn thận sờ qua mỗi một chỗ trên thi thể, đương nhiên, nhất định cũng bao gồm chỗ riêng tư, ghi nhận lại những chỗ bất đồng với kiến thức đã được học, cuối cùng, cầm lấy dao dài đặc biệt, chuẩn bị một dao cắt bụng qua thi thể, xuất ra nội tạng đến nghiên cứu.

Thi thể, đột nhiên chấn động.

“A a a a —” Nhà xác truyền ra tiếng thét chói tai không khống chế được.

Nhóm khám nghiệm tử thi nhìn nhau.

Thanh âm này, thực hoảng sợ, bọn họ cũng thực hoảng sợ a!

Thi biến!

Trong nháy mắt, một gã nam tử quang lỏa lôi kéo vải trắng của người chết vội vàng chạy ra.

“Là thi thể thứ ba!”

Nam tử kia hoảng sợ lại chật vật, liên tục che thân mắt phượng trừng mắt nhìn trong nhà xác, giống như trong đó có bao nhiêu đáng sợ cùng quỷ quái. Khuôn mặt tuần tú kinh hách kia, tứ chi hoạt động tự nhiên, thân hình trắng nõn có co dãn, thật sự không giống như là người chết.....

Vì thế nhóm khám nghiệm tử thi trầm mặc.

Bọn họ nhớ lại, lúc trước hoàn toàn tẩy trừ nam nhân này, sờ qua này mỗi một chỗ của hắn.....

Còn có một người khác, cũng hoàn toàn sờ qua..... Ngay tại trong nhà xác, người kia, chậm rãi đi ra.

Là người khám nghiệm tử thi thứ ba. (thứ ba wai‘ =.=)”

“Người người người.....” Thi thể nhớ phi thường rõ ràng, khi đó hắn trong lúc giây dựa tỉnh lại, hoàn toàn cảm giác có bàn tay mềm nhỏ bé sờ qua toàn thân cao thấp của hắn, bao gồm, bao gồm..... Là nữ! Là nữ!

Khi hắn hé mắt ra, thấy nữ nhân này đang đứng bên cạnh mình, rõ ràng đã muốn đem thân mình toàn thân cao thấp của hắn xem rõ ràng, cũng đã chạm vào hết. Suy nghĩ, khuôn mặt tuần tú của hắn đỏ bừng, buộc vòng quanh phong thái khác thường.

Người khám nghiệm tử thi thứ nhất nhìn xem choáng váng.

Người thứ hai cũng choáng váng, hơn nữa bởi vậy thất thần.

Người thứ ba nhìn hắn, lại quay đầu nhìn đến trong nhà xác còn lại thi thể trắng kiện, tiếc hận thở dài : “Đáng tiếc.” Nói xong, đẩy cửa nhà xác ra, tiếp tục tiến hành kế hoạch giải phẫu của nàng.

Đây là cha mẹ Bàn Hà — Bàn lão Thái Phó cùng Bàn lão nương lần đầu gặp mặt.

Thiên triều thánh nho

Gặp nhau không phải liền thành thân.

Nhưng chuyện xưa như thế nào mà thành thân, các đệ tử của Bàn Nhiên không rõ ràng lắm, không biết, cự tuyệt trả lời hoặc trả lời qua loa tặc trách, cũng lấy khẩu hiệu quên mất nó, phủ quyết nó để tẩy sạch trí nhớ chính mình.

Mãi cho đến thật lâu thật lâu về sau, người khám nghiệm tử thi già nua ngẫu nhiên nhắc tới chuyện xưa, nhớ rằng, có một người đọc sách họ Bàn, sau khi bị lâm thành thi thể, thể nhưng vài lần sau đó đều giả bộ thành thi thể vào nhà xác.

Hơn nữa là các loại thi thể chết khác nhau.

Bởi vì, người đọc sách này muốn cầu thân.

Hắn trải qua một đêm suy nghĩ kỹ — kỳ thật là đỏ mặt cả đêm, không ngừng nghĩ tới cô nương kia, phát giác muốn cầu thân cô nương, nàng xem nhà xác như nhà mình, là nữ tử quái gỡ ít khi đi ra ngoài.

Hắn cầu thân bị cự tuyệt, sống đến từng tuổi này lại không biết theo đuổi, cuối cùng tin lời gièm pha của một người, liên tục giả dạng làm những thi thể khác nhau tới gần người khám nghiệm tử thi thứ ba.

“Tiểu tam nghĩ hắn là người trẻ tuổi đến hồ nháo, nào biết hắn cũng đã bốn mươi, thể nhưng ngay cả chút kinh nghiệm theo đuổi cũng không biết, liên ngu ngốc như vậy bị người trong huyện gạt, vẫn giả làm thi thể đuổi theo tiểu tam, nếu không phải tiểu tam cuối cùng đối hắn có chút ý tứ, chỉ sợ hắn muốn giả làm xác chết cả đời..... Đầu năm nay, chỉ có nữ nhân dựa vào nam nhân, nào có nam nhân bị xem hết liền dựa vào nữ nhân đâu? Thật sự là.” Khám nghiệm tử thi già nua đối với một ít chuyện kỳ quái luôn ẩn tượng khắc sâu.

“..... Càng khoa trương là, họ Bàng này trước khi thú tiểu tam thật giống một đứa trẻ, khó trách mỗi lần hắn cười, luôn tràn ngập thần thánh sáng rọi, làm hại chúng ta nghĩ đến tiền bối mấy đời của hắn đều là hòa thượng ăn chay niệm phật, đời này bất hạnh bị tiểu tam đả kích đến chết, may mắn chúng ta ý chí kiên định không có bị thần thánh sáng rọi của thư sinh kia làm chấn động.....” Lão khám nghiệm tử thi dám cường điệu chính mình không chịu ảnh hưởng, lại nói tiếp:

“Có phụ nhân mang theo tiểu hài tử, nói là thê tử ở quê nhà của người đọc sách, tiểu hài tử cũng đã lớn đến bảy, tám tuổi, mặc kệ người đọc sách bình tâm tĩnh khí phủ nhận như thế nào, phụ nhân luôn dây dưa không ngớt, khi đó, tiểu tam đã cùng người đọc sách thành thân, này nếu tiếp tục vướng víu, chỉ sợ chuỗi ngày giả mạo thi thể của người đọc sách kia đều uống phí.” Người khám nghiệm tử thi thần thần bí bí, cơ hồ đem kí ức lúc này hiện ra nói :

“Lúc ấy a, tiểu tam cũng có mặt, nàng xuất ra dao giải phẫu nhỏ, một đao liền xẹt qua cánh tay người đọc sách, cơ hồ đều nhìn thấy xương, mỗi người đều nghĩ đến muốn giết chồng, nào biết nàng tiếp theo lại muốn tiểu hài tử kia vươn tay ra, đến lấy máu nghiệm thân. Phụ nhân kia sợ tới mức lập tức choáng váng, lôi kéo tiểu hài tử suốt đêm chạy đi. Bộ dáng kia của tiểu tam a, lạnh như cái gì. Ta hoài nghi người đọc sách kia sau khi thành thân không có ngày nào yên bình.” Khám nghiệm tử thi cười đến méo mó, tựa hồ phi thường cao hứng người đọc sách so với hắn cao thượng hơn bị ăn gắt gao.

Đương nhiên, lời kể trên, bị đệ tử của Thánh nho khéo léo tiêu diệt trong lịch sử.

Thiên triều thánh nho 3

Khi đứa con thứ nhất của Bàng Nhiên sinh ra, hắn gọi nàng Bàng Hà.

Nàng vừa sinh ra, thân thể đã không tốt, đại phu nói, không có cách nào trị tận gốc, chỉ có thể cùng nó sống. Bàng Nhiên đau lòng nàng tận xương, đối chứng bệnh của nàng lại thúc thủ vô sách*.

(*thúc thủ vô sách: bó tay).

Khi Bàng Hà bốn tuổi có thể ra khỏi phòng, nàng mặc nam trang nho nhỏ, đã có kiểu thái của yêu tinh nho nhỏ, nàng được Bàng nhiên ôm, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, cuối cùng chỉ vào hoa trong hoa viên.

“Hoa nha!” Cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn giương lên, giẫy khỏi ôm ấp của phụ thân, chạy từng bước vào trong hoa viên.

Bàng nhiên không tức giận, ngược lại cười nói: “Thật sự là tinh thần tốt!” Hắn thân là phụ thân, hoàn toàn tiếp nhận việc thân mình nữ nhi không tốt, người bệnh tính tình tùy hứng, thậm chí, nữ nhi của hắn yêu cầu hắn để râu tiện cho nàng khi dễ, hắn cũng nhất định làm theo.

“Cha! Qua tường!” Bàng Hà có tinh thần, hưng phấn mà muốn đi qua mặt tường kia, nhưng tự biết còn nhỏ, muốn tiến vào trong lòng cha để cho hắn ôm, nhưng khoe mắt thấy nương tử chính sân tiến đến, vì thế đổi lại chạy đến nương.

Một đôi cánh tay của Bàng Nhiên vẫn ở chỗ cũ.

“Cha khô cằn, ôm không thoải mái.” Bàng Hà đương nhiên nói, tự động tiến đến mẫu thân mập mạp.

“Tường kia không thể tùy tiện qua, đối diện là Cung vương phủ, có người.” Bàng Nhiên vẫn đang cười, vụng trộm vuốt thân hình bím sinh đã gãy của mình, lại nhìn lên hai mẹ con kia. Hắn thật sự rất gây sao? Tiểu tam không có kháng nghị a!

Bàng Hà che miệng xèo xèo cười duyên. “Cha! Chúng ta đi chiếm nhà bọn họ, được không?”

“.....” Bàng nhiên sờ sờ đầu nàng. “Tốt. Chờ con trưởng thành, cha bồi con đi chiếm lấy nhà họ.”

Nàng lại che miệng cười đắc ý, đáng yêu đến mức Bàng Nhiên muốn khóc ra. Đáng yêu như vậy, chỉ có khi nàng vui vẻ mới có, bình thường nằm ở trên giường bệnh luôn hấp hối, có vài lần hẳn phải cẩn thận dán ở ngực nữ nhi, nghe tiếng tim nàng đập một chút mới an tâm.

“Cha, con muốn cười ngựa mà người nói! Người làm ngựa!”

“Tốt!” Bàng Nhiên làm như không thấy thê tử không đồng ý, lập tức hóa thân làm tuần mã, để nữ nhi cười ở trên lưng.

Nàng lại vui vẻ cười không ngừng, tiếng cười không thể quá lớn để tránh tổn thương đến thân thể kia, với hẳn mà nói như thiên nhạc a!

Tiểu nữ nhi tuy rằng cười bất trí khuynh thành, nhưng một đôi mắt phượng cực giống hẳn, đặt ở trên mặt nữ nhi, khi cười phong tình lộ ra, tuổi còn nhỏ đã có dung mạo tuyệt sắc, tương lai còn dài nên làm thế nào cho phải?

Nếu tương lai có thể dài.....

Nếu tương lai có thể dài, buông tha cho hư danh thiên hạ này hẳn cũng không tiếc, chỉ cần nữ nhi của hẳn có thể bình an lớn lên.....

Nữ nhi này, là hẳn cùng tiểu tam.

Trong biển người mờ mịt, hẳn cùng tiểu tam gặp được nhau, đã là kỳ tích, thành thân hơn mười năm có thể sinh hạ nữ nhi này, hẳn lại cảm tạ ông trời.

Hắn thực sung sướng, vẫn thực sung sướng nữ nhi.

Cho nên, nhất định phải giữ lại mệnh của nàng, sinh lại một đứa nhỏ khác cũng không phải là Bàng Hà, lão thiên gia, lại cho hẳn một kỳ tích đi, làm cho chủ nhân cái tên Bàng Hà này, tiếp tục sống sót đi.

Thiên triều thánh nhỏ

“Cha, những hình nhân năm đó, thật sự là muốn theo giúp con xuống mồ, hay là người cố ý làm con sợ để kích khởi ý chí muốn sống của con?” Bàng Hà quỳ gối bên giường, nhẹ nhàng cầm tay lão cha.

Bàng Nhiên nhìn Bàng Hà bối rối như trước, mắt phượng nàng ửng đỏ, vẫn là quật cường thử kéo lại tinh thần dần tan rã của hẳn. Hẳn lại nhìn về phía thê tử ngồi ở cạnh giường, đang đỡ lấy tay kia của hẳn.

Sau khi hẳn nhìn thê tử thật lâu, mỉm cười với nhau, truyền lại ý niệm.

Thiên ngôn vạn ngữ, đều trong một cái liếc mắt này.

Thê tử tiểu tam của hẳn nhẹ nhàng cười:

“Hết thấy giao cho ta. Ngài tuổi đến, tự nhiên là muốn thăng thiên làm thần tiên, đến khi ngài ở trên trời thấy chán, rồi trở về tìm chúng ta đi, ta sẽ không lấy dao giải phẫu ngài”. Nàng nhẹ nhàng cuộn tay áo hẳn lên, ở trước mặt nữ nhi hôn lên vết dao năm đó lưu lại trên cánh tay hẳn.

Bàng Hà hơn mười tuổi lặng lặng nhìn hành động của cha mẹ.

“Cha.....”

Bàng Nhiên mỉm cười, nhìn về phía nàng, đem tương mạo nữ nhi khắc vào trong lòng. Sau đó, lộ ra tươi cười tinh quái cùng Bàng Hà thập phần tương tự, vốn không nên có trên mặt lão nhân.

Muốn đáp án không có, muốn mạng thì có một cái. Tươi cười của hẳn là nói như vậy.

Lập tức, hẳn nhắm mắt lại, an tâm ra đi.

Lúc tâm thần tán đi, hẳn giống như nghe thấy một tiểu cô nương ghé vào lỗ tai hẳn hô:

“Cha, chúng ta leo tường đi!”

Lại nghe thấy Bàng Hà đã muốn lớn lên ở bên tai hần nói nhỏ:

“Cha, Bàng gia con chịu trách nhiệm, người yên tâm, con tuy bất hảo nhưng cũng tuyệt không ác nhục thánh danh của người! Chờ về sau con đi rồi, nhất định đi tìm người để hỏi rõ ràng, đến lúc đó người nhất định phải trả lời con.”

Chớ đi quá sớm a, nữ nhi..... Cha muốn con sống được trường mệnh trăm tuổi, cho dù kiếp sau con đuối không kịp thời gian làm nữ nhi của cha cũng không sao, đáp án kia khiến cho con nhớ kỹ, con mới sẽ không quên cha quá nhanh..... Con đến già đi cũng không cần quên cha a.....

Sau khi Thiên triều thánh nho đi về cõi tiên, trong trăm năm rốt cuộc không có người nào được như hần.

Hần trước khi bốn mươi tuổi, đi khắp mỗi một tác đất ở Thiên triều, sau bốn mươi tuổi định cư kinh sư, trở thành Thiên triều Thái Phó.

Con hần Bàng Hà, trước hai mươi tuổi chỉ ở kinh sư, sau hai mươi tuổi rời bến đi các tiểu quốc khắp thế gian.

Cảnh tượng phụ tử hai người đã xem, ước chừng còn hơn những người lữ hành ở Thiên triều cộng lại.

Chính là, ngẫu nhiên có người có điểm tiếc hận, một thể hệ thánh nho, thể nhưng giáo dưỡng ra một tiểu thiếu gia hoành hành ngang ngược, không học vấn, không nghề nghiệp, dân chúng kiêng kỵ.

Thể hệ sau của Bàng Hà, cũng không từng xuất hiện ở Thiên triều, đó là nói, nếu hần có đứa nhỏ.

Bàng gia chặt đứt thừa tục thánh nho chi chí như vậy, thiên hạ cũng thấy đáng tiếc.

Về sau ghi chép viết như vậy.

Bàng Nhiên rốt cuộc có phải thần tiên hay không, không ai biết.

Có người tung tin vịt hần là thần tiên hạ phạm, cũng có lẽ hần thật là thần tiên, chính là quên đi tiên tịch; Hoặc là hần bị biếm hạ phạm cũng không tự giác, tóm lại, khi hần thấy toàn bộ mộ thất đều là búp bê, đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau đó, khó được, cười ha ha.

Hần muốn ở tại chỗ này chờ thê tử, thê tử là hần sau khi nét mặt già nua cầu đến, nữ nhi là thê tử thiên tân vạn khổ sinh hạ.

Hần vẫn rất đau lòng. Đau khi hần biết được Hoàng Thượng thể nhưng đối nữ nhi có ý, hần lại ngoại lệ mắng một câu: Lão không sửa!

Hần đau lòng nữ nhi, có thể nào gả ột sắc lão nhân đâu?

Ba Hoàng tử hần đều từng truyền thụ qua, hần biết rõ Hoàng Thượng muốn chính là mạo sắc của nữ nhi, căn bản không thể cho nữ nhi thế giới riêng của nàng. Nếu trong Hoàng gia có người muốn thú nữ nhi, hần vẫn là hướng vào Trưởng Tôn Lệ.

May mắn Bàng gia có tiểu bối khác nguyện vào cung, may mắn có Cung thân vương tương trợ..... Lại nói tiếp, Cung thân vương Trưởng Tôn Lệ tính tình cùng hần lúc trẻ có điểm giống, nữ nhi rõ ràng luyện phụ, hần không khỏi ngây ngô cười.

Cung thân vương, nữ nhi của ta thích là ta, không phải người a!

Vừa cười, lại sờ râu, rõ ràng phát hiện cằm chính mình bóng loáng, bộ mặt dường như hai, ba mươi tuổi. Tiểu tam thấy hần, hần sẽ mừng rỡ đến đời mạng?

Hần còn trẻ chỉ biết thú vui đọc sách, đối nữ tử thật sự không thiện tiếp xúc cũng không có hứng thú, thẳng đến bốn mươi, mới gặp tiểu tam..... Hần không tham lam mà đi tiếc nuôi quen biết quá muộn. Mặc kệ bao nhiêu tuổi gặp tiểu tam cũng được, một đời này, có cơ hội cùng nàng kết làm vợ chồng, hần liền thỏa mãn. Đương nhiên, còn có nữ nhi đáng yêu nhất cùng hần kết duyên. (duyên phụ tử, đừng nghĩ lung tung ‘___’)

Hần nở nụ cười, nhìn búp bê hoàn toàn không hề động tĩnh bốn phía, búp bê không có sinh mệnh, tập tục dị quốc này quả nhiên vô dụng, tự hần chứng thật.

Nhưng này đối hần cũng không có gì khác nhau, hần luôn luôn lòng yên tĩnh, cùng nữ nhi một khi bị bệnh liền không chịu nổi tịch tịch khác nhau, miễn là nữ nhi không cần dùng, hình nhân nọ có linh hồn hay không đều không sao cả.

Hần khẽ mỉm cười, tâm tình thập phần bình thản chờ thê tử.

Chờ chờ, hần nhìn trong đó một hình nhân nhỏ, hình nhân nọ tuy là cương nghiêm mặt, nhưng cặp mắt khẽ nhếch lên, cùng mắt phượng của nữ nhi có chút rất giống.

Hần ngần ra, tiến lên ôm lấy hình nhân nhỏ buộc một bên tóc kia. Quần áo của hình nhân này..... nhìn quen mắt quá a! Quần áo lúc nhỏ của nữ nhi a, tiểu tam tự thân làm, như thế nào mặc trên người hình nhân này?

Lại là trò của nữ nhi sao? Là muốn một hình nhân bộ dạng giống nàng đến chỗ hần? Thật sự là nữ nhi ngoan a! Cha không bạch đau con, bất quá con càng đáng yêu! Khi con sinh ra, cha mỗi ngày canh giữ ở bên giường, nhìn thân mình nho nhỏ của con trong chăn vụn vụn, nường con thô lỗ, ôm con một cái, con liền khóc, vẫn là cha ôm con mới nín khóc mỉm cười, tuy rằng con sau này lại ngại cha khô cần.....

Nghĩ nghĩ, búp bê trong lòng nhưng lại biến ảo thành bộ dáng Bàn Hà, thân thiết đặt lên hần.

Hần toàn bộ ngây người, tiếp theo bình tĩnh đại ngộ.

Nguyên lai, ý nghĩa chân chính của tập tục búp bê chôn cùng là như thế này, búp bê cất giấu tưởng niệm hóa thành người quan trọng nhất trong lòng người chết, ở mộ thất vĩnh viễn làm bạn với mộ chủ.

Bí mật này vĩnh viễn không thể truyền ra, bởi vì người chết không thể truyền lại tin tức, nếu không, có thể để nữ nhi biết mà an tâm thì thật là tốt!

“Cha! Chúng ta qua tường đi, đánh hạ Cung thân vương!”

Hần cười nói:

“Được, được..... Nhưng là nơi này không có tường để qua a! Cha làm ngựa cho con cưỡi tốt lắm.”

“Con đây muốn cưỡi ngựa! Con muốn cưỡi ngựa!”

“Được, được –”

Hần chờ tiểu tam thì tốt rồi, tiểu tam già đi, hần lại chờ tiểu tam vài năm cùng một chỗ đi, nữ nhi sẽ không muốn tới, để hình nhân này bồi hần một trận là đủ rồi.

Nữ nhi còn có cuộc sống tốt, tuyệt không muốn tới!

Thiên triều quá bảo thủ, không thích hợp nàng, chỉ mong nữ nhi một ngày kia, có thể như chim ưng trên trời, du lịch tứ phương, tận tình sống trọn cả đời này, đi đến hết thấy những nơi nàng muốn.

Này đối với người làm phụ thân như hần đã muốn đủ, dù có tiếc nuối nho nhỏ,kiếp sau sẽ không kịp làm nữ nhi của hần, nhưng, có một đời này hần đã muốn cảm thấy mỹ mãn.

“Cha, nữ nhi thủy chung là thích cha!” Hình nhân kia lớn tiếng kêu.

“Cha biết.” Hần ha ha cười, lấy ra tờ giấy nữ nhi viết để trong tay áo tiểu cô nương. Người này ngẫu chân thần, còn có thể hiểu biết tâm ý nữ nhi a!

“Con ngựa, qua tường đi! Đánh sang Cung vương phủ!” Tiểu cô nương mặc nam trang lại lớn tiếng kêu lên.

“Được, được..... Con nói cái gì liền làm như vậy.....”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mot-ngai-quoc-cuu-gia>